

ఆంధ్రపత్రిక

నవీత్ర వార పత్రిక

4 అణా
25-1-5

అంబా దేవనిక

—ప్రొఫ్ : బి. శ్రీనివాసరావు.

పదిమొదటి

తన మనోహరమైన చర్మసౌందర్యము కొరకు
శుభ్రమైన తెల్లని లక్స్ టాయ్లెట్

సబ్బుపై నాధారపడుచున్నది

పదిమొదటి ఇట్లు చెప్పుచున్నది:

"లక్స్ టాయ్లెట్
సబ్బు అట్టి మెత్తని
సురగను గలిగి
యున్నది."

"అది నా
చర్మమును
మృదువు
గాను మర్మము
నునువుగాను
పుండుచున్నది."

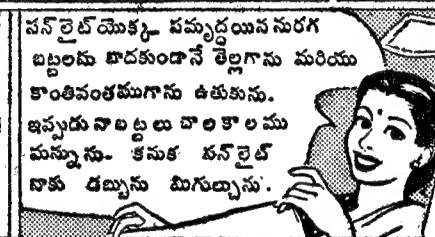
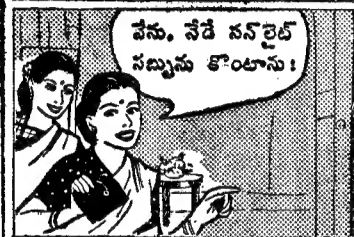
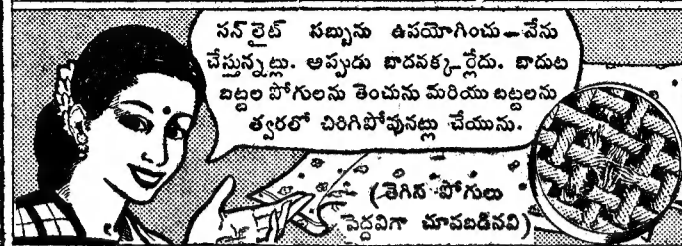
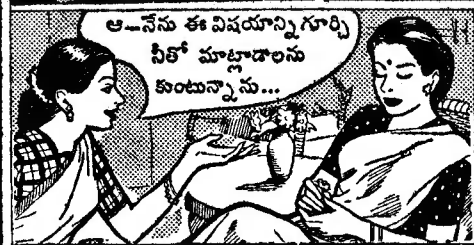
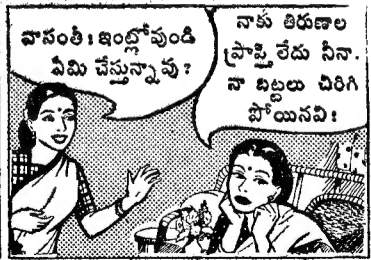
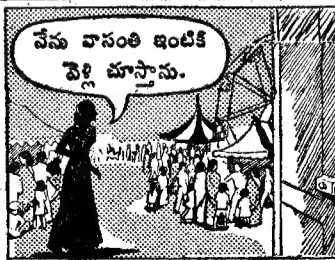
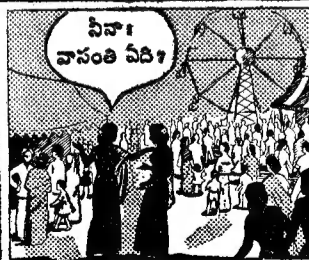
"దానియొక్క
విలపుండే పరి
మళము నన్ను
హాయిగా
నుండుచున్నది."

"శరీరమంతటి
సౌందర్యము
కొరకు నేను
వెళ్ళవైతను
నాకు
చున్నాను."

పి.సి.మా. తారంకు సౌందర్యము విచ్చు శుభ్రమైన తెల్లని పదమొదటి
LUX TOILET SOAP

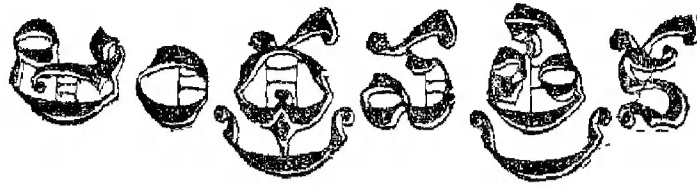

సన్ లైట్ బబ్లు బట్టలు చాలకాలము మున్నునట్లు చేయును
 తిరుణాలలో తయారుచేయబడినది

5-236-X52 TL

సంవత్సర చందా
రూ. 12-0-0
విడిపైతిక 4 అ.

సచిత్రవారపత్రిక

Founder : K. NAGESWARA RAO

సంపుటము 49
సంచిక 21
25.1-56

మన్మథ పుష్ప శుద్ధ ద్వాదశి బుధవారం

ఈనెల 26-వ తేదీ మనకు పర్వ
దినం. అనాడు భారత రిపబ్లిక్ ఆరవ
జన్మదినోత్సవం జరుపుకుంటోంది.
మొదటి పంచవర్ష ప్రణాళిక త్వరలో
ముగిసి, రెండవ పంచవర్ష ప్రణాళిక
ప్రారంభం కాబోతోంది. భారత
దేశం సర్వతోముఖంగా అభివృద్ధి
సాధిస్తూ, సోషలిస్టు వ్యవస్థవైపు
పురోగమిస్తోంది; అంతర్జాతీయ
రంగంలో సుస్థిర శాంతికి కృషి
చేస్తూ పేరు ప్రతిష్ఠలు ఆర్జించింది.
రాష్ట్రపతి రాజేంద్ర ప్రసాద్,
ప్రధాని నెహ్రూల నాయకత్వాన
మనం సాధించిన విజయాలు
సర్వదా గర్వకారణం.

భారత రాష్ట్రపతి

విషయవాసుక్రమణిక

ముఖ చిత్రం :

విజయభట్ నిర్మిస్తున్న "పత్రాణి"
హిందీ చిత్రంలో రంజనశుక్లా

యక్షపరీక్ష—

డి. గణపతిశాస్త్రి

5

భంగవడిన రాగబంధం—

డి. రామలింగం

9

అపూర్వహంతకులు (సిరియల్)—

విశాఖ

13

జానపద రూపాయి—

చాగల్పటి తులసి

19

నినీవశా—

33

అబల—

చానమూర్తి

37

జాలసాహితీ : స్వర్ణారోహణ—

కె. రామచంద్రరావు

44

జాలగేయం : పిడుగు ప్రశ్న—

వలపర్తి వెంకటసుబ్బారావు

45

అనూయకులు—

'దిలీప్'

48

సహస్రకథతో రణం—

అవనరాల రామకృష్ణశాస్త్రి

53

(అనివార్యకారణాలవల్ల ఈవారం "వనితాలోకం" శీర్షిక నిలిపివేయవలసి వచ్చినదని మనవి.)

మ హాత్మర మైన 3 - వ వారం

తెనాలి

రావణ కళ్యాణం

దర్శకత్వం B.S.రంగా
నిర్మాత పొలిచెత్తుం.

నవయుగ
రిలీజ్

య క ప రీ క

66

అయ్యో! అయ్యో! నా యజ్ఞాన్ని హోత్రానికి వినియోగించే అరణి ఆ మాయ జింక ఎత్తుకు పోతుంది! ధర్మ మూర్తి! మీరే నాకిక దిక్కు! రక్షించండి! రక్షించండి!”

అని ఆ బ్రాహ్మణుడు డజేపనిగా వలవలా వాపోయాడు! ధర్మరాజుతని ఆర్తనాదం వింటూనే కల్లెత్తి అటూ ఇటూ పరికిలించాడు. వెంటనే విల్లమ్ములు చేతబట్టుకుని ఆ జింక వెంటసంటి పరిగెత్తుకు పోయాడు! మిగిలిన పాండవులందరు అన్న గారావిధంగా ఆత్రంగా పరిగెత్తుకు పోవడం చూసి తాము కూడా మరి వెనక ముందులు చూడకుండా విల్లమ్ములు చేత బుచ్చుకుని ఆ జింక వెంట వెంటనే పరుగులు పెట్టారు! పాండవుల అరణ్యవాసంలో వారి వెంటనున్న మిగిలిన పరివారంలో వారం తా ఏమి చేయడాని కిన్ని పాలుపోక రప్ప పాలు లేకుండా

అలా గేనిలబడి పోయారు! ఇది అంతా ఒక్క త్షణంలో జరిగిపోయింది!

అప్పటికప్పుడే ఝాము పొడైక్కింది. అయినా ఎక్కడా ఎండ పొడకుండా వారడానికి నీలులేని ఆ కీకారణ్యంలో పక్షులు మృగాలు మేలుకున్న సందడి అప్పుడే ప్రారంభమయింది. పాండవులు తమ అమ్మలన్నీ ఒకటొకటిగా ఆ జింకమీద ప్రయోగించారు. అయినా అది చెంగు చెంగున ఆకాశంలోని కెనుడుతూ అవ్వన్నీ తప్పించుకుని కరవేగంతో పరిగెత్తుకు పోతుంది! ఆ జింక కొమ్ములలో చిక్కుకున్న ఆ అరణిమాత్రం చెక్కు చెదరకుండా అలాగే మెరుస్తూంది. పాపం! ఆ బ్రాహ్మణుడు అరణి ఒక్క గున్నమమిడి కొమ్ములో భద్రంగా దాచుకున్నాడు. ఆ జింక ఎగురుతూ పరుగెత్తుతూంటే అది దాని చిలవల పలవల కొమ్ముల్లో చిక్కుకు పోయింది. దానితో అది అలాగే పరిగెత్తుకుపోయింది!

పాండవుల యదుగురు—“అయ్యో! ఒక్క జింకను పేదాడలేకపోయామే!” అని

చాలా భిన్నులైపోయారు. అయినా నిరుత్సాహం చెందక చిట్టచివరి ప్రయత్నంగా అయిదుగురూ ఒక్కసారిగా బాణాలు వేశారు! ఆ బెబ్బతో ఆ జింక తలతెగి నేలమీద పడి పోయిందనే అనుకున్నారు. కాని అది చెంగున ఒక్క గంటేసింది! అంతే! అది తిరిగి నేలమీద అడుగుపెడిన బాడ ఎక్కడా కనబడలేదు! ఏమైపోయిందో! ఆ అరణ్యంలో ఆ పరిసరాల్లో ఎంత గాలించినా దానివాడే పొడగట్టలేదు!

ఈఅపూర్వ సంఘటన కందరుదిగ్భ్రాంతులైనారు! అయినా ఆ అయిదుగురు పాండవులు ఆ అరణ్యంలో ఆ ప్రాంతం అంతా కలయ వెదికారు. ఎక్కడా ఆ జింకవాడే కనబడలేదు!

ఇవంతా జరిగేసరికి మధ్యాహ్నం రెండు

ప్రాచీన గాథాలహరి

యామలకాలం గడిచిపోయింది! మిట్టమధ్యాహ్నం ఎండ నడినెత్తి మాడ్చి వేస్తూంది. నిరుత్సాహంవల్ల, బడలికవల్ల అందరు అలసి పోయినారు. అతిదాహంవల్ల అందరి నాలుకలు పిడచగట్టుకు పోయాయి! కాని కను చూపు మేరలో ఎక్కడా నీటిబిందువుకూడా కనిపించే ఆకలేదు! అందరు తమ దురవస్థా పరిపాకం తలుచుకుని దిగాలుపడి పోయారు.

“పాపం! ఆ బ్రాహ్మణునికి అరణికూడా దక్కించలేక పోయాముగాదా! ఎంతటి మహావమానం!” అన్నాడు నకులుడొక దీర్ఘనిశ్వాసం విడిచిపెట్టి.

“త్రాపదీదేవిని ఆ విధంగా అవమానించి నపుడు కారవుల సందరినీ సంచరించినేసి ఉంటే ఇంతటి దురవస్థ సంప్రాప్తించి ఉండేది కాదుగాదా!” అన్నాడు భీమ

నేనుడు తీవ్ర కోధంతో! అతని కన్నులు రెండు రెండు కెంపులైనాయి!

“ఆ నూతపుత్రుడు—ఆ కర్ణుడు—నిండు సభలో త్రాపదీదేవి నావిధంగా దుర్భాషలాడుతూంటే సహించి ఊరుకోవడం వల్లనే— నేటి కీ దుర్వకవచ్చింది! ఇది సమాజమే!” అన్నాడు డబ్బునుడు.

ధర్మపుత్రుడు వారి దైన్యరచనాలువిని లోలోపల చాలా కించపడ్డాడు. దాహం అలాగే అందరినీ దహించి వేస్తున్నది.

ధర్మరాజు “నాయనా! ఆ చెట్టుపైకెక్కి ఎక్కడైనా కనుమాపు మేరలో సరస్వదైనా ఉన్నదేమో పరికిలించిమాడు!” అన్నాడు నకులునితో.

నకులుడు అరిసిఉన్నా సరే లెక్కపెట్టక ఎదురుగాఉన్న పెద్ద చెట్టు చిట్టచివరికొమ్మ ఎక్కి చుట్టూ పరికిలించి ఎంతో ఉత్సాహంతోకిందికిగిరచ్చి—“దురంలా ఒక పెద్ద సరోవరం కనిపించింది!” అన్నాడు.

“సరే! నీవే అక్కడికిపోయి దాహం తీర్చుకుని చూకింత మంచితీర్చడం తీసుకురా! నాయనా!” అన్నాడు ధర్మరాజు.

నకులుడు చాలాదూరం నడిచిపోయాడు. పోగాపోగా కొంతసేపటికి ఆ పెద్ద సరోవరం కనిపించింది. అప్పటికి దాదాపు మూడుయామాలు గడిచిపోయాయి. ఆ సరోవరానికి చుట్టూ దట్టంగా చెట్లు, తీగలు, పొదలు గజవిజగా అల్లుకున్నాయి. నకులుడు అవన్నీ చాటిపోయి ఎంతో సంతోషంతో ఆ సరస్సులో దిగినాడు. వెంటనే పెద్ద కంఠస్వరం వినిపించింది. ఆ ధ్వనికి చుట్టూ అడివిలోఉన్న లేళ్లు, కుండేళ్లు మొదలైన మృగాలన్నీ హడలెత్తి దూర దూరంగా పరిగెత్తుకు పోయాయి! సరోవరం ఒడ్డున తేలుతున్న మినులన్నీ ఒక్కసారి తలలున నీటిలో మునిగిపోయాయి! ఆ ధ్వని గంభీరంగా భయంకరంగా ఇలాగ వినిపించింది.

“నీవీ మంచితీర్చడం పుచ్చుకోవాలంటే ముందుగా నా ప్రశ్నల కన్నీటికి ప్రత్యు

డి. గణపతిశాస్త్రి

తరా లివ్యాది! అంత వరకు ఒక్క ముక్కైనా ముట్టడానికి వల్ల పడకు!"

ఈ మాటలు విని నకులు దొక్కు తుగా కాలం దిగ్భాంతుడైనాడు. కాని విదాహం వల నాలుక కొంగరు పోతూంది. "ఈ చెదరింపులకేమిలే!" అనుకుని ఒక్క గుక్కలో తాగ గలిగినన్ని నీళ్లన్నీ తాగి చేసినాడు!

అంతే! వెంటనే అతనికి మార్పు వచ్చింది. మొదలు సరికిన తరువులా అక్కడే పడి పోయాడు!

ఇక అక్కడ ఆ ఆశ్రమంలో మిగిలిన పొండువులు నలుగురు నకులుని కోసం వేచి వేచి విసిగి వేసారి పోయారు! ఇక చేసే చేమీ లేక ధర్మరాజు సహజేవుణ్ణి ఆ విషయం పరిశీలించ వలసిందని పంపించినాడు.

సహజేవుడు అప్పటికే శోష వచ్చి పడి పోయే పరిస్థితిలో ఉన్నాడు. అయినా త్వరితంగా ఆ సరోవరం ఉన్న ప్రదేశానికి బయలుదేరి వెళ్ళాడు.

తిరిగి సహజేవుని రాక కూడా చాలా ఆలస్యం అయింది. వెంటనే ధర్మరాజు అర్జునుని పంపించినాడు.

అతనికి కూడా ఆ సరోవరం దగ్గర ఆ అశరీరవాణి అలాగే అతి భయంకరంగా వినిపించింది. వెంటనే ఆ పరిసరం అంతా పరిశీలించి చూచాడు. నకుల సహజేవులిద్దరు ఆ ప్రాంతంలోనే పడి ఉన్నారు. అతని హృదయంలో విషాదము, శ్రోగము సంభ్రమము ఒక్కసారిగా ఉవ్వెత్తుగా పొంగి పోయాయి! వెంటనే శబ్దవేధి శరం ఒకటి వింటున్నట్లుగా ఆ ధ్వని వివశించిన దిశవైపున బాణం వేశాడు. కాని ఆ చెదరింపు తిరిగి అలాగే భయంకరంగా వినిపించింది, అర్జునుడిక దాహానికి తాగుకోలేక నీళ్లు తాగబోయినాడు. ఆ చెదరింపు వినిపించినా అత్యుపేక్షకుండా ఒక గుక్కడు నీళ్లతో నాలుక తడుపుకొన్నాడు. వెంటనే వివశుడై నేల మీది పడిపోయాడు! పిమ్మట ఆలాగ ఆలస్యం జరిగిన కొద్దీ ధర్మరాజు మనస్సులో భయాందోళన లెక్కువైనాయి. వెంటనే భీమసేనుని పంపించాడు.

అప్పటికప్పుడే సాయంకాలం కావచ్చింది! ధర్మరాజులాగే అన్నద మృత్యు కోసం నిరీక్షిస్తున్నాడు. అతని హృదయంలో ఒక్కొక్క తుణుం ఒక్కొక్క యుగంలా గడిచిపోతూంది. చివరికి భీమసేనుని రాక కూడా బాగా ఆలస్యం అయింది.

గత్యంతరం లేక ధర్మరాజే ఆ సరోవరానికి బయలుదేరినాడు.

ఆ కమలాకరం తీరానికి చేరుకునే సరికి నూర్యాస్తమయం అయింది. అప్పుడే కొంచెం కొంచెం చీకటిపడుతూంది. సరోవరం అంతా నిశ్చలమై, ఒక పెద్ద వెండి అద్దంలా స్వచ్ఛంగా మెరిసి పోతూంది! ఎంత సరితూగా పరిశీలించినా అవతలితీరం కనిపించనంతటి వికారతటాకమది! దానిలో అంతటా రంగురంగుల కలవలు అప్పుడప్పుడే వికసిస్తున్నాయి! మట్టారా గుబురులుగా వెరిగిన పెద్ద వృక్ష లాఠర స్తులో ప్రతిఫలిస్తూ - అనికూడా ఆ అడవిలో ఒక భాగమేమో అనిపిస్తున్నాయి. ఇంతలో ఒక గుడ్డగుబడిగుబడిగా కూసింది! పక్కనే ఒక తమరాకుమీద నిలబడివున్న కొంగ రెక్కలు మెరిసిస్తూ మెల్లిగా అక్కడి నించి ఎగిరిపోయింది. దాని రెక్కల వెలుగులా కొలనులో తళతళా మెరిసిపోయాయి.

సరిగా ధర్మరాజుకొడికి చేరుకునే సరికి శుద్ధవతి వెన్నెల వెలుగులు కూడా తోడై ఆ జలాశయాని కొక విచిత్ర సౌందర్యం మేళవించాయి!

ధర్మరాజు అద్భుత తటాకం చూచి తన కన్నులే నమ్మలేకపోయినాడు! వెంటనే అతనికి ఆ పక్కగా పడిఉన్న భీమాద్వీప నకుల సహజేవులు కనిపించారు. అతరింగా వారిని సమాపించాడు. వారందరు మృతులై వరసగా - నేలమీద పడిఉన్నారు.

ఆ భీభత్సద్వీపం చూసేసరికి ధర్మపుత్రునికి మరి తన దాహం మాటే జ్ఞాపకం రాలేదు! వారిదగ్గరకు వెళ్లి బాగ్గత్తిగా వారి ముఖకవళిల పరిశీలించాడు. కావ్య ప్రాయులై పడిఉన్న వారి ముఖాల్లో జీవకళ దృశ్యా దృశ్యంగానైనా పొడగట్టలేదు. ఈ ఘోర విపత్తిరంపరకు కారకు లెవరో కూడా తెలియలేదు!

అతని హృదయంలో దుఃఖం ఒక్కసారిగా సముద్ర తరంగంలా పొంగి పరవళ్లి దొక్కింది! "ఈ అరణ్యవాసంలో తమ కష్టాలు గట్టెక్కే శుభ ధీణం మరి రాదా? అనిపించింది ఆ ధర్మమూర్తికి! ముంగు వారి ముఖాలమీద ఇంత శీతలాదకం చిలకరించాలనే తొందరతో ఆ తటాకంలో ప్రవేశించాడు! ఆవిధంగా నైనా వారు జీవిస్తారేమోనని అతని ఆశ!

వెంటనే మేఘగంభీరస్వరంతో ఆభయంకర గరితం ప్రారంభమైంది! ఆధ్వని బయలుదేరగానే ఆసరస్సులో విశ్రమించిన పక్షులు బలబల రెక్కలాడిస్తూ పైకెగిరిపోయాయి! ఆశరీర వాణి గర్జన ఇలాగ వినిపించింది.

"ఏ సహోదరులు నామాట నిర్లక్ష్యం

“ఉన్నదేదో ఇస్తారని...”

“అయ్యా. పేద వాణ్ణి కాస్త సహాయం చేయించాలి.”

“గామాలా ఉన్నావు నీకు సహాయమేమిటోయ్. అయినా కాకపోయినా, నీ క్కావలసి నది వెధవ డబ్బు సహాయం కాదు. బుర్రవుండాలి. తెలివి తేటలు అవసరం.”

“అంటే మరేం లేదండీ. మీ దగ్గర ఉన్నదేదో, అందులో కాస్త ఇచ్చి సాయం చేస్తారుగదా అని ఆలోచించి, డబ్బే అడుగుతున్నానండీ.”

చెయ్యడం వల్లనే ఈ దురవస్థ పాలైనారు. ఈ సరోవరంవాది! నా ప్రశ్నలకు ప్రత్యుత్తరా లిచ్చిన తరువాత దాహం తీర్చుకోవచ్చును! లేకపోతే ఎంతటి వారికైనా ఇతే దుర్దశ!”

ఎటు చూచినా ధర్మపుత్రుని కాపరి సర్రాల్లో ఎక్కడా మానవాకృతి కనిపించలేదు! తిరిగి తుణకొల్పి ఆ సరోవరం అంతా పరిశీలించి చూచినాడు. కొంచెం ఆలోచించి—

“ఓ అశరీరవాణీ! ఎవరు నీవు?” అన్నాడు.

“నేనొక కొంగను!”

“అయ్యా! నీ శరీరం నా నేత్రాలకు గోచరం కావడం లేదు. నీవు బక రూప ధరుడనైన దుగ్రుహవో, పావకుడవో, పవన దేవతవో అయిఉండవలెను! కానినాడు నేనాసుర గంధర్వాదుల కక్షేయులైన నా సోదరుల నీ విధంగా జయించలేవు!”

“ధర్మపుత్రా! నీవన్నది నిజమే నుమా! నేనొక యక్షుడనీ!”

అని అతని కడుగుగా తాళవృత్తం అంతటి దీర శహంతో ఒక మహాపురుషుడు ప్రత్యక్షమైనాడు! అతని కొరలు చంద్ర వంకలా తళతళ మెరుస్తున్నాయి! నేత్రాలు చింత నివృల్లా కణకణ లాడుతూ మండు తున్నాయి అతని శరీర కాంతులతో ఆసరో

ధర్మదేవత చల్లనిజెలుగులు సతోనరంలోను, ఆ పరిసరంలోను అమృతవర్షం జల్లులుగా ప్రసరించాయి.
—శ్రీకృతుడు : డి. ఎల్. నరసింహమూర్తి.

★ యక్షవరీక్ష ★

తరపరిసరమంతటా పున్నవి వెలుగుల వెలుగులు నిండిపోయాయి!

ధర్మరాజు తనకి న మున్నగు చి మహాత్మా! మీ ప్రశ్నలన్నిటికీ సముచితమైన ప్రత్యుత్తరాలిచ్చే సామర్థ్యం నాకు లేదు. నా శక్త్యను సారంగా విన్నవించు కొంటాను." అన్నాడు.

యక్షుడు ధర్మరాజు నీవిధంగా ప్రశ్నించి నాడు. వెంటనే అత డా ప్రశ్నలకు ప్రత్యుత్తరాలు ఇచ్చినాడు.

"నూర్వజీవుని నడిపించేదీ?"

"బ్రహ్మకేశి!"

"ఆపత్మరంపరలో జీవుని రక్షించేదీ?"

"చైతన్యం!"

"ధరణికి న్నా మహా తర మైనది?"

"శివు సంతక్షణ భారం వహించే జనని!"

"ఆకాశంక న్నా సమున్నతుడెవడు?"

"జనకుడు."

"గాలిక న్నా త్వరగా పరిగెత్తేది?"

"మనస్సు!"

"నిదించినా కన్ను మూయనిది?"

"మీను"

"జన్మించినా చైతన్యం లేనిది?"

"ఉడు"

"రూపమున్నా హృదయం లేనిది?"

"రాయి"

"వేగంవల్ల జీవించేది?"

"ఏరు."

పిమ్మట యక్షుడొక నిమిషం ఆగి మళ్ళీ ప్రశ్నించాడు.

"చివ్వి జీర్ణించిన తృణంక న్నా శిథిలమైనది?"

"చింతా వ్యాకులమైన హృదయం."

"మరణించిన జీవుని వెంటనంటి పోయే దెవరు?"

"ధర్మం"

"ప్రపంచంలో అత్యద్భుతమైన విషయమేది?"

"అనుక్షణము మానవులు యమలోకానికి

ప్రయాణం అవుతూనే ఉన్నార! అయినా మిగిలిన వారందరు మరి తామే కలకాలం జీవించాలని కాంక్షిస్తారు! ఇంతకన్నా మహాద్భుతమేదీ లేదు!

ఒకటి విడిచివేసిన మనుష్యుడు మరొక శ్వర్యకంఠువవుతున్నాడు! అది ఏది?"

"కొరిక"

"యధార్థమైన బ్రాహ్మణత్వ సిద్ధికి హేతుమేదీ? జన్మమా? కాస్త్రాగ్రస్థయనమా?"

"రెండూ కానేరవు! సత్యవైరనవల్లనే బ్రాహ్మణత్వం సిద్ధిస్తున్నది!"

"జీవన్ముక్తుడెవడు?" "బంధు భృత్యాదుల కన్ను గప్పి తానొకడే భోగాలనుభవించే తుద్రుడు!"

"గృహస్థునికి బంధు వెవరు?"

"శిలవతియైన కళత్రం"

"బ్రాహ్మణునికి దేవత్య సిద్ధికి కారణమేదీ?"

"వేద కాస్త్రాగ్రస్థయనము"

"ధూడేవుడు మానవుడుగా మారిపోవడానికి కారణం?"

"మృత్యుభయం!"

"అందరితోనూ ఆప్యాయంగా వర్తించాలంటే విడిచిపెట్టవలసిన వేదీ?"

"గర్వాహంకారాలు"

"ఈ లోకానికి దిక్కవ్వరు?"

"సత్యురఘులు!"

"నిజమైన పురుషుడెవడు?"

"మహాక్షేత్రికాలి."

ఈవిధంగా అడిగిన ఇంకా ఎన్నెన్నో ప్రశ్నలకు ధర్మరాజు వెనువెంటనే సమాధానాలిచ్చేసరికి యక్షుడెంతో ఆనందించి అతనితో ఇలాగన్నాడు.

"రాజా! నీవిచ్చిన సదుత్తరాలు విని ఎంతో సంతోషించాను. ఈ నలుగురిలో ఎవరినో ఒకరిని మాత్రమే బ్రతికించగలను! వరం కోరుకో!"

ధర్మపుత్రుడు మృతులై పడి యున్న ఆ నలుగురి వైపు ఎంతో ఆప్యాయంగా చూచాడు. కొంతసేపటివరకు అతనికి మరి ఏమనడానికి పాలుపోలేదు! చిట్టచివరికి - "మహా సాందర్భకారి నకుల కుమారుని బ్రతికించుకోవాలని నా కోరిక!" అన్నాడు.

యక్షు డా సమాధానంతో ఎంతో ఆశ్చర్యపడి "భీమాద్భుతులు నీ కత్యంత ప్రేమపాత్రులుగదా! వారి నేల కోరలేదు!" అన్నాడు.

"మా తల్లి సంతానంలో నే నొకణ్ణి జీవించి ఉన్నానుగదా! "మరి మాద్రీదేవి సంతానంలో ఒకరై నా ఉండవచ్చా? మహాత్మా! నీకు తెలియని ధర్మమేమున్నది?"

ఈ సమాధానం విని యక్షు డింకా ఆనందించి ఇలాగన్నాడు. "ధర్మరాజా! ఈ మాట అనగలిగిన ధర్మవేత్తవు నీ వొక్కడవే! నీ ధర్మనిష్ఠ నాకెంతో ఆనందం కలిగిస్తున్నది. నీ సోదరులందరు వెంటనే తుత్పి పాపారహితులై జీవిస్తారు! అదిగో చూడు!"

ఆ తరుణంలోనే మిగిలిన పాండవులందరు గాఢ నిద్రపోయి మేల్కొన్నట్లుగా లేచి నిలబడ్డారు!

ధర్మరాజునంద కల్లోలం మునిగి లేలుతూ ఇలాగన్నాడు :

"అయ్యో, నీవు యక్షు మాత్రుడవు కానేకావు! సందేహంలేదు!"

"అవును! నేను యక్షుడను కానిమాట యధార్థమే! నీ ధర్మ పరీక్షార్థమై వచ్చిన ధర్మదేవత నే! తిరిగి నీ కొంకొక వరం ప్రసాదిస్తున్నాను. నీ అభీష్ట మేదైనా సరే! కోరుకో!"

దానిమీద ధర్మరాజు "పాపం! ఆ బ్రాహ్మణుని అరణి మృగం అపహరించుకుపోయింది. ఆ అరణికం చే మరీ నాకు కోరదగిన దేదీలేదు." అన్నాడు.

ధర్మ దేవత చిల్లని వెలుగు లా సరోవర్యులోను ఆ పరిసరంలోను అమృతం వర్షం జల్లులుగా ప్రసరించాయి. అతడు ధర్మరాజు నీ విధంగా ఆశీర్వదించినాడు.

"నాయనా! నా అంశంలో అవతరించిన నీ ధర్మ నిరతికి దేవతలు పురుషు వర్షం కురిపిస్తున్నారు! మృగ రూపంలో ఆ అరణి అపహరించి నిర్మితంగా కేక పెట్టింది నేనే! ఇదిగో ఆ అరణి! తీసుకో! నీవు వరమేదీ కోరకపోయినా—అజాత వాసంలో మీ రే రూపాలు ధరించాలని కోరినా ఆవిధంగా మీ కామాపా శర్మణే బట్లు వరం ఇస్తున్నాను! మీ అందరి ధర్మ నిరతికి శుభం కలుగుగాక!"

అని వెంటనే అదృశ్యమై పోతూన్న ధర్మదేవత మీద, పాండవుల మీద పరిసర వృక్షాలు, అరణుల రంగు రంగుల పూలవాసలు జల్లులు కురిపించాయి!

నాణ్యతకు ప్రసిద్ధి చెందినవి!

ఎస్. ఆర్. మిస్సి ఇంగువ, కర్పూరపు విక్రయ, స్వేచ్ఛ జవ్వడువత్తులు.

బాలకృష్ణ ఇండస్ట్రియల్ వర్కుస్, మద్రాసు 13.

నేర్స్ ఆఫీసు: 27, స్ట్రాటన్ ముత్తయ్యముదలిపిడి, మద్రాసు-1.

15 జ్యూయల్స్ చేతిగడియారం రు. 5

స్విస్ తయారీ. 15 జ్యూయల్స్ వాస్తవికమైన చేతిగడియారం. 15 ఏళ్ల గ్యారంటీ. ధర రు. 5. పోస్టేజీ రు. 1/8- అదనం. Swiss Watch Suppliers P. B. 1392, (A. P. M.) Delhi.

భంగిపడిన రాగబంధం

అల్లుళ్ళు రెండో వాటాలోకి విజయ లక్ష్మీ వాళ్ళూ కాపురానికొచ్చిన మొదటిరోజే మహాలక్ష్మమ్మగారు మనిషి అదోలా అయిపోయింది. ఎంతైనా ఇల్లు గలవిడ. అందులోను నిగర్వి అవడానికి వీలులేదు. తన ఇంటి ఆవరణలో తన రాజ్యమే ఎకచ్చుత్రాధిపత్యంగా కొనసాగాలని అనుకోనే మనిషి. మరి ఇంతకాలమూ అలాగే సాగుతూ వచ్చింది. మొదటి వాటాలో కాపరం ఉంటావున్నవరకా వాళ్ళు నిజంగా సౌమ్యులనే చెప్పాలి. మహాలక్ష్మమ్మగారికి ఏమాత్రం మనసు నొచ్చకుండా సరిపెట్టుకుపోతున్నారు. వాళ్ళ వైఖరిమంచి ఆమె గారు కూడా పరపాలేదు, మన మెలా చెబితే అలా వుండేవాళ్ళే అనుకొని నిశ్చింతగా ఉంటావచ్చింది. ఇప్పుడు ఈ విజయలక్ష్మీ వాళ్ళూ వచ్చిందిగర్చించి ఆమె గారో సుఖావస్థలో మంచి మేలుకొన్నట్లయింది.

విజయలక్ష్మీ ఆ వాటాలోకి ప్రవేశించిన తరువాత మహాలక్ష్మమ్మగారిని పిలిచింది. ఆమె గారు కూడా కొత్తగా వచ్చింది పిల్ల, వీం చెబుకుందాననే ఆగురాతో చకచకా పెళ్ళి ఏమిటమ్మాయి, పిలిచావా అని అనునయంగా అడిగింది.

“అవును మామ్మగారూ, ఇదిగో ఈ గుమ్మాని కెదురుగావున్న పనురుగడెల కట్టలను తీయించి ఆ మూల వేయించండి” అంది విజయలక్ష్మీ.

“ఎందుకమ్మాయి” అని అడిగింది. ఇల్లు గలవిడ.

“ఎందుకంటారేమిటి, ఇలా గుమ్మం కుప్పకుంటే చూడడానికి బాగుండదు. ఇవితీస్తే కాళీగావుండి మనుషులు తిరగడానికి వెనులుబాటుగా వుంటుంది.”

“అమ్మాయి, వచ్చేది వేసవికాలం కదూ. మన దొడ్లో పాక వేయించాలని తెప్పించాను. అప్పటినుంచి ఇక్కడే పడి ఉన్నది.”

“అయితే దొడ్లోనే వేయించండి.”

“బాగా చెప్పావు. వీదో ఇంటి ముందరే కంటికి కనిస్తాయని వేయించాను గాని దొడ్లోనే తేల్చివారసరికి కనబడతాయా?”

“మామ్మగారూ, మీ కలాంటి భయం

విమాత్రం వుండనక్కరలేదు. మేమున్న ఇంట్లో దొంగలెవరూ రారు”

ఈ సమాధానంతో మహాలక్ష్మమ్మగారు నివ్వరపోయి తాను వాటాను వాళ్ళకు అద్దేశించిన పరిస్థితులను గుర్తు తెచ్చుకొంది. విజయలక్ష్మీ భర్త రామరావు నిన్న ఉదయమే గేటు దగ్గర నిలబడి అద్దేశమేనా వాటా దొరుకుతుందా అని అడిగాడు. చూడగా మనిషెంతో మెత్తగా కనిపించాడు. నిజంగా అతను అలాంటివాడే. వీదో కుదురుబాటుగా వేధించకుండా వుంటారనే నమ్మకంతో తాను ఈ వాటా అతనికి చూపింది. అతనూ అదే బేరచూడకుండానే ఒప్పుకొని వెళ్ళాడు. ఇవాళే ఇంట్లో ప్రవేశించారు. ఇప్పుడాయన గారి భార్యనుబే సంగతి చూస్తే ఇలా వుంది. ఐనా వెంటనే ఎలా బైరం పెట్టుకుంటుంది; అందుకనే అన్నారు దిగుతే కాసి లోతు తెలివని. అమ్మాయితో ఇంకా వాదం పెంచడం ఇష్టం లేక “సరేలే అమ్మాయి, రేపా ఎటుండో తీయిస్తాతే” అంది సమాధాన పూర్వకంగా.

విజయలక్ష్మీ ఇక మాట్లాడలేదు. మహాలక్ష్మమ్మగారు ఇంట్లోకి వెళుతుంది. ఇంతలో ఆ కొత్త వాటాలో గోడకి పెద్దగా మేకులు కొడుతూవున్న చప్పగు వినిపించింది. తప్పకుండా విజయలక్ష్మీ ఆవని చేస్తూందని ఆమె గారు గ్రహించగలిగింది. ఎంతో డబ్బుపోసి కట్టించిన తన ఇంటి గోడల్ని బద్దెలకున్న వాళ్ళు అలా మేకులుకొట్టి పాడు చేయడమంటే ఆమె అసలు సహించలేదు. ఆ విషయం సరళా వాళ్ళూ వచ్చిన రోజే కచ్చితంగా చెప్పేసి ఆంక్ష విధించింది. పాపం వాళ్ళు అలాగే సరిపెట్టుకు పోతున్నారు. ఆ రివాజే చొలాలని మహాలక్ష్మమ్మగారి ఆకాంక్ష. కాని ఇప్పుడు మళ్ళీ ఇలా జరగడంతో ఆమెకు చర్రున కోపంవచ్చింది. తాను ముందుగా ఈ సంగతి వీళ్ళకు చెప్పక పోతినే అని నాలుక కరుచుకుంది. అయినా ఇప్పుడైనా నిక్కచ్చిగా చెప్పాలింటే అనుకొని వెనక్కి తిరిగి విసురుగా గుమ్మం దగ్గరికెళ్ళి “చూడమ్మాయి, అలాగోడలకు అంటేసి

మేకులుకొడితే అవి ఉండేనా పాడుకొనా అంది మెలగా.

కుర్చీపీట ఎక్కి మేకులూ, గుండాయీ చేత్తో పట్టుకొని వున్న విజయలక్ష్మీ ఆమె గారి మాటలు వింటూ పీటైనా దిగకుండా “మరి పటాలు తగిలించుకోవడానికి ఈ ఇంట్లో ఏమీ లేవాయె. మీరు పెట్టించక పోతే మేమైనా వీటి సంగతి పట్టించుకోవడూ” అంది విసుగా.

“అయితే మీ పటాలతోపం మా గోడలు పగల గొడ్డారా” అంది ఆవిడ దూకుడుగా.

“మరి ఈ పటాలు ఏంచేసుకోవన్నాడు”

“వీమైనా చేసుకోండి. గోడలు పాడు చేయడానికి వీలేదు.”

“చూడండి మామ్మగారు, ఇల్లు లేకపోతే కాపురమైనా మానుకొంటాంగాని ఈ పటాలు పెట్టేపూజను అప్పగించలేము. ఒక్కొక్కటి ఎంత ఖరీదు పెట్టికోన్నా మా తెలుసా?”

“ఎంతైనా కానివ్వండి మాకేం?”

“అలా ఐతే ఇవాళే కాళీచేస్తారెండి”.

ఈ మాటతో మహాలక్ష్మమ్మ గారు కొంచెం చేపారెండి. ఎంత తెగింపు! ఎంత చేపా! వచ్చి ఒకపూటకూడా కాలేదు. అప్పుడే తిగాదా పెట్టింది. అది మంటే కాళీచేసి వడతామంటావుంది. అసమాదు నెల్లనుంచి తిగినవాళ్ళు రాక ఆ వాడ అదే రాకుండా పోతూవుంది. ఎవరో వచ్చారు అంటే చాలనుకుంటే వ్యవహారం ఇలావుంది. వీవి మాట్లాడడానికి ఆమెకు పాలుపోలేదు. చివరకు “సరేమ్మాయి, నువ్వు అలాంటి ఇక నేనేం చెప్పేది” అని దీర్ఘంగా నిట్టూర్పు విడిచింది. విజయలక్ష్మీ గుండాయీని నాపరాళ్ళపై ఖంకున కొట్టుకునేట్టుగా విసిరేసి దగ్గరగా వచ్చి “చూడండి, అంతగా మీ గోడలు పాడయి పోతే వల్లేప్పుడు బాగు చేయించి వెళ్తామెండి అంది ధీమాగా.

మహాలక్ష్మమ్మగారికి యీ ఆ మోయి సంగతి చూడబోతే అసాధారణంగా కనిపిస్తూవుంది. ఇల్లు బాగుచేయించి వడతామన్న అదేనాళ్ళను తాను ఇంతవరకూ యెత్తగడు. అసలు వచ్చి రావడంతోనే యిలా తానన్నదూ ఘర్షణ పడలేదు. కాకపోతే వాళ్ళమైనా అడిగితే సరి చెప్పేది. కాని యీవిడ కొరకరాని కొయ్యగా వుంది.

డి. రామలింగం

భంగపడిన రాగబంధం

అయితే ఆవాటా అలా పాడుబడి ఉండకుండా దీపం పెట్టే దిక్కవరయినావుండా లంటే ఆ అమ్మాయిలో అట్టే ప్రతిగానికీ జగడం పెట్టికొవ్వడం మంచిది కాదనుకొని ఆమెగారు ఇంట్లోకి వెళ్లిపోయింది. ఇదంతా తన వాకిట్లో నిలబడి చూస్తున్న సరళకు వింతగానూ, విచోదంగానూ అరిపించింది. ఆ మాత్రం ధైర్యం తనకు లేనందుకు తననుతానే నిందించుకొంది. చూడాలి ఇక వ్యవహారం ఎలా నడుస్తుందోనని ఆమె కూడా కొంత ఊత్సాహపడింది.

ఇంట్లో ఎక్కడోని వుండాలా అన్న అనుభూతిని తరువాత భోజనాలు పూర్తి చేసుకొని విజయలక్ష్మి మధ్యాహ్నం వేళ సరళ ఇంటి గుమ్మంముందు కొచ్చి పిలిచింది. సరళ దైటికొచ్చి ఆమెను లోపలి కొహ్వనించింది. విజయలక్ష్మి వంటగది, ఆ పక్క వున్న గది అంతా కలయజూస్తూ ఇంటి ఆమరికను మెచ్చుకున్నట్లుగా

సంతోషించి కుర్చీలో కూర్చుంది. సరళ కూడా మరో కుర్చీలో కూర్చుంది. సరళ తనను సరళ కావరం బాగా నేవున్నది. ఆమె భర్త ప్రకారావుకు కలెక్టర్ గా పీ సులో ఉద్యోగం. వాళ్ళ కిద్దరు మగపిల్లలూ, ఒక ఆడపిల్లా. సరళ వైఖరిని పట్టిచూస్తే ఇద్దరిదీ ఆదర్శదాంపత్యమని తెలుస్తూనే వుంది. తనకు పిల్లలు లేకపోయినా పిళ్ళ పిల్లలవల్ల కొంత కౌలక్షేపంగా వుంటుందనీ, ఇల్లు గలావిడ ఎలా వున్నా పిళ్ళ పిల్లలకు బాగా వున్నదనీ విజయలక్ష్మి భావించింది. తన సంగతి చెప్పకొంది. ఆమె భర్త రామారావు హెల్తు ఇన్ స్పెక్టరు. ఎప్పుడూ టూరులోనే ఉంటాడు. ఇలా ముచ్చట్లు ముగిసిన తరువాత విజయలక్ష్మి పాప శెతుకొని వెళ్లిపోతూవుంటే మహాలక్ష్మి మృగారు తన వాకిట్లో నిలబడి ఒక గామాస్తూ పిళ్ళ కొంత తొందరగా నేస్తం కలిసినందుకు చురచురలాడింది.

విజయలక్ష్మి ఆ ఆవరణలోకి కానిరానికీ వచ్చిన తరువాత అక్కడ నెలనొవున్న శాంతిభద్రతలకు భంగంకలిగింది. పరిస్థితి తీవ్రంగా మారిపోతున్నట్లు మహాలక్ష్మి మృగారు చూస్తూనే వుంది. రెండు రోజులు గడిచాయి. తాను అన్న మాట ప్రకారం వెనురుగడల కట్టలను తీయించలేదు. మాడో రోజు విజయలక్ష్మి వాటిని తీయించి గేటు దగ్గర గోడపక్కన వేయించింది. స్థలాన్నంతా సరళ పిల్లల సహాయంతో తవ్వి పూల మొక్కలు వేసింది. పిల్లలు చాలా ఉత్సాహంగా మొక్కలకు నీళ్ళుపోస్తూ సంబరపడ్డారు. సాయంత్రం భర్త ఇంటికివచ్చిన తరువాత ఆయనతో క్రొబన్స్ కుండీలు తెప్పించి దిక్కగా ఇంటిముందు ఆమర్చింది. రెండు కుండీలు సరళ వాళ్ళకు పంపి, ఆవరణలోవున్న పంపుదగ్గర చేతులు కడుక్కొని లోపలి కెళ్ళింది. ఇదంతా మహాలక్ష్మి మృగారు చూస్తూ పూరుకున్నదే గాని ఏమీ అనలేక పోయింది. ఏమంటుంది? ఇంటిని బాగుచేసుకుంటూన్న ఇల్లాలాయె మరి!

క్రమంగా ఆవరణ వాతావరణం మారుతూవుంది. పూర్వం నిశ్శబ్దంగా వుండేది. ఇప్పుడు పగలంతా కోలాహలమే. విజయలక్ష్మి రాక పూర్వం ఆ ఇంటి గేటు దాటి లోపలి కెవరూ వచ్చేవారు కాదు. కూరగాయల ముక్కలనే మనుషులు కూడా బైటినుంచే కేక పెట్టేవారు. గేటు ఎప్పుడూ దగ్గరకు వేసి ఉండేట్లుగా మహాలక్ష్మి మృగారు శ్రద్ధవహించేది. బారగా తీసివుంటే ఆమె పూగుకు నేది కాదు. కానీ ఇప్పుడది ఎప్పుడూ తీసేవుంటున్నది. ఇక పదిదాటి ఆఫీసుల కెళ్ళేవారు వెళ్ళిపోయిన తరువాత విజయలక్ష్మి ఇల్లు ఒక చిన్న మహిళల క్లబ్బుగా మారేది. ఆదిడ ఇదివరకు కావగం వున్న పేటనుంచి ఒక అరడజను మంది యువకులు వచ్చేవారు కిబ్బరతో, నవ్వులతో ఇల్లంతా మారుమోగేది. అంతా కలిసి పచ్చినో, కేరంబోగో, ఇవేమీ నచ్చకపోతే నీటి చేకలో బాహులుగా ఆడుకొని వుంటారు. ఒకరోజు కుటుంబానినూ ఆవి తెచ్చుకొని, ఆవరణలోవున్న ద్రాక్షపండ్లికింది చాపలు పరిచి, అక్కడ సభిదీర్చి, నానా విధాలైన అల్లికలు తీరుస్తూ వుండేవారు. వీరింతా ఇలా నిమగ్నమైవుంటే ఆవచ్చిన వాళ్ళ తాలూకు పిల్లలు—ఆడపిల్ల లేమో పూల చెట్లమట్టా తిరుగుతూ వుంటే, మగపిల్లలు రాళ్ళుపుచ్చుకొని జామచెట్టుకింది మంత్రాలు దిదువుతూ వుండేవారు. ఎవరూ మాడకుండా ఒకటి ఆరారాయి పైకి కొట్టేవాళ్ళు. పిళ్ళందరి రాకతో ఆ ఆవరణలో వుండే

PEP. 26-TEL

‘నా గొంతుక బాగా
పుండు పడినందున
నేను మ్రింగలేక పోయాను
కాని వెప్స్

ఉపశమనం కలిగించి
పుండును మాన్పినది

పెప్స్ షేల్లెట్లు గొంతు, రొమ్ము దాదాపు పుండు, నివారక సారములు కలవి, మీరు పెప్స్ ను చప్పరించినపుడు ఈ సారములు అవిరి అయి, మీ క్యాసెట్ల గొంతుకలోనికి, క్యాసెట్ల గొంతుకలోనికి కొనిపోతున్నాయి. ఇలా అవి సరాసరి మీమ్ము దాదాపు పుండును చేరుకుంటాయి. అందుకే పెప్స్ అంతర్జాతీయ ప్రసిద్ధి, జగదీశ్వర్య గాంచింది. పెప్స్ దగ్గులను అణిచివేస్తాయి, గొంతు పుండు దాదాపు ఉపశమింప జేస్తాయి, కఫమును కొనివేసి, క్యాసెట్లను పోగొట్టతాయి. ఇన్ స్టెమెంట్, డ్రొంకెట్ల చికిత్సకు ఇవి అమోఘమైనవి.

PEPS

పెప్స్ గొంతు, రొమ్ము షేల్లెట్లు
మంచులమైవారి అందరినీ బాంధవ్యం చేస్తాయి.

సద్రాసు సోల్ ఏజంట్లు: మెసర్సు దాదాగో., పార్కు రోడ్, మద్రాసు-8.

కట్టలు పూర్ణవృత్తం పొందుతూ ఉండేవి. మహాలక్ష్మమ్మగారు ఇవన్నీ ఒక కంట కనిపెడుతూనే వుండేది. సమయం చూచి వారిమూనావుండేది. అమె వారించడమూ, వాళ్ళు వినడమూ, మళ్ళీ యధాప్రకార నిర్దిష్ట పరిపాటి అయిపోయాయి. ఇలా పగలు నాలుగు గంటలదాకా వాళ్ళంతా తనభోజనాలకు వచ్చినవాళ్ళకు మల్లే వికలమైన ఆ ఆవరణలో మలాసాగా గడిపి పొయ్యివాళ్ళు, అప్పటికి కాస్త తెరసిచ్చి నట్లుగా వుండేది. అంతదాకా కనిపెట్టుకు చూచుకొని మహాలక్ష్మమ్మగారు ఇంట్లోకి వచ్చేది.

విజయలక్ష్మి వచ్చిన తరువాత సరళ వైఖరిలో చాలా మార్పు వచ్చింది. ఇది తరకు సామ్యంగా, మట్టుగా వుండేది. ఇప్పుడు అవిడ కూడా చురుగ్గా, నిర్లక్ష్యంగా వ్యవహరిస్తూవుంది. ఇల్లుగలూని దిక్కు కాస్త కట్టువుగా సమాధానం కూడా చెప్పగలుగుతూవుంది. ఇదివరకు పెట్టెలో భద్రంగావుండే చీరలు బైటికొస్తున్నాయి. చక్కగా ముస్తాచె, విజయలక్ష్మిలో కలిసి బజారుకు వెళ్ళి, కొత్తరకాల చీరలు, డ్రెయిన్ లెస్ స్కీర్ పాత్రలు, అల్లకం సానుగ్రి, అలంకరణ వస్తువులూ కొనుక్కొచ్చు కంటూ వుంది. ఈ వేరసారాలలో విజయ లక్ష్మి బాగా ఆరితేరింది. హుళుకాయన తన గీచిన గీటుకు రప్పించి ఆ ధరకే ఇచ్చేటట్లు చేయగల నేర్పు ఆమెకుంది. ఈమె పెంట చెల్లి కనుకొనడంవలన సరళకు వేరం రాయితీగా అనిపించేది. బజారునుంచి

తెచ్చినవి భర్తకు చూపుకొని మురిసిపో ద్వేది. విజయలక్ష్మి తెలివితేటల్ని అతనూ మెచ్చుకునేవాడు. ఈ ఆడవాళ్ళ మూల కంగా క్రమంగా రామారావు, ప్రకాశ రావు సన్నిహితమిత్రులయ్యారు. నెలవు రోజుల్లో ఇద్దరూ కలువలో కాలక్షేపం చేస్తూండేవాళ్ళు. రామారావుకుండే సాహిత్యం గొడవ ప్రకాశరావుకు కూడా వట్టింది. అటు విజయలక్ష్మి సరళ తరచు మేటిసి సినిమాలకు, పార్కులకూ వెళ్ళు తూండేవాడు. విజయలక్ష్మి సరళను కాఫీ హౌస్ కు కూడా తీసుకెళ్ళి ఫేమరీ రూంలో కూర్చోబెట్టి టాప్స్ కాఫీ ఇప్పించేది. ఇద్దరూ ఇంటికొచ్చి ఒకరింట్లోనే కంటచేసి రెండుకుటుంబాలవారూ సరదాగా కలువ చెప్పకుంటూ భోజనాలు చేసే వారు. ప్రకాశరావు టూరు తెళ్ళినరోజున విజయలక్ష్మి సరళ ఇంట్లోనే గడిచేది. సరళ పాప పుట్టినరోజు పండుగను విజయ లక్ష్మి ఘనంగా జరిపింది. విజయలక్ష్మి దుశ్రురాళ్ళంతా రకరకాల ప్రజెంటు

తెచ్చారు. ఈ గౌరవానికి సరళకూడా ఉప్పొంగిపోయింది. కుటుంబాలు వేరుకాని మనుషులు ఒకరికొకరు చాలా ఆత్మ లయ్యారు.

వీళ్ళ స్నేహం చూచి మహాలక్ష్మమ్మగారు తన వ్యక్తిత్వం బలహీనమైపోతున్నట్లుగా భావించింది. ఆ రెండు కుటుంబాలు ఎవరి దారిని వారుంటే తన చెల్లనానికి ఆ ఆవరణలో ఎదురుండేదికాదు. కాని ఇప్పుడు ఏమీ అనలేకుండా వుంది. పైగా విజయ లక్ష్మి రాకతో సరళ అలా తయారుకావడం ఆమెకు కొంచెం కంటకంగానే వుంది. ఇప్పుడు సరళ తనతో ఆశ్చే మాట్లాడెను. ఏదైనా అడిగితే వెనుకటంత వివయంగా, శ్రద్ధగా సమాధానం చెప్పడంలేదు. మనిషి కొంచెం తెలివితేటలతో ప్రకర్తన వుంది. ఏమైనా వార్తలెరి అన్యోన్యం మహాలక్ష్మమ్మగారికి సరిపడదు. ఈ సమస్యను ఆమె అనుక్షణమూ ఆలోచిస్తూనే వుంది.

ఆరు నెలలు గడిచాయి. విజయలక్ష్మి, సరళల కుటుంబాలు ఎంతగా సన్నిహితం కావాలో అంతా అయ్యాయి. మహాలక్ష్మమ్మగారి కంఠ అక్కసుపుట్టాలో అంతా పుట్టింది. కాని అదంతా లోపలే వుండిగాని క్రియాయోచనా బైటపడలేదు.

ఇలావుండగా సరళతల్లికి సుస్తీగావుందని కబురొస్తే అవిడ పిల్లల్ని తీసుకొని పుట్టింటికి ప్రయాణమై వెళ్ళింది. ప్రకాశరావు ఏకాకి అయ్యాడు. ఆడవాళ్ళుంటేనే ఇరుగు పొరుగుతో స్నేహం, రాకపోకలూ సాగుతూ ఉంటాయిగాని మగవాడొక్కడైతే ఏముంటుంది? సత్రం భోజనం, మకం నిశ్రాంతి! ప్రకాశరావు ఇప్పుడు హాటల్లో భోజనం చేస్తూ అఫీసు కుతూ వున్నాడు. ఆదివారాలు తను ఇంట్లోనే భోజనం చేయ వలసిందని విజయలక్ష్మి ఆమె భర్తా పట్టు పడితే అతనికి తెచ్చేదికాదు. నిజంగా ఆరోజు ఆతివి కంతో సంతోషంగా గడిచేది. ఇంట్లో ఏదైనా పిండివంట చేస్తే ప్రకాశరావు అఫీసునుంచి వచ్చిన తర్వాత విజయలక్ష్మి స్వయంగా ప్లేటులో పెట్టు కొని అతని గదిలోకలి “ఇవి తీసుకోండి” అనేది. ఆమె అంత శ్రద్ధతో తీసుకొచ్చిస్తే వద్దపడం బాగావుండవని, అంతకు కొంచెం ముందే హాటల్ లు తెళ్ళి వచ్చినవాడైరా, మళ్ళీ అదికూడా ఓపికగా పుచ్చుకొనేవాడు. తరువాత ఓ వెండిగూసుతో కాఫీ కూడా తీసుకొచ్చి ఇచ్చివేళేది. అతను డ్రెస్సు మార్పుకొని బజారుకేసి వెళుతూ “ఏమైనా ఉత్తరాలొచ్చాయండీ” అని ఆమెను వాకలు చేసేవాడు. వాస్తే తీసి ఇచ్చేది. భర్త టూరు తెళ్ళినరోజు ఇంటిలో అవసర

వింధ్యప్రదేశ్ గవర్నరు శ్రీ మొనలికంటి తిరుమలరావు గారు. వీరు ఈ నెల 16-వ తేదీన ప్రమాణస్వీకారం చేశారు.

ముగా ఏమైనా కావలసివస్తే విజయలక్ష్మి మొహమాట పడకుండా ప్రకాశరావుతో తెప్పించుకునేది. పోస్టాఫీసునుండి కవర్లు, కాట్రలు తెచ్చుంటే అతడు తెచ్చిపెట్టే వాడు. ప్రకాశరావు కొచ్చే పత్రికలనూ, పుస్తకాలనూ అవిడ అడిగి తీసుకెళ్ళి చదువు కొని ఇచ్చివేస్తూవుండేది. అసినిమా బాగున్న దనీ, ఈ సినిమా బాగాలేదనీ అవిడ కచ్చితంగా చెప్పేస్తూవుంటే అతను చిరునవ్వుతో నింటూండేవాడు. తన అభిప్రాయాలు అంత కచ్చితంగా చెప్పేవాడుకాదు. అతను ఓ సినిమా బాగుందని అన్నాడంటే అది అతని

నారసింహ లేహ్యము ఎంగాతో చేరినది మేహము ఎల్లక, విస్తృత మొదలగువాటిని హరించి విజయసుర క్రవద్ధివికరిం చును. 20మ. దబ్బి దుశి-4 పోస్టేజి ఆ15. ఏ.సి.ఎ.అండ్ కో, “ఆయుర్వేదసమాజం” పెరిచేడి, నెల్లూరుజిల్లా.

ప్రసిద్ధ బెంగాలీ నవల

“పథేర్ పాంచలీ”

తెలుగు అనువాదం ప్రచురణ

వచ్చే నెల ప్రారంభం

విభూతిభూషణ వంద్యోపాధ్యాయ రచించిన బెంగాలీ నవల “పథేర్ పాంచలీ” అనువాదం ఆంధ్ర వారపత్రికలో సీరియల్ గా వచ్చే నెల నుండి ప్రచురిస్తున్నాము.

ప్రచురణ తేదీ కోసం నిరీక్షించండి

★ భంగదూనిన రాగబంధం ★

విలువలప్రకారం వుండాలి. తెలుగు సినిమాలలో చాలాభాగం ఇతర అని అతని అభిప్రాయం. కాని సాధారణంగా తెలుగు మాత్రమే వచ్చిన ఆదేశాల్ని వెళ్లి అందుకు భిన్నంగా వుంటుంది. వాళ్ళకు వినోదానికి తరచు ఒక కొత్తసినిమా వుండాలి. ఇంటి విషయాలు చర్చకు వచ్చినప్పుడు ప్రకాశరావు చెప్పే ప్రమాణాలను విజయలక్ష్మి తెల్లబోయి వింటూవుండేది. వాటిలో కొన్నిటి నైనా ఖండిస్తూ తాను కొంత వాదించాలనుకునేది. కాని చివరకు చెప్పలేకపోయేది. ఏదో స్త్రీ సహజమైన బలహీనత ఆమెను వారిం చేసింది. అతను ఒక పర్యాయం ఏదో ఇంగ్లీషు సినిమా చూడండిన అవిడకు సలహా ఇచ్చాడు. దాన్ని అర్థం చేసుకోవడానికి భాష బాగా తెలిక పోయినా పరవాలేదని

చెప్పాడు. అవిడ తన స్నేహితురాలా కామెను తీసుకొని ఆ సినిమాకే వెళ్లింది. మరుసటిరోజు వాళ్ళిద్దరూ కలిసి ప్రకాశరావుతో దీర్ఘంగా వాదించారు. ఆ సినిమాలో ఎక్కువ హాస్యాలు లేవు. కథలో వాళ్ళిద్దరూ చివరకు భార్య భర్తలు కూడా కాదు. అవిడ వివాహిత స్త్రీ. అతను తాడూ బాంబరం లేకుండా తిరిగి యువకుడు. వాళ్ళిద్దరిది ప్రేమ అనలేము కాని ఏదో బాంధవ్యం. చివరకి ఫలితం అవిడ వివాహ వ్యవస్థకు దూరంగా పోయింది. సమాజమంతా ఆమెను పతనం చెందిన స్త్రీ అంటున్నా అవిడ మాత్రం ఏదో ఆనంది లోకంలో విహరిస్తున్నట్లుగా వుంటుంది. ఇందులో చెప్పుకోదగిన గొప్పమిటని విజయలక్ష్మి ప్రశ్ని. ఏమీ లేదు. కాని వైవాహిక సమస్య వ్యక్తీకరించబడిందని అతని సమాధానం. అతను చెప్పేది తాను ఒప్పుకోలేక పోయినా అతనితో నుట్లాడుతూ వుంటే ఏదో సైతన్యం పొందుతున్నట్లుగా విజయలక్ష్మి అనుభూతి చెందింది. అవిడ తన ప్రశ్నలన్నిటికీ అతనూ సమాధానాలు చెబుతూనే వున్నాడు.

ఒకరోజు విజయలక్ష్మి, ఆమె భర్తా ప్రకాశరావు కలిసి “నయాగరా” సెకండ్ హాకీ వెళ్లారు. అవిడ తెల్లని వాయిల్ చీరపై చిక్కని ఆకుపచ్చ రంగు స్వెట్టర్ లోడుకొని, రెండు జేబుల్లో చెకులు పెట్టుకొని, కాండన్స్ వేసుకొని వాళ్ళిద్దరి మధ్యా నడుస్తూ నుట్లాడుతూ వస్తూవుంటే మహాలక్ష్మి మృగాయ మాచి మూతి విడ చెయ్యి వేసుకొని “ఏమిటి విడ్డూరం! అవిడ బాకడలు పోతే, భర్తగదా అతని కై నా వుండొద్దూ” అని అనుకునేది లోపల.

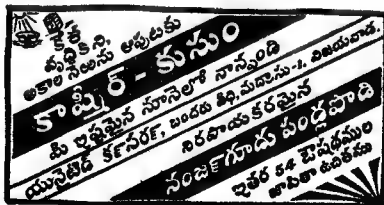
మరుసటిరోజు ఉదయమే రామారావు టూరు వెళ్ళాడు. ప్రకాశరావు ఆఫీసుకు వెళ్ళలేదు. అతను మధ్యాహ్నం పూట పడకకుర్చీలో కూర్చొని ఆమెరికానుంచి తన కొచ్చిన పత్రికలు తిరగేస్తున్నాడు. పక్క గది తలుపు తీసేవుంది. అటునుంచి ఎవరో వస్తున్న అరికీడి అయింది. అటు తిరిగి చూచాడు. విజయలక్ష్మి! గోపలి కొన్నానే “ఆఫీసుకు వెళ్ళలేదా?” అంది.

■ లేనండీ”

“ఏం”

“బంబికా వుంది”

(95-వ పేజీ చూడుడు)

అపూర్వ హంతకులు

మూలం: ఎడ్గార్ వాలెస్

అనువాదం: 'వినాయక'

6

ఆ చోకి

ఎర్రఎర్రని అక్షరాలతో పెద్ద పెద్ద ప్రకటనలు! బ్రహ్మాండమైన కిరీటాలు! గొంతు చించుకుని కేకలు వేసే వ్యక్తులు! లండన్ వీధుల్లో ఆమర్నా డెక్కడి మాచిసా అపూర్వ హంతకుల దురింతలను గురించిన వార్తలే! కేవలం నీటిలోను ఒక్కటే ఘోష! అపూర్వ హంతకులలో ఒకరిని అరెస్టు చేసేదాకా వచ్చింది, అయితే చూపువాసిలో ఆ దంత తిప్పిపోయింది.

దీని కేవలం నీటిలోనే జరిగిపోయాయి! రైళ్ళలో ప్రయాణికులంతా కనురెప్పలు చెయ్యకుండా పేపర్లు చదువుతూ 'మేమే బాకా' ఎడిటరు పరిస్థితిలో ఉంటేనా! అని ఏవేవో కం గారు గా మాట్లాడుకున్నాను! జనం కాటకాలు, యుద్ధాలు, హత్యలు మొదలైన సామాన్య విషయాలను గురించి మాట్లాడుకోవడం మానేసి, అదే పనిగా అపూర్వ హంతకులను గురించే చర్చించుకున్నాడు. ఆ హంతకులు' తమ మాట ప్రకారం ఆ విశేషమంతా రేపే చంపి వేస్తారా? ఎక్కడవిన్నా అదే ప్రశ్న! ఇక ఎవరికి మరి వేరే గొడవే లేదు! నెల

రోజులనించీ ఆ హంతకు లీ హత్య చేసే తీరతామని తెలిసిపోయాయి! అహంతంగా ఏదైనా విధూరం జరిగితే తప్ప—తెల్లవాకే సరికి ఈ హత్య జరిగే తీరుతుంది!

లండన్ పేపర్ పరిస్థితుల్లో 'బాకా' కార్యాలయ నికీ ఛీరీ రాకపోకలను గురించిన వార్తలే విధూరంగా ప్రకటించడంలో ఆశ్చర్యమేమీలేదు!

దీనిని గురించి తెలిగ్రాం పత్రిక ఈ విధంగా వెక్కిరించింది: "చచ్చు చవక బారు అర్రబా పేపరులో పనిచేసే పత్రికారచయితలు కొందరు - దేశానికంతటికీ ప్రముఖ వ్యక్తిని చంపి వేస్తామని చెబించిన హంతకుల్లో ఒకరినీ - ఇలాగ చల్లగా బార విడిచి చెయ్యడంలో అంతర్భాగమేమిటో మాకు నోడవడంలేదు!.. ఇందుచేత ఇలాంటి పత్రికాపత్రికతా మతలుల నోట వెలువడే వన్నీ నమ్మవచ్చునా? ఇంతా చేస్తే ఈ అద్భుత వ్యక్తి ఈ కార్యాలయానికి విచ్చేసి ఉంటాడా? అని మా అనుమానం!"

అవేళ ఒంటిగంటక స్కాట్లండ్ యార్ అల్లెంటుగా ఒక ప్రకటన జారీచేసి, నిమిష నిమిషానికి రేడియోలో ఆ ప్రకటన ప్రసారం చేయించింది!

"వెయ్యి పౌనుల బహుమతి!"

"ఛీరీ అనే వ్యక్తి అపూర్వ హంతకుల మూలాల్లో వాడేనని గట్టి అనుమానం ఉంది. అతగాణ్ణి వెంటనే పట్టుకోవాలి! అతడు స్పెయిన్ దేశస్థుడు. ఇంగ్లీషురాను. అతడు గుల ఎనిమిదం గుళాల ఎత్తు. గోధుమరంగు కళ్ళు. నల్లని జుట్టు. అంతకన్నా కొంచెం రేతిరంగు మీసాలు. పెద్ద మొహం. మొహం మీద మచ్చలు. ఒక చెంపమీద తెల్లటి మచ్చ. కిరీరంగుమీద కల్పితమైనది. మాంచి ఖలంగా కుదిమట్టంగా ఉంటాడు.

ఈ ఆనవాళ్ళ కలిగిన ఛీరీ అనే ఆసామీని పట్టుకోడానికి ఆటోకి తెలియజేసిన వ్యక్తికి గాని, వ్యక్తులకు గాని పైన ఉదాహరించిన వెయ్యి పౌనుల బహుమతి ఇస్తున్నాం."

'బాకా' సంపాదకుడు, సహాయ సంపాద

జరిగిన కథ:-

స్పెయిన్ దేశంలో ప్రభుత్వానికి వ్యతిరేకంగా విప్లవం జరుగుతున్న రోజుల్లో విప్లవకారులు ఇంగ్లండులో మకాం వేశారు. వాళ్ళని వెళ్ళగొట్టడంకోసం ఆంగ్ల దేశమంతా పార్లమెంటులో ఒక చట్టం ప్రవేశపెట్టాలని అనుకున్నాడు.

'అపూర్వహంతకులు' ఆ చట్టం ప్రవేశపెడితే చంపి వేస్తామని బెదిరిస్తూ ఉత్తరం రాశారు. 'బాకా' ఆ ఉత్తరం ప్రకటించడంతో ఊరూ వాడూ గుప్పమంది.

పార్లమెంటులో ఈ చట్టం ప్రవేశపెట్టే ముందు ఒకసభ్యునికి—పార్లమెంటు సభ్యులు చట్టం ఆమోదించ కూడదని హెచ్చరిస్తూరాసిన బెదిరింపు ఉత్తరం అందింది.

తరవాత 'అపూర్వ హంతకులు' లిమిటెడ్ కంపెనీ పేర ఒక పెద్దభవనం అద్దెకు తీసుకుంటారు. దానిలో మాన్ డ్రెస్ గోస్సాలెజ్ లిద్దరు ఒక మారణపదార్థం తయారు చేస్తారు. పిమ్మట 'బాకా'లో ఒక దురంతం జరిగింది. సంపాదకునికి కూడా ఒక బెదిరింపు ఉత్తరం అందింది. ఆ తరవాత ఛీరీ 'బాకా' కార్యాలయంలో ప్రత్యక్షమైనాడు! అతడు 'అపూర్వహంతకుల' గుట్టు బయటపెట్టేలోగా ఒక ముసుగుమనిషి రివాల్వరుతో అక్కడివారిని బెదిరించి, ఛీరీని విడిపించుకుపోతాడు.

★ ఆ పూ ర్య హం త కు లు ★

అబ్బ! ఒకే జలుబు...భారము...

అమృతాంజనం వాడితే...

తగ్గిపోయింది :

అమృతాంజనము

కుడు అందించిన సమాచారంమీదనే ఈ ప్రకటన ఈ విధంగా వెలువడిందిని ఊహించుకోవచ్చును. ఇంతేగాక స్పెయిన్ కి ఇంగ్లాండు దేశానికి మధ్య ఉన్న తేలిక కూడా అహోరాత్ర లిందుకొనమే వుంటుందని తెల్లారు. మూడిదీ నగరంలోని ప్రముఖులను కూడా అర్ధరాత్రివేళ నిద్రలో లేపి ధీరిని గురించి అక్కడ దస్త్రాలలో భద్రపరిచిన వివరాలన్నీ పట్టుకున్నారు. ఇంగ్లాండులో పోలీస్ కమిషనర్ తు తెలిసిన భోగటాని బట్టి అదీ ఇదీ కలయ భోగాలు.

సర్ ఫిలిప్ రేమన్ పోర్టులాండ్ భవనంలో చదువుకొనే గదిలో సుఖాసీనుడై ఉన్నాడు. ఏదో ఉత్తరం రాస్తున్నాడు. కాని మనస్సు దానిమీద నిలబడడం లేదు.

అది అతని ఎక్సేటుమేనేజరు పేర రాస్తున్న ఉత్తరం. ఇన్నాకెనించీ ఎక్సేటు వ్యవహారాలన్నీ సర్ ఫిలిప్ రేమన్ స్వయంగా చూసుకొంటూ ఉండేవాడు.

అతనికి పిల్ల, పాప, భార్య ఎవరులేరు! అతడా ఉత్తరంలో ఒక వేళ వీళ్లు తాము చెప్పినదంతా చేసే పక్షంలో-నన్ను కనిపెట్టుకుని ఉన్న వాళ్ళు దరికి కావలసిన ఏర్పాటులన్నీ చేస్తున్నాను" అని రాశాడు. దాన్నిబట్టి ఉత్తరం ధోరణి పసిగట్టవచ్చును!

మంత్రికి అహోరాత్ర లక్షణంగా పహరా ఏర్పాటుచేశారు. దీనితో అతని చిరాకు చిటచిటలాడింది! ఈ చిరాకులో సర్ ఫిలిప్ రేమన్ తన ప్రాణాపాయం సంఘటితమౌతూ మరచిపోయాడు! ఇక అతనికి ఒకేఒక దృఢనిశ్చయం! ఎలాగయినా పార్లమెంటుచేత విదేశీయ బహిష్కారవట్టం ఆమోదించజేసితీరాలి! 'అపూర్వ హంతకుల వన్నాగాలు సాగతండా అటకట్టించి వెయ్యాలి! మంత్రివర్గం పేరుప్రతిఘటన నిలపెట్టాలి.'

ఈ సందర్భంలో ఒక త్రైమాసిక వత్రికలో అతడొక వ్యాసంకూడా రాశాడు. అది ఆ తరవాత చాలాకాలానికి అచ్చువేశారు. 'వ్యక్తిత్వము—సాంఘిక బాధ్యత' అన్న శీర్షికతో రాసిన ఆ వ్యాసంలో మంత్రి ఇలా గన్నాడు.

"ఎవరో ఏదో విమర్శచేసి అడ్డుపడినంత మాత్రాన లక్షలాదిజనం యోగక్షేమాలు సంగత్యంపడవలసినవ్యక్తి తన విధుక్తధర్మం విడిచిపెట్టడం కేవలం అన్యాయం! ప్రజలు తమ జీవితాంతరేలేయ వ్యవహారాలు,సాంఘికాభ్యుదయమార్గాలు, కోరికలు ఇష్టానిష్టాలు మొదలైనవన్నీ నేరదిడ్డాలనే గదా! పార్లమెంటుకు ఎన్నుకునేది! కనక మంత్రి ఎలాంటి ఆ పన్ను తెదుర్కొన్నా లక్ష్య పెట్టక తన విధుక్తధర్మాన్ని నెరవేర్చి తీరాలి! ఈ పరిస్థితుల్లో మంత్రి తానొక మానవవ్యక్తి నన్నమాట కూడా మరచిపోయి పోయి యంత్రంలావ్యవహరించాలి!"

సర్ ఫిలిప్ రేమన్ కున్న స్నేహితులు చాలా తక్కువ. అతనికి నలుగురితో సుఖలాసాగా తిరిగే అలవాటు లేవీ లేవు! మనిషిచాలా నిశ్చయితీపరుడు. ప్రతీదీతూచి తూచి న్యాయంగా పోవాలన్న గట్టి పట్టుదలగల వ్యక్తి. ఈ విషయంలో మరి అతన్నెవరు కదిలించలేరు! ఇక ఏదైనా తలపెట్టాడంటే పచ్చిరక్తం తాగే దాకా నిద్రపోయే ఘటం గాదు! పాపం! జీవితంలో కాస్త 'ఆప్యాయత' అంటే ఏమిటో చదివాడకపోవడంవల్ల అతడినిగమైన యంత్ర మానవుడుగా తయారైనాడు! అతనికి ఆదర్శాలు, ఉత్సాహాలు మొదలైన పెద్ద పెద్ద లేవీ లేవు! అతన్ని చూసినా తనరికి ఇటువంటి సమున్నతి భావా లేవీ కలగనే కలగవు! ఎలాగో అలాగ ఈ చట్టం దేశానికీ మానికీ చాలా ఆత్మగౌరవమునే నిశ్చయానికి వచ్చేవాడు. అంతే! అది వెంటనే పార్లమెంటులో ప్రవేశ పెట్టేశాడు! మరి

ఏమైనాసరే అది పార్లమెంటులో సోగించి తీరాలని భట్టాకపుపట్టు పట్టాడు. మంత్రికి వట్టి లక్ష్యలేతప్ప పెద్ద ఆశలు, ఆర్థాటాలు ఏవీ లేవు. మంత్రివర్గంలో ఉన్నవారందరి లోకీ ఇతడు చాలా అసాధుడు! తనమాట తప్ప ఇంకెవరూట నెగనియ్యడు! ఈ సంతోషం ఎక్కడా 'రాజీ' అన్నమాటకూడా వివరణ కూడడంట్లాడు!

ఈ భూప్రపంచంలో ఏదయినా ఒకవిషయమిద ఒక అభిప్రాయానికి వచ్చితేనే వెంటనే మంత్రివర్గంలో వారంతా దానికి పక్కతాళం చేసితీరా లక్ష్యమాటే!

నాలుగయిదు సార్లు మంత్రివర్గంలోనే ఒక మంత్రిపుంగవుడు రాజీనామా దాఖలు చేస్తాడనే పుకారులు కూడా బయలుదేరాయి. ఆ మంత్రి రాజీనామాకు విదేశీ కాఖమంత్రి భట్టాకపు పట్టే కారణం! చిన్న విషయమైనా—పెద్ద విషయమైనా—మంత్రి చెప్పినదంతా అక్షరాలా జరిగి తీరవలసిందే!

ఇందువల్లనే మంత్రికర్పరచిన ప్రత్యేక భవనంలోఉండనీ మంత్రికార్యాలయంలో మకాం వేస్తానని భీష్మించుకుని కూర్చున్నాడు. ఇందుచేత డౌనింగ్ స్ట్రీట్ 44-వ నెంబరు భవనంలోనే మంత్రికి మకాం సౌక

కుట్ర

రచయిత: బ్రదర్ ఈ
పేపరువాళ్ళంతా నేను పైకి
రాకుండా కట్టుకట్టి కుట్రచేస్తు
న్నారని తెలుసా?

మిత్రుడు: ఏం గిరాకీ?

రచయిత: ఒకటే నిదర్శనం.

నేను ఒకటి రాసి, దాన్ని పది
మందికి పంపాను. అందరూ
తిరగ్గొట్టారంటే నమ్ము. ఇది
కుట్ర కాక మరేమిటి?

ర్యాలన్నీ ఏర్పాటు చేశాడు. అందులోనే
అక్కిలు!

ఇంతకు పూర్వం మంత్రి కోణ్ తన
పోర్టులాండ్ భవనంనించి డౌనింగ్ వీధికి
రాకపోకలు సాగిస్తూండేవాడు!

కోణ్ జలు దగ్గిరపడుతున్న కొద్దీ పోలీసులు
ఇక ఇప్పుడిలాగ జరిగడానికి వీలేదనీ
మంత్రి డౌనింగ్ వీధిలోనే మకాంపేసి
తీరాలనీ పట్టుపట్టారు!

ఈ వీధి వీధి అంతా తనకు తుణ్ణంగా
తెలుసుననీ ఇక్కడఉంటే మంత్రిని సంగ
క్షింపడం చాలా తేలికనీ పోలీసుశాఖ నచ్చ
జెప్పింది.

అయితే దీనికి మంత్రి ఒక పట్టాన ఒప్పు
కోలేదు! ప్రస్తుతం పైకి కనబడోతున్నంత
బండ్ బస్తు, హంగామా డౌనింగ్ వీధిలో
అంతగా ఉండదని హామీ ఇచ్చి నచ్చ
జెప్పిన తరువాతనే మంత్రి మకాం మార్పు
దలకు కొంచెం అంగీకరించే భోరణిలో
పడ్డాడు.

నూపర్నెంట్ ఫోటోమాట్ స్మృత
మాటంగా ఇలా చెప్పాడు:

“గడ్డం గీసుకుంటూంటే మళ్ళీ పోలీసులు
చక్క పక్కన తిరగడం మీ కిష్టంలేదు!
స్నానాల గదిలో కూడా ఈ పోలీసు
బండ్ బస్తు ఏమిటని మీరొకసారి విను
క్కున్నారు. కూడాను? మరి డౌనింగ్
స్ట్రీట్ లో ఈ జెడద లేని ఉండవు! అసలు
మళ్ళీ పోలీసులెవరూ మీ కంట పడనే
పడదు!”

దీనితో ఈ సమస్య పరిష్కార మైపో
యింది.

తన స్వంత భవంతి విడిచివేసి డౌనింగ్
స్ట్రీట్ భవనానికి వెళ్ళేముందే మంత్రి

తన ఏళ్ళేటు ఏ జేం టు పేర ఆ
ఏళ్ళేటు వ్యవహారాల విషయమై
ఉత్తరం రాస్తున్నాడు. అది రాస్తూన్నంత
నేపు డిటెక్టివ్ వీధిలోనే నిలబడిఉన్నాడు.

ఇంతలో మంత్రిపక్కన టెలిఫోను గగ
గగ మోగింది. ఇలాంటి గోలంటే మంత్రికి
మహా కోరి! అయినా వివర తప్పలేదు!
మాట్లాడేది ప్రధాన కార్యదర్శి. అతనిలా
అన్నాడు.

“మీకోసం ఇక్కడ ట్రేజరీ ఉంది
చూస్తున్నాం. 44 డౌనింగ్ స్ట్రీట్ లో
ప్రత్యేకంగా 60 మంది పోలీసు సిబ్బంది
రెడీగా ఉన్నారు. ఈవేళ, రేపూ, ఇంకా
కొన్ని గట్టి కట్టుదిట్టాలు చెయ్యాలని
చూస్తున్నాం—”

అని ఆ ప్రధాన కార్యదర్శి ఇంకా
ఏమేమో చెప్పబోయాడు. ఆ కార్యదర్శి
వయస్సులో చాలా చిన్న. ఈ విషయంలో
చాలా ఇదిగా పనిచేస్తున్నాడు! కాని
మంత్రి కిది వింటూంటే చిరాకు తల
కెక్కింది:

“నన్నొక ఇన్ స్పెక్టివ్ లో పెట్టి తాళం
వేస్తే ఇంతకన్న మహా బాగుంటుంది!” అని
వెటకారంగా సమాధానం చెప్పి, అంత
టితో సంతోషంగా తుంచేశాడు.

ఇంతలో ఎవరో తలుపుతట్టారు. తలుపు
సందులో నూపర్నెంట్ ఫోటోమాట్
ప్రత్యక్షమై “మిస్టర్ మంత్రి తొందర
చెయ్యడం నా కిష్టం లేదు. కాని—”
అన్నాడు. విడతేమంత్రి మరి గత్యంతరం
లేక దుసరుపాడుతూ వెంటనే బగ్గీలో 44
డౌనింగ్ స్ట్రీట్ కు వెళ్లిపోయాడు.

ఈ విషయం గైర్ లో ఆదిరాబాదరాగా
సామాను పడేసినట్లుగా—ఇంకో చోటికి
బస మార్పడం అంటే మంత్రికి చాలా
చిరాకువేసింది! అప్పేసిన తన కిరువైపులా
మోటారుపైకికు! వాటిమీద మళ్ళీ పోలీసులు!
తీరా డౌనింగ్ స్ట్రీట్ లోనికి వచ్చేసరికి ఈ
బగ్గీతప్ప ఇంకోచోటి లోపలికి వెళ్ళడానికి
వీలేదనంత యమ బండ్ బస్తు! కొంతమంది
చుట్టూరాజేరి మంత్రిని చూడగానే ‘ఓ’
అని హర్షధ్వనాలు చేశారు! మంత్రికి
జన్మలో ఎన్నడూ ఎరగనంతటి తలవొంపు
జరిగినట్లునపించింది.

లోపలికి వెళ్ళేసరికి కార్యదర్శి సిద్ధంగా
ఉన్నాడు! విడతేయ బహిష్కరణ కాసనం
రెండోసారి ప్రవేశపెట్టేముందు మంత్రి
ఇచ్చే ఉపన్యాసం చిత్తుకాపీ అతనిముం
దుంచి ఇలాగన్నాడు: “దీనికి చాలా
ఆటంకా లాచ్చేట్టున్నాయి. అయితే
36 గురుదాకా మెజారిటీ ఉన్నారు.
మొత్తంమీద చట్టం తేలికగానే పాసయి
పోతుంది!”

నర్ రేమన్ ఆ ముసాయిదా అంతా
చదివి సంతోషించాడు. దానితో అతినికి
మళ్ళీ కొంత భరవసా వచ్చింది. తన అధి
కారం హుందాతనం అన్నీ—జ్ఞాపకం
వచ్చాయి! తానొక గొప్పమంత్రివుండవలసి!
ఆ హెచ్చరికలకు అద్దంపడం—ఏమీలేదు!
అంతా వర్తి చూడండి! అసలు—లేనిపోని
దానికింత హంగామాచేసిన ఆపోలీసులకి ఈ
తప్పుతాను! ఇంక వర్తికలమాట! ఇది
ఎప్పుడు ఏదో ఒక గోలచేస్తూనే ఉంటాయి
గదా! ఇకన్నీ ఒక రెక్కా!

మంత్రికి మళ్ళీ ఉత్సాహము, ఆశోకము
అందుకున్నాయి. చిన్న చిరునవ్వు చిరులు
దొక్కిస్తూ ప్రధాన కార్యదర్శిని అడిగాడు:
“అన్నట్లు అయితే మన నేస్తాలమాటేమిటి?
అన్నట్లు మరిచిపోయాను! ఆ దొర్లొస్తుల
పేరేమిటి? “అపూర్వ హంతకులా?” నిజా
నికి మంత్రి వాళ్ళ పుట్టుపూర్వోత్తరాలు,
పేరులు ఏవీ మరిచిపోలేదు! పైకిమాత్రం
గమ్మత్తుగా నటించాడు! ఇటీవల రాత్రిం
బగ్గీలోనే నటన.

కాని కాన్యదర్శికి మంత్రివగర ఈ మాట
తలపెట్టడంఅంటేనే మాడలు! అతనిపప్పుమూ
ఆ ప్రస్తావన తీసుకురాడు. మంత్రి
ముందుగా ఎలాడు కనక యాదాలోభంగా
“మీకు తెలిసిన దానికంటే కొత్తగా ఏమీ
తెలియదు! ఇంతకాలానికి టేబి ఎవడో
మాత్రం కొంచెం తెలిసింది! అయితే ఆ
మిగిలిన ముగ్గురు ఎవళ్ళో ఏమీ ఆచోకి తెలి
యదు!”

మంత్రి పెదవి కొడుకున్న “వాళ్ళిరాత్రి
దాకా నాకు తెలిచిచ్చార!” అన్నాడు.

మీకు మళ్ళీ వాళ్ళేమన్నారాకారా?
“నాలుగైదు మాటలు!” అన్నాడుమంత్రి
హేలగా.

“తరవాత”
మంత్రి లోకుగా బాతుకుడి విరిగి

కాశ్మీరు శాలువ
రె. 2-8-0
మాత్రమే

96" X 54",
కొలతగలకాశ్మీరు శాలువ రె. 2-8-0
అందు వస్తోంది. పోలేజ్ అదనం. స్వామి
వరిమితంగా ఉంది. విలాసం ఇంగ్లీషులో
వ్రాయండి.

KASHMIRI SHAWL HOUSE,
Durgiana (A. P. W.) Amritsar

★ ఆ పూ ర్య హం త కు లు ★

"మొత్తమీద బాళ్ళంతం నెగించుకునే బట్టి ఉన్నారు." అన్నాడు. ఆ కార్యదర్శి 'తరవాత' అన్న మాట ఆతనిగుండెలోతులలోకి దూకుకుపోయింది. కార్యదర్శి ఎందుకలా గన్నాడో మంత్రి కేవీ బోధపడలేదు.

* * *

ఇంక అక్కడ బాతులు తయారు చేసే శుంఠలో మేడమీద ఆసలుగురు కూర్చున్నారు. ధీరీ హడలిపోయి, ఏమీ చెయ్యలేక చెబుతున్నవాడిలా ఆ మిగిలిన ముగ్గురి కేసీ చూస్తూ కూర్చున్నాడు.

మాన్ డ్రెడ్ అతనితో అంటున్నాడు: "ధీరీ! నేను, చెప్పడంతా జాగ్రత్తగా అర్థంచేసుకో! ఆ యిం దే దో అయిపోయింది. దానికి నీమీద మాకేమీ అక్కర్లులేదు. గోన్నాలెజ్ నీ ప్రాణాలు రక్షించి మళ్ళీ నిన్ను క్కడికి తీసుకువచ్చాడు. నేను, పాయ్కార్డు దీనికి చాలా సంతోషించాం.

ధీరీ కళ్ళుబాల్చి నేలకేసి చూస్తున్నాడు. మాన్ డ్రెడ్ విచిత్రంగా ఒక చిరునవ్వు విసిరి—

"రేపు రాత్రి నీవు మాకిచ్చిన వాగ్దానం ప్రకారం కాస్త పనిచేసి పారెయ్యాలి, ఇంతకీ అంతటి అవసరం ఏర్పడితే మాట! అనైన నీవు వెళ్ళిపోవచ్చును—"

అని సగం లో ఆ మాట ఆడేశాడు.

ధీరీ లోపలికోసం అంతా ఒక్కసారిగా వెళ్ళగక్కాడు:

"ఇంక నే నెక్కడికి వెళ్ళగలను? బాళ్ళకి నా ఊరు, పేరు, కూడా చెప్పేశాను. పోలీస్ బాళ్ళకి రాకా

రంటే నా ఆచోకి అంతా తెలిసిపోతుంది. ఇంక మరి నే నెక్కడికి పోగలను?"

అని లేచి నుంచుని ఆ మిగిలిన ముగ్గురి అమాంతంగా తిన్నేసిట్టు చూశాడు. కోసం ఉద్బుతంలో అతని ఒళ్ళంతా ఒణికి పోతుంది.

"నీ అంతట నువ్వే వెళ్ళి వాళ్ళకి సంగతి అంతా చెప్పేశావు. దానికిది తగిన శాస్త్రీ. పోనీ దానికేం! స్పెయిన్ లో నువ్వుండడానికి వీలైన జాగా ఒకటి చూస్తారే! అక్కడికి నువ్వు కన్నేసిన చిన్నది కూడా వస్తుందిలే!" అన్నాడు మాన్ డ్రెడ్ ఏమీ చెప్పక చెదరకుండా.

ధీరీ వరసగా వాళ్ళందరికీనీ బాగా అనుమానంగా చూశాడు. వాళ్ళమైనా తనని వేళాకోళం చేస్తున్నారా?

మిగిలిన వారి పెదవుల మీదక్కడా చిరు నవ్వులు కనిపించడం లేదు. ఒక్క గోన్నాలెజ్ మాత్రం అతని కళ్ళలో లోతుల అంతులు కనుక్కుంటున్నాడు.

"మీరన్న మాట ప్రకారం నిలబడతామని శపథం చేస్తారా? నిజంగా శపథం చేస్తారా?"

"తప్పకుండా—కావాలంటే ప్రమాణం కూడా చెప్తాను." అన్నాడు మాన్ డ్రెడ్. తరవాత గొంతు కొంచెం తగించి, "రేపు రాత్రి నీవు చెయ్యవలసిన పనేమిటో నీకు జ్ఞాపకం ఉంది కదా?" అన్నాడు.

ధీరీ తల ఊపాడు.

మాన్ డ్రెడ్ తీవ్రంగా ఇలాగన్నాడు:

"ఈ పనిలో ఎక్కడా చూపువాసి పారబాటు కూడా జరగకూడదు. నువ్వు,

నేను, పాయ్కార్డు కలిసి ఇన్నివిధాలుగా దురన్యాయాలు జరుపుతున్న ఈ మంత్రిని చంపివేస్తున్నాం! మాత్ర్య జరిగిన తరవాత ప్రపంచం అంతా—ఇది ఎలా జరిగిందా అని నిరంతరపోవాలన్న మాట! పని అంతా ఒక్క ట్రాణంలో ముగిసిపోవాలి. ఎన్ని అడ్డంకులున్నా సరే! అవన్నీ దాటుకు పోయి ఒక్క చెబ్బలో మంత్రిని హత మార్చివెయ్యాలి! ఎంతమంది కాపలా కాస్తున్నా సరే! కనురెప్పపాటులో అందరి కళ్ళు కప్పేయ్యాలి! జరిగిన తరవాత ఇంతటి అద్భుతం ఎన్నడూ కని విని ఎరగమని ప్రపంచంఅంతా ముక్కుమీద పేలు పేసుకుని నిలబడాలి—"

ఈ మాట లనగానే అతని చెంపలు కరు జేపురించాయి! పాయ్కార్డు, గోన్నాలెజ్ లిద్దరు చిత్రంగా - తీవ్రంగా అతని కళ్ళు పరికిలిస్తున్నారు! మాన్ డ్రెడ్ తిరిగి అందుకుని—

"మనం చేసే పనిగురించి ఏమో గొప్పగా మాట్లాడుతూ అసలు మన లక్ష్యంకూటే మరిచిపోయాను! పారబాటు!" అన్నాడు మాన్ డ్రెడ్.

"అబ్బే! ఇందులో అంత పెద్ద పారబాటేముంది!" అన్నాడు పాయ్కార్డు. గోన్నాలెజ్ ఆప్యాయంగా మాన్ డ్రెడ్ బుజంమీద తట్టాడు.

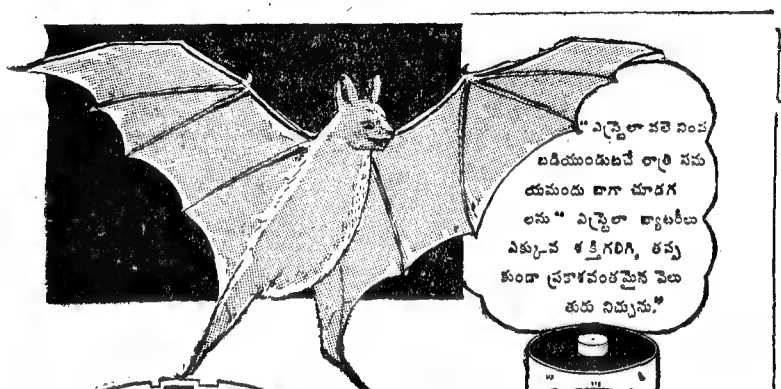
తరవాత ముగ్గురు ఒక్క ట్రాణంనేపు ఏమనడానికి పాలుపోక అలాగే నిలబడిపోయారు. మాన్ డ్రెడ్ ఒక్క నవ్వు నవ్వి—

"ఇలా నుంచుంటే ఎలాగ? చాలా పని చెయ్యాలి!" అని పరిశోధనలు జరిపే గది లోకి వెళ్ళాడు. మిగిలిన ముగ్గురు అతనివెంట పడ్డారు!

పరిశోధనచేసే గదిలోకి వెళ్ళగానే ధీరీ కోటువిప్పేసి నిలబడ్డాడు. ఆ వ్యవహారంలో మరి అతనిదే వై చెయ్యి! ఇన్నాళ్ళు నించీ పిల్లిలా అణిగిమణిగి ఉన్న మనిషి ఇప్పుడింక ఆ వ్యవహారాని కంఠటికి ఆధిపత్యంవహించి పెత్తనం సాగిస్తున్నాడు! ఒక్క ట్రాణం క్రితం వాళ్ళంటే హతాతిపోయిన ధీరీ ఇప్పుడింక పట్టపగ్గా లేకుండా పని చేస్తున్నాడు!

ఈ పైన ఇంకా చాలా పని జరగాలి! ప్రతి చిన్న విషయము పరిశోధించి నిర్ణయింపాలి. సరే ఫిలిప్ రేమన్ మాత్ర్య కోసం ఈ అపూర్య హంతకులు నలుగురు నైపులో కనిపెట్టిన అత్యద్భుతమైన ఆధునిక రహస్యాలన్నీ ఉపయోగించేస్తున్నారు.

"మంత్రి భవంతి" ఆనుపానులన్నీ జాగ్రత్తగా ఆక్టోకోవాల్! అన్నాడు మాన్ డ్రెడ్ హతాత్తుగా. వెంటనే లోపలికి వెళ్ళి

“ఎట్టెలా వలె నింప బదియందుటచే రాత్రి పయయమందు బాగా చూడగలను” ఎట్టెలా బ్యాటరీలు ఎక్కువ శక్తిగలిగి తప్పకుండా ప్రభావవంతమైన వెలుగును నిచ్చును.

ఎట్టెలా బ్యాటరీలు

ఎట్టెలా బ్యాటరీలు తక్కువ ఖరీదులో ఎక్కువ ప్రభావము నిచ్చి ఎక్కువ కాలము పనిచేయును.

ఎట్టెలా బ్యాటరీస్ లిమిటెడ్.

హైదరాబాద్ - మద్రాసు - బెంగళూరు - కాన్పూరు - కలకత్తా.

రెండు చిన్న నిశ్చయలు చేస్తే దొరక బుచ్చుకుని ఆమెడపై అంతస్తు దాబా నైపు నడిచివెళ్లాడు. దాబామీదికివెళ్ళి పిట్ట గోడ కానుకుని నిలబడి ఆ పరిసరం అంతా అతి జాగ్రత్తగా పరిశీలించాడు.

ఆ చుట్టూరా అరమైలు దాక లండన్ నగరం అంతా స్పష్టంగా ప్రత్యక్షమైంది. తిరువారతి అంతా ఘాక్టరీ గొట్టాలు! పొగ, దుమ్ము, దూరీ మాత్రమే కనిపించాయి. మాన్ డ్రెడ్ దూరదర్శినిసహాయంతో దూర దూరంగా కనిపించేమేడలు దాబాలు, అన్నీ బాగా పరిశీలనగా చూశాడు. కిందపీఠులో జనసమూహం బాగా ఎక్కువగా ఉంది. మాన్ డ్రెడ్ మళ్ళీ దాబా ద్వారంలోనించి మెల్లి మెల్లిగా అడుగులు వేసుకుంటూ కిందికి దిగి వచ్చేవాడు.

“ఏం కనబడిందా!” అన్నాడు థరీ ఉత్సాహం ఒకబోస్తూ.

“ఆ యింటికొక గుర్తు వేశావే!” అన్నాడు మాన్ డ్రెడ్.

“గుర్తువేస్తే పని బాగా తేలిక అవుతుంది. లేకపోతే రాత్రివేళ చీకటిలో తక్కువ లాకుతోవారి మరీ!” అన్నాడు థరీ.

“అయితే ఆనవాలు బాగా కనబడిందా?” అన్నాడు పోయ్ కార్.

మాన్ డ్రెడ్ తల ఊపి - “పొర మెంటు భవనం కొంచెం అస్పష్టంగా కనిపిస్తోంది. డానింగ్ స్ట్రీట్ మేడలపై అంతస్తులన్నీ అలుముకుపోయినట్లు కనిపించాయి” అన్నాడు.

తిరువారతి థరీ మళ్ళీ తన పనిలో మునిగి పోయాడు. అత నేపని మొదలెట్టినా అందులో సిద్ధహస్తుడే అనిపించుకుంటాడు. ఆపైన ప్రస్తుతించేసే పనిలో మరీ పట్టు దిలగా పనిచేస్తున్నాడు. ఇన్నాళ్ళనించీ మిగిలినవారంతా మరీ తామే ఘనుల మన్నెట్లు వ్యవహరించాను. ఇప్పుడేక తన చాకచక్యం అంతా ఉపయోగించి తన గొప్ప నిలబెట్టుకోవాలి! కనకనే థరీ ఇంత పట్టుదలగా పనిచేస్తున్నాడు.

మిగిలిన వారంతా థరీ చేసేదంతా కను గెప్ప వెయ్యకుండా పరిశీలిస్తున్నారు. గొన్నారెజ్ బొముముడి విరిచి అదే పనిగా థరీ ముఖం పరిశీలిస్తున్నాడు. ఇతడు మైన్సు లోను, మానవస్వభావ పరిశీలనలోను చాలా గట్టివాడు. ఈ హంతకుని కీ వ్యవహారంలో ఇంతటి చాకచక్యం ఎలాగ కలిగిందా అని ఆశ్చర్యపడుతున్నాడు.

కొంతసేపటికి థరీ తనపని ముగించాడు. ఒక్క నిట్టూర్పు విడిచిపెట్టాడు : “అబ్బా! ఇప్పటికీ పనిఅంతా పూర్తి అయింది. ఇప్పుడు కనక = మంత్రి వాతో ఒక్కనిని

యే వయస్సులోనైనా
యే పరిస్థితులలో
నైనా సరే.

పెర్మూసిన్
“బెష్ట్”ను
సేవించి
దగ్గును
అరికట్టండి

అందరి తెమిస్తులవద్ద దొరుకును

యె.కె.పా. రిమి.కె.డ, పాన్, రై.వెన్.స్టే, స్వెన్ కెప్టెన్ తెరిటరి, వీటికో వని చేసే వ్యవస్థచే, భారత దేశములో తయారుచేయవారు.

ఇన్ఫ్రా లిమిటెడ్,
పోస్టాఫీస్ బాక్స్ నెంబర్ 1041 బొంబే 1

★ ఆ పూ ర్వ హం త కు లు ★

ఓం మాట్లాడితే చాలు! ముందుకునుండా అతనిపని అయిపోయిందన్నమాటే!”

సామాన్యంగా చూసినప్పుడే అతనిముఖం చాలా అందవికారంగా కనబడుతుంది. మరి ఇప్పుడు చూస్తే దానిలో రాక్షసత్వం అంతా మూర్తీభవించినట్లే ఉంది. అతని ముక్కు కోణాలు పొగరెక్కిన ఆంబోతు ముక్కు కోణాల్లాగ నురగులు గక్కుతున్నాయి!

మిగిలినవారి ముఖాలెక్కడా చెక్కు చెదరినట్లు కనిపించడం లేదు. పెద్ద ఉత్సాహం గాని “అయ్యో! ఇలాంటిపని చేస్తున్నామే” అనే కించగాని వారిలో ఎక్కడా కనిపించడం లేదు! కేవలం శిశు విధించే న్యాయమూర్తి గాంభీర్యం మాత్రమే వారి ముఖాల్లో తాండవించింది! ధీరీ కది చూచాయగా పొడగట్టింది! అంతే! దానిలో అతని లోలోపలి ఉడుకురక్తం అంతా ఒక్కసారి గడ్డకట్టుకుపోయింది!

చేసేపని అమాంతంగా ఆపేసి, గట్టిగా అరుస్తూ—“చాలు! చాలు! నాకేసి అలాగ చూస్తారేమిటి? వద్దు! చూడవద్దు!” అని రెండు చేతులతోను మొహం కప్పేసుకున్నాడు!

“అజ్ఞమిటి ధీరీ! అలా అంటున్నావు!” అన్నాడు గోన్నాలెజ్ ఎక్కడా చెక్కు చెదరకుండా!

“నాకేసి మీరేవో పెద్ద హైకోర్టుజడ్జిలా చూస్తున్నారేమిటి!” అన్నాడు ధీరీ.

“అవును! మేము జడ్జిలమే! అంతేగాదు! ఈ శిక్ష లులు పరిచేదీ మేమే!”

“నేను చేసేదంతా చూసి మీరంతా మెచ్చుకుంటున్నారనుకున్నాను.” అన్నాడు ధీరీ విసుగ్గా!

“నువ్వు చేసిన పని కేసుగా ఉంది!” అన్నాడు మాన్ ఫ్రెడ్.

“రైకో” అన్నారు మిగిలిన వాల్లిద్దరూ.

“రైత కృపవల్ల పని అంతా బాగా సానుకూల పడారీ గదా!” అన్నాడు మాన్

ఫ్రెడ్. ధీరీ కనురెప్ప వెయ్యకుండా విస్తరిస్తూ అతని పనిగా అతనికేసి చూశాడు.

* * *

మంత్రి ప్రాణ సంరక్షణ కోసం చేసిన బందోబస్తులన్నీ పూర్తి అయిపోయాయని నూపర్నెంట్ ఫోలోమాత్ పోలీసు కమిషనరుకు ఖుద్ద న విశేషపరుచుకున్నాడు. “44 డౌనింగ్ స్ట్రీట్ భవనంలో అంతలా గట్టిగా కట్టుదిట్టాలు చేశాం. ఇందుమించుగా ప్రతీ గదిలోను ఒక్కొక్క మనిషిని కాపలా చేశాం. వీడి రాత్రి లాంటి వాళ్ళని నలుగురు నిద్రాబా మిద నిలబెట్టాం! ఆఖరికి వంట గది కూడా విడిచిపెట్టలేదు!”

“అయితే మరి నాకర్లమాట!” అన్నాడు పోలీసు కమిషనర్.

“మంత్రి స్వయంగా తమ పని మనుషుల్ని పిలిపించుకున్నారు. ఇక ఇప్పుడిక్కడపనిచేసే వాళ్ళ పుట్టు పూర్వోత్తరాలన్నీ మనకి పూర్తిగా తెలుసు నన్నమాటే!”

కమిషనర్ లొక పెద్దనిట్టూర్పు విడిచిపెట్టాడు:

“రేపు ఒక్కరోజు గడిచిపోయిందంటే మనం బ్రతికి బైటపడ్డామన్నమాటే! ఇక మిగిలిన అన్ని ఏర్పాట్లు పూర్తిఅయిపోయాయన్నమాటేనా?”

“ఆర అయిపోయాయి! ఇక వాటిలోమార్పు మీలేదు. మంత్రికూడా అవి అయిపోయిన తరువాత ఇక్కడికి వచ్చేశారు. రేపల్లా ఎని మిదిన్నర దాకా ఆయన ఇక్కడే ఉంటారు. తరువాత 9 అవగానే చట్టం ప్రవేశ పెట్టడానికి పార్లమెంటు భవనానికి వెళ్ళిపోతారు. 11 అయ్యేసరికి మళ్ళీ తిరిగి వచ్చేస్తారు.”

“పావు తక్కువ తొమ్మిది మొదలుకొని తొమ్మిదిం బావుదాకా అక్కడ రాకపోకలలో మార్పులు చెయ్యమని కూడా ఆర్డరు పంపించాను. ముందు వాలుగు గుర్రబృగీలుంటాయి. అవి పూర్తిగా మానేస్తారు. ఫీలివ్ రెయిన్ ఆ తరువాత ప్రత్యేకంగా ఒక కారులో వెడతారు.”

ఈ సంభాషణ అంతా కమిషనర్ ఆఫీసులో నడుస్తూంది. ఇంతలో ఎవరో తలుపు తట్టారు. ఒక పోలీసు లోపలికి వచ్చాడు. చేతిలోఉన్న విజటింగు కార్డు కమిషనరు బల్లమిద పెట్టాడు. కమిషనర్ అది తీసి జోన్ దో సిల్వా అని చదివాడు. వెంటనే ఈయన స్పెయిన్ పోలీసుకమిషనర్. లోపలికి తీసురండి!” అన్నాడు నూపర్నెంట్

“షేక్స్పియర్ ఈ నాడు నజీవుడై ఉంటేనా...”
“మరే. కింది ఏళ్ళ పండుము న అయిఉండేవాడు. అతనే ఉండిఉంటే, అంత పెద్దవాడు ఇంకోడు ఉండకపోను.”

టులో. జోన్ దో సిల్వా లోపలికివచ్చాడు. పొట్టిగా కుదిమట్టంగా ఉన్నాడు. ముక్కు, గడ్డం కొట్టాచ్చినట్లున్నాయి. అతి విషయంగా నమస్కరించాడు. పరిచయాలు కరచాలనాలు జరిగిన ఇంగ్లండ్ తదనంతరం కమిషనర్ అన్నాడు:

“మిమ్మల్ని ఇక్కడకి పిలిపించక తప్పలేదు. ఈ ధీరీ ని పట్టుకోవడంలో మీరే మన్నా సాయం చేస్తారేమోనని ఆశ.”

■ స్పెయిన్ ఉద్యోగి ఇలాగన్నాడు: “అదృష్టవశాత్తు మీ కబురందేసరికి నేను పారిస్ లో ఉన్నాను. ధీరీసంగతి నాకు తెలుసును! “ఈ హేమా హేమిలతో చేతులు కలిపాడే!” అని కొంచెం ఆశ్చర్యపడ్డాను. ఇక ఈ ‘అపూర్వ హంతకుల’ సంగతి! నూదేలంలో ఏళ్ళమీద ఒక కేసు నడుస్తూంది. ఈ ధీరీది ఆటే అంత పెద్ద చెయ్యి కాదు. అతడి నలుగురు తోను కలిశాడంటే నేను మొట్టమొదట నమ్మలేకపోయాను!”

■ తరువాత పోలీస్ కమిషనర్ అక్కడ పడిఉన్న స్పెయిన్ భాష ప్రకటన ఒకటి తీసి, కొంచెంచదిచి, “ఇది ఆటే అంత ముఖ్యంగాదుగాని మీవాళ్ళు ధీరీచేసే వ్యాపారం ఏదో రాయడం మరిచిపోయారు” అన్నాడు.

స్పెయిన్ ఉద్యోగి కనుబొమలు విరిచి “ధీరీ వ్యాపారమా? ఉండండి! కొంచెం జాపకం చేసుకుంటాను.” అని కొంత నేపాలో చించాడు.

తరువాత “నా కంత బాగా జ్ఞాపకం రావడం లేదుగాని—ఏవో రబ్బరు వ్యాపారంతో అతనికి సంబంధం ఉండేదని జ్ఞాపకం! మొట్టమొదట రబ్బరు ఎత్తుకుపోయాడనే అతనిమీద ఒక కేసు పెట్టారు. కాని ఇంకా స్పష్టంగా తెలుసుకోవాలంటే—” అని సగంలా ఆగాడు.

పోలీసు కమిషనర్ ఒక్క నవ్వునవ్వి— “ఆర అజ్ఞమీ అంత ముఖ్యంకాదు! అతని వ్యాపారం ఏమైతే మనకే!” అన్నాడు.
—ఇంకో ఉంది

మకరధ్వజం మాత్రలు

నేదించినవో నుంచి బలం పుష్టి కలుగు. 1 సీసా రూ 10/-లు వి. పి. రూ. 1-4-0. ఎడ్యూస్సు పంపవలెను.

డా॥ రత్నం సన్న మెడికల్ హౌస్

మలకపేట ఓర్కింగ్స్ - హైదరాబాద్ -2.

బామరూపాయి

చాగంటి తులసి

“ఎమట్రోయి యిల్లు బాగ్రత్త,” అని బామ్మ మూడోసారి హెచ్చరించింది.

“వేగిరమే వచ్చేస్తాం. అంతగా కాక పోతే మీ ముగ్గురూ అన్నాలు తినండి. అన్నీ నట్టింట్లోనే పెట్టేను. మజ్జిగ పెద్ద గత్తెప్పేలాలో ఉంది. తలుపులు తీసేసి యింట్లో కుక్కని మూత్రం పెట్టకండి” అంది అమ్మ.

“అబ్బ అలాగే బాబూ. వెళ్ళిందీ,” అని విసుక్కుంది అక్కయ్య.

“రాతే మరి పాడైక్కి పోతోంది,” అని తేలిలో ఉన్న కొబ్బరికాయని ఆడించింది బామ్మ.

“పదండి” అని అరటిపళ్ళనీ, ఊ దొత్తులనీ పట్టుకుని అమ్మ బయటేరింది. వీధి గుమ్మంవరకూ వెళ్లి ‘బాగ్రత్త రోయి’, అని మల్లా కేకసి అమ్మ బామ్మ శివకోవిలికి దారితీసేరు. ఆవేళ శివరాత్రి.

“ముగ్గురం ఉన్నాం! బాగ్రత్త బాగ్రత్త అని చెప్పేవేమిటి? వీళ్ళతో వచ్చిన చిక్కయిదీ.” అన్నా దక్కయ్య.

“ఇంకా గుంటలం కదా అని వాళ్ళలా చెప్పారు,” అన్నాడు తమ్ముడు.

“మీరంటే గుంటలు నేను లేనా?” అని సాగదీసుకుంది అక్కయ్య. దానికి బామ్మ వాళ్ళతో కోవిలికి వెళ్ళా అని ఉంది. యింట్లో ఎవరూ లేరని దాన్ని వదిలేసి మరి వెళ్ళేరు.

“ఇంతకీ బాగరం మాటరా?” అన్నాను.

“నేనుంటాను. మీరొద్దన్నా మాన్ను. మీతోటే ఉండేమిటి? తెల్లవారూ లెక్కలు చేసేస్తాను,” అన్నాడు తమ్ముడు.

“అలా చేసేస్తావు! ఏం క్రొద్దా మర్రాడికి!

లెక్కలే చేస్తే ఓ గంటకే కుక్క ముట్టు కుంటుందిలే,” అన్నా దక్కయ్య.

“పాపం అబ్బాయిగారికి నిరుదూ అంటే అయింది,” అన్నాను.

“అలా అలా మహా చెడ్డ మిమ్మల్ని ముట్టి కుక్క ముట్టుకోలేదా? నన్ను పొద్దున్నే ముట్టుకుంటే మిమ్మల్ని సాయంత్రం ముట్టుకుంది. మర్రాడు రాత్రి ఎనిమిదిటివరకూ ఉంటేనే ఉన్నట్టు తెలుసా?” అని తమ్ముడు కళ్ళెగరేసేడు. నిజమే. నిరుదూ అక్కయ్య నేనూ సాయంత్రం ఐదింటికే పడక నీసేం.

“ఏడిసేవ్ మమ్మల్నేం ముట్టుకోలేను. నే నీమాట అమ్మ వాళ్ళతో వేకాడతాను,” అంది అక్కయ్య.

“వెధవ్వేపం మమ్మల్ని దర్శి వదిలేసి పెద్దవాళ్ళతో చేరిపోయేవాని, అలా వీలేదు. నువ్వు మాతోటే ఉండాలి.” అన్నాను.

ఎవనివే వెళమను. వేకే అడమను. శివరాత్రివాడు వేకొడితే ఫలం ఏమిటి? నా బుర్ర!” అన్నాడు తమ్ముడు. వీడొకొక్కప్పుడు నాన్న అనేమాటల్ని బన్నాదించేనూ ఉంటాడు. నాన్నకి ఉపాసా లో, ఉప్పేట్లూ పూజలు వున్నారాబూ అక్కలేరు. అమ్మనీ బామ్మనీ వెక్కిరిస్తూ ఉంటాడు. “మీ ఉపాసాలు బంగారం గానూ! పొద్దున్న తిండి మానేసి దానికి డబుల్ గా సిండివంట లతో రాత్రి కొట్టేడమా?” అంటాడు నాన్న. శివరాత్రివాడు స్వార్థుల్లో కటికి ఉపవాసం ఉంటారు కాని మా ఆరాధ్యుల్లో అంతే! శివరాత్రి కార్తీక సోమ వారం పద్ధతినే. ఇంక రాత్రి బాగరం అమ్మ, పొరుగింటి పిన్నమ్మ, మరో ముగ్గురూ కూడి తెల్లారే వరకూ “ఎత్తవం”

దమ్మడిలు వేసి ఆడేస్తారు. అందుకే నాన్న వాళ్ళని వెక్కిరిస్తూ ఉంటాడు.

“లెక్కలు చేసేస్తే వచ్చేస్తుంది పుణ్యం” అని చేతులాడించింది అక్కయ్య. దానికి దేమదూ, దెయ్యం, తూటా పునస్కారాల మీద వచ్చేటంత నమ్మకం.

“పుణ్యం వాడికి అక్కలేదు. నాకూ అక్కలేదు. అదేం కడుపు నిండే వస్తువా? కళ్ళెక్కవ పడే వస్తువా? లెక్కలు చేస్తే బాగా మార్గులన్నా వస్తాయి” అన్నాను.

“అవునే చిన్నక్కా పెద్ద పరీక్షల్లో ఫస్టుమార్గు నాదే చూసుకో” అన్నాడు మామూడు నేలు ఆడిస్తూ. తమ్ముడికి లెక్కలంటే యివం.

“చేసుకోండి చేసుకోండి లెక్కలే చేసుకోండి నాకేం? నేను వేకే అడతాను” అంది అక్కయ్య.

“అబ్బే నువ్వు వేకాడ కూడదు, ఓం నమశ్శివాయ అని జపం చేస్తూ బాగరం చెయ్యాలి. పుణ్యం వస్తుంది పుణ్యం” అని వెక్కిరించేడు తమ్ముడు.

“వెధవా రావులు రివగలవు” అని అక్కయ్య కోపంగా చూసింది. ముగ్గురూ వీడియోదొచ్చిన ఎండలో కళ్ళి కూర్చున్నాం. తొమ్మిది గంటలైంది. ఎంతో వేడెక్కుతోంది. శివరాత్రితోగాని దలి శివశివా అని పోదు.

“అ దెవతది యింట్లో కొచ్చేస్తోంది?” అని అక్కయ్య విధి గుడ్డుం వత్తు చూసింది. ఓ ముసలమ్మ. చాలీచాలని వంతె కట్టుకుని ఓచేత్తో కర్ర వట్టుకుని రెండో చెయ్యి ఓ పిల్లాడి భుజంమీద వేసివస్తోంది. కుర్రాడూ చిన్నవాడే. నరిగ్గా తమ్ముడంటే ఉన్నాడు.

“ముష్టియండలాఉంది. ఇట్టి తలుపు గడి

ఓ రూపాయి తీసుకొచ్చి ముసలమ్మ చేతిలో పెట్టేను. అక్కయ్య మిడుతూ మిడుతూ చూడడం తప్పించి మమ్మల్ని కేం చెయ్యలేక పోయింది.

యతేనీరా," అని అరిచింది కక్కయ్య. తమ్ముడు కదలేడు. నాకు పరికిటనగా ఆ కుర్రాడివేపు చూస్తున్నాడు.

"తెగవ్వి నువ్వెక్కడ పోతే ఉండిపోతుంది ననుకున్నావేమిటి?" అని అక్కయ్య ఇట్టి మనిలేని వెళ్ళబోయింది. అది వెళ్ళే సమయానికి కర్రలో బట్టబోతున్న చిన్నవాడు చేసుకుంటూ ముసలమ్మ కుర్రాడూ సావిత్రి చాటి చీడిమీద కొచ్చినారు.

"ఇంట్లో కొచ్చేస్తున్నావేమిటి? అక్కడే ఉండు" అని అక్కయ్య కనిపించింది.

"మేమూ బ్రాహ్మణమేనమ్మా. మీ బామ్మ గారి కోసం వచ్చేయి" అని జవాబు చెప్పింది ముసలమ్మ. నాటిలో మాటలా ఆవిడ గొంతుక లోంచి ఆమాట రివతరికొచ్చేయి. కుర్రాడు విక్కి మొహం వేసిడు.

కూర్చున్న తమ్ముడు దిగ్భుమి లేచి, "నీ పేరు రామారావు కదా?" అని ఆ కుర్రాడికి అడిగేడు. బుర్రూ పేడా అబ్బాయి.

"రామా అక్కడే నిల్చున్నావేమిటి? రండి బామ్మగారూ రండి" అని తమ్ముడు వాళ్ళని ఆహ్వానించేడు. అక్కయ్య మొహం

కోపంతో నిండిపోయింది. ఎవరో తెగవర్చి పెద్దవాడిలా మర్యాద చేస్తున్నాడు. గుంట పెద్దత యింకొక్కాడో లేదో తమ్ముడికి తెలిసం అంతా! ఆ ముసలమ్మ ఎర్రని నైపు పంచె - పంచెనూడా కాదు. నైపు గుడ్డ ముక్క పెంటికీ చుట్టెట్టుకుంది. ముసుగు బుర్రని సహించరకే మూసింది. మిగతా సహం ఒత్తుగావున్న పండు వెంట్రుకలతో అసహ్యంగా కనపడుతోంది. కట్టా దన డెల్లా లోతుకు కూరుకుపోయి ముక్కు పెక్కిలే మొహంలో ప్రకటించి కనపడు తోంది. కర్రని కిందపడేసి, పంచని పొదాల వరకూ లాక్కుంటూ, ముడిచి పెట్టుకొని ఎండలో కూర్చుంది. కుర్రాడూ ఆవిడ పక్కనే కూర్చున్నాడు. చిరిగిపోయిన కాకీ చొక్కా, పొట్టిగా ఉన్న లాగూ వేసుకున్నాడు. మొహం బోక్కుపోయి న్నా కట్టి తేలుగా కనపడుతున్నాయి.

"అక్కయ్య ఈ అబ్బాయి ఫుట్ బా లెంత బాగా ఆడతా డె ను కున్నావో? మొన్న మా స్కూలుకి విళ్ళి స్కూలుకి అయిన పోటీలో ఈ అబ్బాయి చాలాబాగా ఆడేడు," అన్నాడు తమ్ముడు. ఆ అబ్బాయి కళ్ళు మిలమిలాడేయి. బోక్కు పోయిన మొహంలోకి కనొచ్చింది. అక్కయ్య తమ్ముడు చెప్పే మాటలు వినిపించుకోలేదు. దానికి విళ్ళని చూస్తే కడుపులో గాభరా పుట్టింది.

"మా బామ్మ కోవిలకళ్ళేరండీ," అని చెప్పింది వాళ్ళని పంపించడానికిమాస్తూ.

"అవును కివరాతికదా? కోవిల కళ్ళే రన్నమాట. నాకు శివుడూ కోవిలకూడా ఎక్కడో వెళవరాతి! తిరిగిసరికే తెల్లరిపో తోంది. ఇలా తిరుగతూనే వాడికి మొర పెడుతూ ఉంటాను. ఏంచేస్తాను? ఆ ఈళ్ళు దుడు నన్ను సరిగ్గా చూట్టంలేదు," అని ఉగూరుమంది ముసలమ్మ. కుర్రాడి మొహంలో మల్లాదిగులు కనపడ్డాయి.

"నవ్వు సెకండ్ ఫారమేకదూ చదువు తున్నావో?" ఆ అబ్బాయిని తమ్ము డడి గేడు.

"అవును" అని బుర్ర తిప్పేదాఅబ్బాయి.

"మా మిషనరీ చెప్పేరు. ఈ అబ్బాయి హైస్కూల్లో చదువుతున్నా నాకుకుర్రాడి అందుకే తెలుసు," అన్నాడు తమ్ముడు.

"ఆ మేష్టరేనానా. ఒడ్డు అక్కూ రావడానికి కొస్త జెయ్యిస్తున్నాడు. తెక పోలే ఈ గుడుగుడు ప్రాణాన్ని నేనూ వది లేదును," అన్నాది ముసలమ్మ. తమ్ముడూ నేనూ ఆవిడ చెప్పేమాటల్ని జాగ్రత్తగా వింటున్నాం. కళ్ళి నేనూ పంపించడమా అని చూస్తూ దక్కయ్య.

"పోతుకోర్" విరింద్యారణ్య శ్రీమతి జానకి ప్రకంఠ. అందాన్ని యిచ్చే పాదనాంబ "రెమి" కో సహనం మరేదీ లేదు.

S. Janaki.

అంధ్ర విజయం. మెసర్స్. జి. ఆర్. ప్రెస్ విశేషానంద, విజయవాడ.

“మీ అమ్మగారు వంటండుతున్నారా?”
 “నా అమ్మకూడా కోవిలకల్లింది. మేమే
 ఉన్నాం” వెంటనే చెప్పేసింది అక్కయ్య.
 “ఇప్పుడప్పుడే రారా?” అని ఆ అమ్మాయి
 అత్యంతగా అడిగింది.

“అబ్బో! ఇప్పుడేక్కడోస్తా? వాళ్ళి
 పప్పుడే పెళ్ళిగా ఏనామా బామ్మ ముక్తార్త
 దీపం వెలిగించాలి. అమ్మవారికి పూజచేయిం
 చాలి. చాలానే పే అవుతుంది” అన్నా
 దక్కయ్య.

“వెరి నాగమ్మని, కోవిల కెళ్ళింతర్వాత
 వెంటనే ఎలా వచ్చేస్తారా? అందులోనూ
 ఇవాళ పర్వదినం. దర్శనం అవడమే కష్టమై
 పోతుంది” అన్నాది ముసలమ్మ.

“అయితే బామ్మ...” అని సహంలా
 అటేసేకు రామారావు. ముసలమ్మ కుర్రాడి
 నెలమిద చెయ్యేసి “ఉండరా నాయనా
 కాస్తేపు కూర్చుని అలసటన్నా తీర్చుకోనీ.
 మీ బామ్మగారు నేనూ స్నేహితులమే
 నన్ను. మూడు కోవిళ్ళలో పురాణం ఒక
 చోట కూర్చునే వింటాం. మీ బామ్మ పెద్ద
 జూని. నాకిన్నీ బోధిస్తూ ఉంటారు.
 ఆవిరున్నారనుకొని వచ్చేను” అన్నాది.

“ఏమండీ బామ్మగారు, మావాళ్ళిచ్చే
 వరకూ ఉండండి. లేకపోతే ఏమిటో మాతో
 ఆపితే మా బామ్మకి చెప్పాలి,” అన్నాను.
 చెక్కయ్య నావేపు ఉరిమినట్టు చూసింది.
 దానికి నన్ను తిమ్మిన్నీ మింగేయాలని
 ఉంది.

“ఏం చెప్పమంటావమ్మ. నాపారబ్బం.
 మీ బామ్మగారి కంతా తెలుసు. అందుకే
 వచ్చాను. ముసిలి కొలానికి ముప్పుతిప్పలూ
 పడుమండాలని నేవుకు నాకూపిరివాసేకు.
 బాద్దూడని గుంటకు. వీడేం చేస్తాడు? నవ
 కాశీలే పెళ్ళి నలుగురుతో చెప్పకురాంకే
 ఎలా కుగురుతుంది?” వాడికి అమ్మని అబ్బని
 అందర్నీ నేనే” అని విచారంగా చెప్పింది
 ముసలమ్మ.

“అవును మా మేడారు చెప్పేరు. పాపం
 రామారావుకి అమ్మ నాన్నా తిరుట!” అని
 తిమ్మకు జాలిగా బుర్రాపెకు.

“అయ్యో పాపం అలాగా?” అన్నాను.
 అక్కయ్యంతి కోపంలోనూ కుర్రాడివేపు
 తేరిపారి చూసింది. రామారావుకు వాళ్ళిమ్మ
 నాన్నా జ్ఞాపకం వచ్చి గుడ్డలో నీళ్ళు
 తిరిగియి.

“వాడెల్లి పోయేడు. తొక్కుని నేనుండి
 పోయేను, కాటిక్కొల్ల జాచుకున్న
 నన్నొదిలేసి ఆదిక్కులూలినదేవుడు వాణ్ని
 తిన్నుకుపోయేడు. పెద్ద జబ్బన్నాలేదు. ఈ
 మంగళారం ఊడం వచ్చింది. మళ్ళీ బుర
 వారం కొట్టేసింది. నాయదారి ఊడం. ఆ
 దాక్కు చచ్చిపోయే వరకూ పర్వాలేదు

అన్నాడు. వాడి మొహం ఈద్యా! ఏం
 లేదనే అన్నాడు. పెంపూర్వం నాబాబుని,
 నా బంగారుతిండిని పట్టుక పోయింది.
 చెట్టంత బాబునీ కడుపున పెట్టుకున్నాను”
 అని ముసలమ్మ రెండు కెక్కులు బెక్కి కళ్ళు
 తుడుచుకుండి పం చేరి లాక్కుంది. బుర్ర
 మీనున్న సహం ముసుగు జారిపోయి బుర్ర
 అంతా అసహ్యంగా కనపడుతోంది.

రామారావు చొక్కాతో కళ్ళు తుడుచు
 కున్నాడు. తమ్ముకు ఓక్క మొగ మేసేడు.
 ఆవిడ ఏడుస్తూంటే నాక్కళ్ళంటూ నీళ్ళు
 తిరిగియి. అక్కయ్య బుర్రాంచుక్కూ
 ర్చుంది.

“ముసిలి ముండ్లని. బుద్ధితేకుండా మీతో
 చెప్పి మిమ్మల్ని తేవారెత్తించినట్లున్నాను.
 నా కొడుకు జ్ఞాపకం వచ్చి నే నెవరితో
 చెప్తున్నానో కూడా మర్చిపోయేనమ్మా.
 ఓడు పుట్టి తల్లిని దంపేడు. పెరిగి తిండిని
 దంపేడు. వాడు దిక్కులినవాడయ్యేడు.
 నన్ను నట్టేటో ముంచీరేకు. ఇంకా ఏదో
 అందిరూ దయతలుస్తున్నారు కాబట్టి ఏదో
 యిలా నెట్టుకొనున్నాను. వీడి కచ్చిం
 లేకపోయింది నాయినా, వాళ్ళి నాన్న బతి
 కుంటే ఈ ఖర్బం లేకపోయేది. పుల్లె
 లమ్మని ఊడ్లో కట్టలమ్మలని వచ్చింది.
 ఎంత గౌరవంగా బతికేవాళ్ళిం? నిక్షేపం
 లాంటి ఉద్యోగం. నా కొడుకు కలక్టరాఫీ
 సుగా! గుమాస్తా! రాజాఅయిన బతుకు. నాకి
 గతుంటే వాడెలా బతుకుతాడు? నాడి
 పిల్లాడికి అన్నింటేకుండా ఉంది,” రామా
 రావు వాళ్ళి బామ్మంటి పెట్టుకుని ముణు
 కుణ్ణా తలమార్చుకున్నాడు. వాడి బుర్ర
 కొబ్బరిపేరుగా ఎరుగుతోంది.

“ఎక్కడన్నా చాకిరీ చేస్తానున్నా
 ముసిలి తొక్కునైపోయేను. కళ్ళు కనపడవు.
 మూడు కోళ్ళ ముసిలీ. ఏం చెప్తాను? వీడికి
 తెలివిలేటలతోపాటు ఆకలి ఎక్కువె. ఎంత
 పెట్టినా చాలగు. అందరూ తెలో
 రూపాయా, అర్ధా యిచ్చి దయతలిస్తేనే
 వాడి పరిక్షలు గట్టెక్కుతాడు” అన్నాది
 ముసలమ్మ. చెట్టంతి కొడుకు చచ్చిపోయి
 ఈ మనవ్వి సాకవలసి వచ్చింది. ముసిలి
 కాలంలో యిలాంటివసాస్తే ఏం దారి?

తిమ్మకు ఒక్క గుటుకునలేచి యింట్లోకి
 పరిగెట్టేడు. అక్కయ్య నేనూ వాడు
 వెళ్ళినవేపు చూస్తూ ఉండిపోయేం. లోపల
 పెట్టెలు ఈడ్చి డబువబుని దప్పుకు చేస్తు
 న్నాను తిమ్మకు. “ఒరేయి” అని ఓ గావు
 కేక పెట్టింది అక్కయ్య. వాడేం చేస్తు
 న్నాడో అది కనిపెట్టేసింది. దాని కేకని
 వాడు లక్ష్యం పెట్టలేదు. ఓ చొక్కా
 లాగు పట్టుకుని యివతలికి వచ్చేడు.
 చొక్కా లాగు వేపు ఆశగా చూస్తూ

త్వరలోనే

ఇంటి యజమాని: ఏవ
 య్యా. ఇంటద్దె ఇవ్వదలచుకో
 లేదా? ఏమిటి నీ ఊహ?

‘కవి: ఏముందండి. పుస్త
 కాల కంపెనీవారు చెక్కు
 పంపెయ్యగానే ఇచ్చేస్తా?

“వాళ్ళిప్పుడు పంపేటట్టు.”

“నా నవల నచ్చగానే”

“ఎప్పటికీ జరుగుతుందది?”

“ఏముంది. నేను రచన
 పూర్తిచేసి పంపడం తరు
 వాయి”

“అదెన్నాళ్ళకి?”

“అహోరాత్రాలు ఆలో
 చిస్తున్నాను ఏంకథ రాద్దామా
 అని. అది తేలిపోగానే, కాస్త
 ‘మూకే’ కుదరగానే రాసె
 య్యగానే, పంపెయ్యగానే,
 వాళ్ళు చదివెయ్యగానే, నచ్చ
 గానే, వెంటనే, వారు చెక్కు
 పంపెయ్యగానే...”

“మీరు చెక్కు మార్చ
 గానే, నాకు డబ్బు కట్టెయ్య
 గానే, మళ్ళా వచ్చి ఈ ఇంట్లో
 దిగొచ్చు. ఇవాళ ఖాళీ
 చెయ్యండి.

అక్కయ్య మొహాన్ని తేరిపారిచూసేడు
 రామారావు.

తిమ్మణ్ణి చూస్తూనే మళ్ళా అరిచిం
 దక్కయ్య “ఒరేయి” అని.

“ఏమేం.”

“అమ్మ తిన్నీగల్లు.”

“నా చొక్కా వాలాగూ నా యిష్టం.
 ఎందుకు తింతుంది?” తమ్ముడు బుర్ర రుగ్గాడిం
 చేడు.

“రామారావ్ తీసుకోరా” అని ఆ
 అబ్బాయి చెలిలో పెట్టేసేడు.

బామ్మ రూపాయి

“మీ అమ్మ నడిగే యియ్యి నాయనా” అంది ముసలమ్మ.

“ఫర్వాలేదండీ మా అమ్మమ్మ అందు” అన్నాడు. అక్కయ్య నావేపు కొరకొరా చూసింది. దానికి మొదట్నుంచీ వాళ్ళని కుంపించియాలని ఉంది. అవిడని కూచోపెట్టి అవిడ చెప్పిందంతా విని, యిప్పుడు మేం చేసిన పనికి దానికి ఒప్పుకుండింది. అక్కయ్యంటే నాకూ తమ్ముడికీ కూడా భయం లేదు.

“చిన్నక్కా బామ్మకి నాన్నరూపాయి లిచ్చేసేడు కదూ?” తమ్ముడడిగేడు. ప్రతీ నెలా బామ్మకి ఐదు రూపాయలు నాన్న యిస్తూఉంటాడు. లిక్కిపల్లికి, బామ్మడి కిచ్చుకోదానికి, మా రాము చేసే మాకివ్వ దానికి బామ్మ అడబ్బు ఉపయోగిస్తూ ఉంటుంది.

“అవునోయి. మాబాగా జ్ఞాపకంచేసేవు. భాగవతంలో మూడు రూపాయలు పెట్టింది” అన్నాను.

“అవిమ్మ! తం తియ్యకండి. బామ్మ బుర బద్దలు కొట్టేస్తుంది” అని అక్కయ్య లేచి నిల్చుంది.

“నా బుర్రెమీ బద్దలు కొట్టదు. నే నెవరి నను కొంటున్నావ్? నా పేరు తాతయ్య పెరు తెల్సా? బామ్మ నాకు పెళ్ళాం అవు రుంది. మరేం ఫర్వాలేదు” అన్నాడు తమ్ముడు.

“అలా అన కూడదు. తప్పు నాయనా” అంది ముసలమ్మ.

“మా బామ్మ అలా అంటుందండీ” అన్నాడు తమ్ముడు.

“నామాట విని అవి మట్టుకోకు. నీది తాతయ్య పేరే నా బామ్మాయనోడు” అన్నా డక్కయ్య.

“నన్ను చెబ్బలాడ దన్నానా? పోనీ, నన్ను చెబ్బలాడితే మధ్య నీకేం?” అన్నాడు తమ్ముడు.

“మీతో పాటు నన్ను చెబ్బలాడతారు. చేసేది మీరూ, లిట్టు తిసేది నేనూనూ” అన్నా డక్కయ్య.

“నిన్ను లిట్ట నివ్వంలే. అమ్మా వాళ్ళూ యిప్పుడప్పుడే రారు. వీళ్లెంతసేపు కూర్చుంటారు?” లోపల కళ్ళేను. అక్కయ్య నావెనకాతలే వచ్చి మీద పడ్డాది.

“అగుంట వెళ్ళకే బుద్ధిలేక పోతే పెద్ద దానిని నీకూ లేదూ?”

“మరే మా యిద్దరికీ లేదు. మా యిద్దం, మేం యిచ్చుకుంటాం.” అని భాగవతంలోది ఓ రూపాయి తీసుకొచ్చి ముసలమ్మ చేతిలో పెట్టేను. అక్కయ్య మిడుతూ మిడుతూ చూడం తప్పించి మమ్మ ల్నింకేం చెయ్య లేక పోయింది.

“నాతలే నాతలే మీ అమ్మకడుపు చల్ల గా నుంచి మొగు డొచ్చి...” అని దీనినూ “వద్దమ్మా వద్ద పెద్ద వాళ్ళకి చెప్పకుండా యివ్వకూడదు. తిప్పు. మీ బామ్మచ్చేక అడిగే యిద్దువుగాని. అవిడేనా వద్దనరు. ఎక్కడ తీసివో మళ్ళీ అక్కడే పెట్టే” అని రూపాయి పుచ్చుకోకుండా పెట్టేసింది ముసలమ్మ.

“తీసుకోండి. మరేం రథలేదు” అన్నాను.

“నీకు తెలిదమ్మా” అన్నా దావిడ. రామా రావు తమ్ముడిచ్చిన చొక్కా లాగునీ కింద పరిచి జాగ్రత్తగా మడత పెట్టుకున్నాడు. అవి కూడా పుచ్చుకోవడమా మనీషమా అని సంశయంతో భయపడుతూ ముసలమ్మ పక్క చూసేడు.

“వాటికేం ఫర్వాలేదు. అవి నేనిచ్చేను తీసుకో” అని ధైర్యంగా చెప్పేడు తమ్ముడు.

“మళ్ళీ వస్తాం నాయనా మీ వాళ్ళతో చెప్పేయిద్దువుగాని” అన్నాది ముసలమ్మ. రామారావు పక్కనున్న కర్ర తీసేడు. ముసలమ్మ పెద్ద ప్రయత్నంతో లేచి నిల్చుని కర్ర పుచ్చుకుంది. రామారావుకి బట్టలు వదిలేసి వెళ్ళడం యిద్దం గా లేదు. వాటినించి వాడు దృష్టి మరల్చలేకుండా ఉన్నాడు. ముసలమ్మ మాత్రం వొణుకుతున్న కాళ్ళూ చేతుల్తో కర్రని తణువుకు వెనుకుంటూ గడపవాటి వెళ్లిపోతున్నాది.

“ఇక్కడే కూర్చోకూడదా?” అన్నాడు రామారావు.

“ఈ పక్కనే మా లక్షమ్మ గారింటికెళ్లి మళ్ళీ వద్దాం” అన్నాది ముసలమ్మ.

“వెళ్ళండి వెళ్ళండి మా లక్షమ్మగారు బాగా యిస్తారు” అని పళ్ళు కొరుక్కుంది అక్కయ్య. ముసలమ్మ పీధి గుమ్మంలోకి వెళ్లిపోయింది గాని రామారావు మాత్రం జాలిగా వెనక్కి తిరిగి చొక్కా లాగు నేపు మరోసారి చూసుకున్నాడు.

“ఆ పక్క గదిలో ఆయన ఎవరితోటీ మాట్లాడుతున్నాడు?”
“అబ్బే ఎవరూ లేరు. తనతో తనే.”
“అయితే గావుకేక లేందుకు?”
“ఆయనికి బ్రహ్మ చెముడు.”

“ఒరేయి రామారావ్ యిలారా” అని మెరిగా పిల్చేడు తమ్ముడు.

“ఈ చొక్కా లాగు, రూపాయి తీసుకుపో. మా వాళ్ళలో మేం చెప్ప కుంటాంలే. మళ్ళీ ఏన్నీ నార్లు తిరిగి చస్తావు. ఛా” అని తమ్ముడు చొక్కా లాగు, రూపాయి కూడా వాడి చేతికిచ్చే సేడు. చొక్కా లాగు చంకలో పెట్టేసు కుని పిడికిల్లో గట్టిగా రూపాయి పట్టుకుని రామారావు ఎక్కడివాడక్కడే నిల్చుండి పోయేడు. పుచ్చుకోవడమా మాండమా వాడికింకా సందేహంగానే ఉంది.

“పట్టుకు బామ్మన్నానా? నాతో మాటంటే అంతే. పట్టుకుపో. చిన్న జెల్ల కాయ మాత్రం యిచ్చుకో.” అని వాడి నెత్తిమీద చిన్న జెల్లకాయ కొట్టి గంటే సేడు తమ్ముడు. రామారావు అవి పట్టుకుని ముసలమ్మ వెనకాతిల పరిగెట్టేడు.

మరో అరగంట కల్లా, “అమ్మయ్య ఏం జనం, ఏం జనం” అంటూ వచ్చిందమ్మ. చేతిలో కొబ్బరికాయ చెక్కా, చెక్కనిండా ప్రతీ పువ్వులూ, కుంకం పొటాం పట్టుకుని. కొతిలా అమ్మచేతిలో ఉన్న కొబ్బరికాయ చెక్క లాక్కున్నాడు తమ్ముడు.

“ఉండరా కొట్టి తలో నుక్కా యిస్తాను” అంది అమ్మ.

“గర్భ గుడిలో ఊపిరాడేలేదు. ఏం తోపుళ్ళు ఏంతోపుళ్ళు. దర్బనం అవడమే కష్టమైపోయింది. ఇవతల కొచ్చేసరికి ఈగల్లా చుట్టుకున్నారా ముష్టి వెడవలు. వాళ్ళని తప్పకొచ్చేసరికి తల ప్రాణం లోకొచ్చింది. నుస్సు. హా పరమేశ్వరా” అంటూ బామ్మ చితికిలా పడ్డాది. దభిదభిమని కొబ్బరికాయ చెక్కని నేలనేసి కొట్టి తిండం మొదలెట్టేడు తమ్ముడు.

“అంతా నువ్వు తిసిడం కాదు. ఆ ముక్క యిలా యిచ్చేయ్యి” అన్నా డక్కయ్య.

ఫైటోడెంట్
దంతప్రీములను
సంహరించే పండ్లపాడి
శ్రీవత్స కెమికల్స్ & డ్రగ్స్
అమిటల్, మద్రాసు-30.

“నీలా అనుకున్నావేమిటి? మీరూ లింగం” అని వెళ్ళి వినీరేనేను తమ్ముడు.

“అవును నీకు ధర్మబుద్ధి చాలా పెరిగి పోయింది”న్నా దక్కయ్య. అక్కయ్య కొబ్బరి ముక్క ప్రసాదం తిని అమ్మ దగ్గి రున్న పువ్వులన్ని కళ్ళిద్దరునీ తిక్తో పెట్టుకుంది. కుంకం తీసుకుని బొట్టు పెట్టుకుంది.

“నువ్వు పెట్టుకోవే” అని నాకూ పువ్విచ్చిందమ్మ.

“వాడూ చిన్ననీ నీ మొగుణ్ణి పుణ్ణి పుచ్చుకున్నాడు. నేవుడ నేనీకి మీద పడ్డాడు. వాడి చెవులోనూ ఓ పువ్వు పెట్టు” అంది బామ్మ.

“పెట్టుకుంటాను బామ్మా పెట్టుకుంటాను” అని తమ్ముడు చెవులో పువ్వు పెట్టుకున్నాడు.

“ఏం యివాళ అంత బుద్ధోచ్చింది?” అడిగింది బామ్మ.

“బుద్ధే ఈ వెధవేమి...” అని ప్రారంభించి ముసలమ్మ రావడం, ఆవిడ కబురూ, చూక్కలాగూ యిచ్చిన సంగతి చెప్పింది దక్కయ్య.

“అయ్యో అయ్యో, ఏ చూక్కలావో?” అమ్మ అడిగింది.

“నిరుడు పుట్టిన రోజుకి కుట్టించిన జత. చిగురు పట్టడానికి సిద్ధంగా నే ఉన్నాయి” అన్నాడు తమ్ముడు.

“చిగురు పట్టడానికి సిద్ధంగా ఉన్నాయా? ఏం మాటలా నాయనా, నిక్షేపంలాంటి బట్టు. ఎవడా యమ్మన్నాడూ? నీకేం పోయి కాలంరా? తిన్నగా ఉండలేవు? ఇదెక్కడి విల్లలా బాబూ” అని నెత్తినోరూ కొట్టుకుందమ్మ.

“అవం నిక్షేపంలా లేవు. రెండూ బట్టు పోయాయి. నేనవి కట్టుకుని బలో కట్టేమే లేదు. ఏదాడై పోయింది. మరో పుట్టిన రోజు వెళ్లి పోయింది. అందుకే యిచ్చేనేను. ఆ మాత్రం నాకూ తెల్సు” అన్నాడు తమ్ముడు.

“తెల్సు తెల్సు లాడితెనులేవు. నీ కన్నీ తెల్సు. వెధవ కానా, ఎందుకు రాయించేవు? ఓ ఘడియ యింట్లో ఉంచితే మంచినీ చేసేరు. ఏమే... నీ బుద్ధేమిటైందో? ఆ వెధవిస్తే చూస్తూ ఊరుకుంటావా? పెద్ద దానివి కదా? మాత్రం తెలియదా?” అని బామ్మ అక్కయ్య మీద లేచింది.

“బాగానే ఉంది. నేనేం చేస్తాను? బాట్ల నా మాట వంటేనా? ఇయ్యరా తమ్ముడూ అని అంది, అవునే చిన్నక్క అని వాడూ యిచ్చేనేరు. నేనొద్దంటే నా మీద కయ్యిం మన్నారు. అక్కడితో వదిలింది? నువ్వు భాగవతంలో పెట్టుకున్న

డబ్బుల్లోంచి ఓ రూపాయా యిచ్చేనేరు” అన్నా దక్కయ్య.

“ఆ ఆ మీ నెత్తి వాయించా. నా డబ్బు లెండుకు ముట్టుకున్నారా. అందులో మూడు రూపాయలు చిల్లరుండాలి. గుంటలూ గుంటందాలూ లేవు. ఆ డబ్బుతో సహస్రాభిషేకం చేయిద్దా మనుకున్నాను. ఎవత్తిరా ఆ మునీలిముండో? దాని ఎదాన్ని పోసేరా?” బామ్మ తమ్ముడి మీదకి నా మీదకి వచ్చి చేతులాడిస్తూ డెబ్బలాడం మొదలెట్టింది.

“ఆవిణ్ణి నుండిన తిరుగున్నావేమిటి? నీ నేమీతుగాలే. మాడు కోవిళ్ళలో మీ యిద్దరూ ఒక దగ్గరే కూర్చుని పురాణం వింటారుటా. ఆవిడే చెప్పింది. నువ్వు పెద్ద జ్ఞానివని కూడా చెప్పింది” అన్నాను.

“ఒక్క రూపాయే యిచ్చేం. కావలిస్తే చూసుకో. నువ్వే ఉంటే ఆ మూడు రూపాయలూ యిచ్చే దానివే. మేం యిచ్చేం కాబట్టి ఇలా అంటున్నావు” అన్నాడు తమ్ముడు.

“ఏడిసినట్టే ఉంది. ముండ నా నేమీతుగాలేమిటి? ఏదో కోవిల్లో కనపడి దాని గోదూ అది చెప్పమని ఏడ్చింది. అలాగా పాపం అన్నాను. అంతే. అలా అని దానికి దానం చేస్తానా? యిస్తే లేడో పావలో యిస్తాం కాని రూపాయలూ బట్టలూ యిచ్చేను కుంటామా? దిక్కు మాలినవా శైంతిమంది లేరు? అయినా మీ కిలాంటి బుద్ధులు పుడున్నాయేమిటరా? మీ నాన్న రానీ. తొక్క వాలిపించేస్తాను. నా డబ్బు తీసేనేరు. మళ్ళీ వాడు నా కిస్తాడా?” బామ్మ పెద్ద గొంతుతో అరవడం మొదలెట్టింది.

“ఈ పిలలతో నే వేగలేమండా ఉన్నానమ్మా. ఒక్క తుణుం గడపదాటితే యిలు తీసి పందిరేస్తారు. వెళ్ళేటప్పుడు జాగ్రత్త రోయి అని చెప్పే వెళ్ళేను. అన్నీ వెధవ పనులే. ఆయన రానీండి. వెధవలని ఉరికింపించేస్తాను” అన్నాదమ్మ.

“పాపం ఆ ముసలమ్మ మంచిదే. శిష్టమ్మా పెద్దవాళ్ళే తెలివండా యివ్వ కూడదు. మళ్ళీ వస్తారే అని వదిలేసి వెళ్ళి పోయింది. ఈ వెధవ ఆ కుక్కరాడి చేతిలో పెట్టి తీసుకుపో. మా వాళ్ళేమీ అను అని యిచ్చి మరి పంపించేడు” చెప్పింది దక్కయ్య.

“అదోలా? ఆవిడ పుచ్చుకోకపోయినా యిచ్చేనేను?” అని నోరెళ్ళి చెప్పింది అమ్మ.

“వాడిపేరు తాలియ్యదిటా నువ్వేమీ అనవుట. అంచేత మరేం ఫర్యాదేదన్నాడు”

“పేరు తాలియ్యడైతే నీ గూటలు వీడి కక్కడున్నాయి? ఈ వెధవ ఆయన పేరూ

ప్రతిష్ఠా నిలబెట్టి అంతటిగాడైతే యిహానే కావాలి” అన్నాది బామ్మ.

“నన్ను తిట్టినప్పుడల్లా తాలియ్యని తిట్టి నస్తేలే” అన్నాడు తమ్ముడు.

“ఓరి చచ్చినాడా, నీగుండు బద్దలు కొడతానుండు. మీ అమ్మ అద్దపడుతుంద నుకుంటున్నావు గాబోలు” అని తమ్ముణ్ణి పట్టుకోబోయింది బామ్మ. తమ్ముడు ఆవిడకి అందకుండా మండువాలోకి పరిగెత్తేడు.

“నిరుడై లంటే యిచ్చు కున్నావు. ఆవిడ రూపాయెందుకు తీసేవురా? నీ కన్నీ సార్లు చెప్పేను? ఆవిడ కోలికల్లోద్దనీ, ఆవిడ వస్తువులు ముట్టుకోనద్దనీ. ఎంత చెప్పినా బుద్ధి లేదు వెధవకి” అని గబగబా లోపలకెళ్ళి భాగవతం తీసుకొచ్చిందమ్మ.

“చూసుకోండి ఎంత తీసే నేదో?” అన్నాది.

“చూసుకోండి. మేమేం ఎక్కువ తీసుకోలేను” అన్నాను.

“వాడురానీ. అంతా చెప్పి వెధవని చీరింపించేస్తాను” అని చిందులు తొక్కింది బామ్మ.

వర్ష గర్భాశయ వ్యాధిలను, పూర్తిగా పోగొట్టి ఆరోగ్యమును సంపాదమునకుఁగఱియును. అన్ని దోష్టకారకము వినాదు. 2/8

కృష్ణావేబరేటర్, బెజవాడ

బామ్మ రూపాయి

“శివరాత్రిపూటా ఓ రూపాయి మీద నిర్రాడికిస్తే నవ్వుడమెవరిటూ తిట్టేరని నేనూ నాన్నతో చెప్తాను” అన్నాడు తమ్ముడు!

“నోరుమయ్యి వెధవా దేనికైనా ఓ నబబూ సందర్భమూ ఉండాలి” అన్నాది అమ్మ. అమ్మ అంటున్నాది ఇంతిట్లో నాన్నోచ్చిస్తేడు.

“తియ్యరగా వడించెయ్యండి. అఫీసుకు పోవాలి” అని గబగబా గదిలోకి పోయేడు.

“అదేం వెధవా ఫీఫో శివరాత్రిపూటా అఫీసే.” అన్నాడమ్మ.

“నువ్వొట్టా లేకపోలే నీ పిల్లల ఆగడం యింత అంతా కాదు. నా రూపాయి నాకిచ్చేసి నీ పిల్లలకేంబుద్ది చెప్పకుంటావో చెప్పుకో” అని గది నుమ్మంలో కళ్ళి పెద్ద గొంతుకతో చెప్పింది బామ్మ.

“దాని రూపా యెందుకు తీస్తేరా? దాంది దానికిచ్చియండి” అని తాపిగా అన్నాడు నాన్న.

“ఇవారెక్కడ రూపాయి? నీకొడుకు ప్రయోజకత్వం, నీచిన్న కూతురు ప్రయోజకత్వం” అని మువలెట్టింది బామ్మ.

“నువ్వేం చెప్పనక్కర్లేను. నేనే చెప్తాను” అని బామ్మ కడ్డంపడి తమ్ముడే అంతా చెప్పేడు.

“అయితే యింత కీ మీరు బట్టలూ రూపాయి యిచ్చిస్తే డంటావా?” అంతా విని తాపిగా అడిగేడు నాన్న.

“ఏం బాగుందిరా? ఇచ్చిస్తేడంటావా అని మెల్లిగా అడుగుతున్నావా? వెగవని పట్టుకు తిన్నాక. బానీ వాడి సుడలంటే యిచ్చుకున్నాడు. నా రూపా యెందుకు తీస్తేడో గట్టిగా అడుగు. పైపెచ్చు = ముండ నాన్నే హితురాలంటాడు” అంది బామ్మ.

“నితేపంలాంటి బట్టలు. = వెధవ కిచ్చి

నేను. ఏడికి మా దగ్గర బొత్తిగా భయం లేదు” అంది అమ్మ.

“రెండూ పాట్లబోయేయని చెప్పేవా? ఎన్నిసార్లు చెప్పారీ?” అన్నాడు తమ్ముడు.

“మావాళ్లు లేకు. వచ్చేకరండి అని చెప్ప వలసింది పోయింది వాళ్ళకి దానాలు చేసేరు దానాలు. చేస్తే చేసేరనుకోదానికి అదానా చేదా? రూపాయికి రూపాయి యిచ్చి సేరు” అన్నాది బామ్మ.

“ఇస్తే ఏం? నువ్వు కోవిల్లో ఉర్పుపెట్ట లేదా?” అన్నాడు తమ్ముడు.

“ఒకేయి నువ్వులా ఊరుకోడంనించే నీ పిల్ల లిలా నెత్తెక్కుతున్నారు. నా కడంతా తెలిసు. నా రూపాయి నాకిచ్చేయ్యి” అన్నాది బామ్మ.

“నీ డబ్బులు నువ్వు భాగవతంలో పెట్టు కున్నావా? అందులోది వాకు రూపాయి తీసిస్తేదూ? వాడితో చదువుకుంటున్న కుర్రాడైనా కాదూ? హైస్కూల్లో చదువు తున్నాడా?” అని నాన్న ఇచ్చినందుకు కోపం వచ్చిందో రాలేదో తెలికండా అన్నాడు.

అకంతస్వరాలిబ్బట్టి “ఏళ్ళకి బాగా పెళ్ళి కావాలి” అని అక్కయ్య మరోపుల్ల ఎగసన దొసింది.

“రామ రామ. = కుర్రాడికి తల్లి తండ్రీ చచ్చిపోయేరు. వాళ్ళ బామ్మ అడుక్కుని చదువు చెప్పేస్తున్నాది. నే నా కుర్రాణ్ణి బాగా ఎరుగుదును నాన్నా. వాళ్ళకో రూపాయి నూ పాట్లబోయిన సుడలయిస్తే

తప్పా? మొన్న పుట్టినరోజుకొక అంతకు ముందు పుట్టినరోజుకి నువ్వు కుట్టించేవు. చిరునవ్వులేదు కాని ఇరుకైపోయేయి. శివ రాత్రిపూటా దేవాలయానికిళ్ళి వాళ్లు డబ్బు తగలెయ్యుచ్చుకాని నేనోరూపాయి దానంచేస్తే తప్పా” అన్నాడు తమ్ముడు.

“అయ్యో అయ్యో! దేవాలయంలో తగలెయ్యడం ఏమిటా. నోటికొచ్చినట్లు పెట్టు

ఆత్మకథ

కవి: ఏతా వాతా చెప్పా

చ్చిందేమిటంటే, నే ననలు కవిత్వం రాయడానికి పనికి రానని, గట్టిగా తెలుసుకోడానికి పదేళ్లు పట్టిందన్నమాట!

శ్రోత: తెలుసుకోగానే రాయడం మానేశారాండి?

కవి: అబ్బే. అప్పటికే చాలా ఆలస్యం అయిపోయింది.

సుప్రసిద్ధ కవుల జాబితాలో చేరిపోయాను.

న్నావ్. దైవభక్తి పాపఫీలి లేకపోలే పశువ్యవృత్తావు” అన్నాడమ్మ.

“బాగానే ఉంది యిన్నేళ్ళొచ్చాక నీ కొడుకు నాకు నీకులు చెప్తున్నాడు” అన్నాది బామ్మ. నాన్నే మిటంటాడో అని నాన్నోచ్చిందగ్గరించి ఓ మూల నాకు భయంగానే ఉంది.

“పెద్దవాళ్ళకి చెప్పకుండా చెయ్యకుండా అలా యివ్వొచ్చునా” అని మందలిస్తూ అన్నాడు నాన్న. టక్కు టక్కు కర్ర చప్పుకు చేసుకుంటూ సమయానికి మళ్ళా దిగబడ్డాది ముసలమ్మ. రామారావు మాత్రం ముసలమ్మ వెనక రాలేను.

“ఈ ముసలమ్మే. మళ్ళా వస్తున్నాది. పుచ్చుకున్నది చాల్లేదు కాబోలు” అన్నాడక్కయ్య.

“ఓనా! దయతలిస్తే యిల్లు నల్ల చేసేస్తారు” అన్నాడమ్మ.

“అక్కగారూ నడిమంచి వచ్చి సేరా? నేవుడి దర్శనం అయిందా? చిన్న పోరపాటు జరిగింది. పసిపిల్లల కేం తెలుస్తుంది? మీరు లేనప్పుడొచ్చేను. మీ పిల్లలు మావాడికి బట్టలూ రూపాయి యిచ్చేరు. నేను మళ్ళా పస్తానని చెప్పినెళ్ళిపోలే మాగుంట వెగవ యిచ్చేరని సంబరంకో నా వెనకా తిల పుచ్చుకున్నాడు. మీ చేతుల్లో యిస్తే పుచ్చుకోవాలి కాని పిల్లలిస్తే ఎలాగా? ఇవారెందరి రేపు యింకోటవుతుంది” అని ముసలమ్మ సుడలూ రూపాయి పదిలంగా అరుగుమీద పెట్టేసింది.

“అక్కగారూ వాస్తీతి గతులన్నీ మీరు బాగా ఎరుగుదురు. మీకు జేవుడు ఏం (50-వ పేజీ చూడండి)

కొత్తగా ప్రవేశపెట్టబడినవి

అందును, పటిష్టముగల ఉక్కు భర్తీలు.

దరనమైన వెలలో కొనుటకు మమ్మ సంప్రదించండి.

వివరములకు నడే వ్రాయండి :

లల్లారాం ఆండ్ కో,

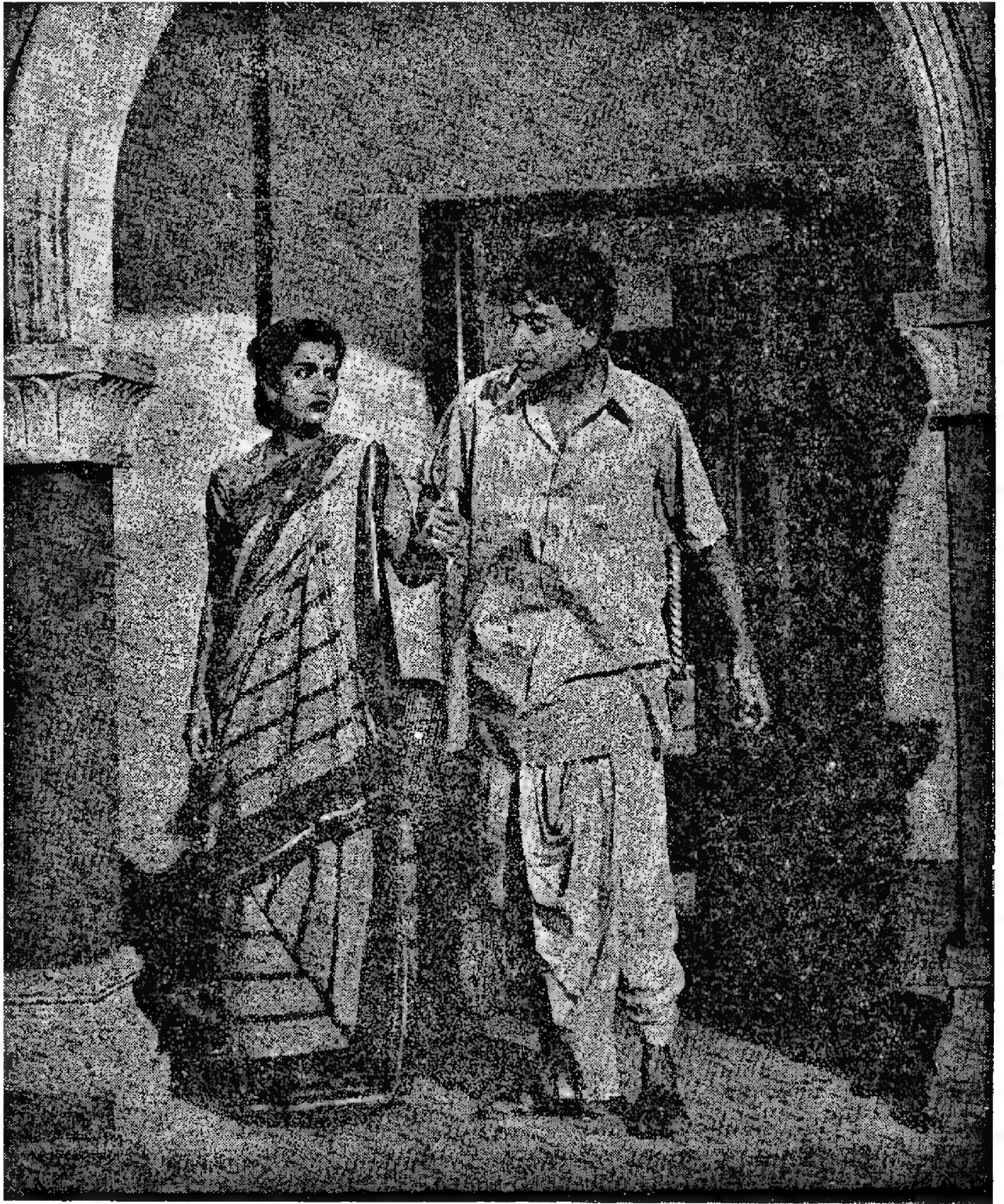
వెలగలేటివారి వీధి, : : విజయవాడ - 1.

“కొత్త హోదాను మా కుతీ సినిమా కెదురుగా”.

కాలంబియా బిక్సర్ హారి గార్ల తార కేవలం గ్రాంట్.

మ. ప. ప్రొడక్షన్స్, హిందీచిత్రం 'మిక్ థాట్'లో భరత్ భూషన్, కాల్పన.

అమెరికన్ చిత్రం ఫాబ్యులన్ సినిమాను అనుసరించి గోయల్ ప్రాక్షన్స్ నిర్మించిన
హిందీచిత్రం 'అత్యంత' అల్లరిల్లు గీతావారి.

శౌదమలు

చిత్రకారుడు: ఎన్. మునుస్వామి

గోకుల్ పర్వర్స్ "కనకకార" లో ఎస్ వరలక్ష్మి

ప్రతిభావారి
'వదినిజం' లో
పంగర,
రామనాథకాశ్రి,
గుమ్మడి.

కిస్మత్ ఆధారంగా సరసూ పిక్చర్స్ నిర్మిస్తూన్న చిత్రంలో నాయక నాయికులు, నాగేశ్వరరావు, నానాతి.

ఫిరింహాన్ సినిమాహౌస్ ఆంగ్ల చిత్రంలో
నటించిన వినితాబత్, ఆమెధర్మ శిష్యు
వైనింగ్. ఈ ఇంట వివాహం జరిగి వంద
రోజులు అయింది అందుకని, ఒక కథనో
శ్చవంజరిపి, మిత్రులకు వింతు చేశారు.

బెంబేకాకస్ వారి కిస్మత్ ఆధారంగా నరసూపకర్న్ నిర్మిస్తున్న చిత్రంలో గిరిజ, చలం.

బొంబాయి సినిమా లేఖ

మహాపురుషుల భూమికలు నిర్వహించి సర్వేసర్వ తాతదిరాభిమాన పాత్రలు ధరించే భూమిక, మహాకవి కాలిదాసుగా నటించే భూమికను ఫిలింఫాన్ వారు ఈ చిత్రాన్ని వర్తచిత్రంగా నిర్మిస్తారు. ఇందులో ధరించే నాయకగా నటించేది - సుప్రసిద్ధ తెలంగాణీయ నటులైన

మహాపురుషుల భూమికలు నిర్వహించడంలో ధరించే అటు సంఖ్యలలోను, ఇటు ప్రతిభలోనూ కూడా అగ్రతంబూలం అందుకున్నాడనవచ్చు. ధర్మకర్త, వైజుబావా, వైదిష్య మహాప్రభు, మీర్జా గారిబ్ మొదలైన నన్నీ దేశవ్యాప్తంగా ధరించే అభిమాన పాత్రులతో చేకూర్చు. మీర్జా గారిబ్

తారలు నటించినవంత, ఉమాకరణ్.

చిత్రానికి రాష్ట్రపతి సువర్ణపతకం కూడా వచ్చింది

అయితే, ఒక వెబ్ సైట్ కథ, ఒక పాద్యుల గాథ ఇది వృత్తాంతాల చిత్రాలలో నటించాలని ధరించే సంకల్పం. ధరించే వంటి స్థితి ప్రజాజీవి ఇటువంటి సంకల్పం ఉంటే, దాన్ని పెట్టి దాన్ని కార్య రూపంలో పెట్టబోవడం, నాగపాఠ దృష్ట్యా లాభనాటి కాలదని చాల మందికి తెలుసు. ఫిలింఫాన్ వారికి తెలుసు. అందుకే, ఫిలింఫాన్ తమ వర్త చిత్రం లో ధరించే భూమికను తీసుకున్నారు.

విదేహ ఉన్నా, ధరించే భూమిక పట్ల అభిమానం, గౌరవం ఉన్న చాలమంది, ధరించే నిర్వహించే భూమికలమీదకన్న, అతడి పెట్టిన చాలా శ్రద్ధా శక్తులు చూపుతున్నారు. రోజూ ధరించే ఎన్నో ఉత్తరాలు వస్తూ ఉంటాయి ధరించే మళ్ళీ పెట్టి చేసుకుంటాడా? చేసుకుంటే, ఫిలిం ఫాన్ లో వారెవరైనా వరిస్తాడా? లేకపోతే మామూలు వారిని చేసుకుంటాడా? అంటూ ఆ ఉత్తరాలు వేక ప్రశ్నలను పట్టుకొస్తాయి.

నివాసికి ధరించే ఉహాలు ఈ పంథాలో లేవు. తన మొదటి భార్య సరళను ముమ్మా ర్తూల పోలివయసువతి కనబడేవరకూ వివాహం చేసుకోకూడదని గట్టిగా నిశ్చయించుకున్నాడు. ముక్కు మొహం అలాగే ఉండకపోయినా, తీరూ తెన్నూలలోనూ, ఊహాపాపాలలోనూ అయినా సామ్యం ఉండాలని ధరించే అభిలషిస్తున్నాడు.

మహాబూత్ ప్రాదేశ్ ను "అవాజ్" మాటింగ్ అర్జెల్లు సాగి ఆ మ్యూజిక్ పోయింది రెండు మాసాల క్రితం ఈ చిత్రంలో చాలా మార్పులు చేశారు. మార్పులలోకలా పెద్దమార్పు సారవ్యాం. మొదటి నియమం ద్వారా దర్శకుడు జియాషర్ రాద్ తప్పకున్నాడు 'ఇప్పుడు నిర్మాత మహాబూత్ స్వయంగా ఆ బాధ్యత నిర్వహిస్తున్నారు.

ఫాల్మిస్ట్రీ చిత్రం "తాజ్"కు కూడా దర్శకత్వం చేతులుమారింది. వైజయంతిమాత నటిస్తున్న ఈ చిత్రానికి మొదటినుండి వర్తకుడుగా ఉన్న నందిలాల్ జస్వంతలాల్ స్టాన్, వియోవ్యధుడు వాదాగుంజత్ నియమం ద్వారా.

[ఆంధ్ర వారపత్రిక బొంబాయి విశేషం]

సినిమా వార్తలు

ఫిలింస్టాన్ వర్ణచిత్రం పేరు మార్పు

ఫిలింస్టాన్ ఆంగ్లంలో నిర్మించిన సినిమా స్టూడియో వర్ణచిత్రం "ఫ్రీ హే డెడ్ కో బ్రా" త్వరలోనే విడుదల కాబోతున్నది. దీనికి ఈ పేరు తొలగించి, మొట్టమొదట పెట్టిన పేరు 'బాంబే ఫ్లైట్ 417' అన్న పేరునే ఖాయపరచారు. ఈ చిత్రంలో తెలుగుతార నూర్యకుమారి, వినితాబత్, అశోక్ కుమార్, ప్రేమనాథ్, అలెక్సాండర్, జాన్ లోడల్లు నటించారు. ఫిలింస్టాన్ అధిపతి తులారాం జాన్ ఈ చిత్రం విడుదలకు సన్నాహాలు చేసింది. మొన్ననే లండన్ వెళ్ళి వచ్చాడు.

హామింగ్ వే నవల చిత్రణ

ప్రసిద్ధి నవల రచయిత ఎర్నెస్ట్ హామింగ్ వే నవల "ది సన్ ఆల్వైస్ రైజెస్" ను చలనచిత్రంగా తీయాలని ఆమెరికన్ ఫలిం సంస్థ ట్వంటీ థియేట్ సెంచరిఫాక్స్ సంస్థించారు. దీన్ని హామింగ్ వే 1926 ప్రాంతాలలో వ్రాశాడు. ఫాక్స్ సంస్థ పేరిట డారిల్ ఎఫ్. జూక్ నిర్మించే ఈ చిత్రానికి హోవర్డ్ హాక్స్ దర్శకత్వం వహిస్తాడు.

* * *

హాలీవుడ్ బాక్సాఫీస్ నటుడు గ్రెగ్రి పెక్, డిసెంబరు ఆఖరు వారంలో, వెనోవిక్ పసానీ అనే ఫ్రెంచినితను వివాహం చేసుకున్నాడు. ఈమె జర్మనీయు.

* * *

దొంగ రాముడు శత దినోత్సవాలు

అన్నపూర్ణా పిక్చర్స్ నిర్మించిన 'దొంగ రాముడు' చిత్రం ఈ నెల 8 వ తేదీన విజయవాడ, గుంటూరులలో శతదినోత్సవాలు చేసుకున్నది. విజయవాడ మారుతీ హాలులో జరిగిన శతదినోత్సవ సభకు శ్రీ కాజ వెంకట రామయ్య అధ్యక్షత వహించారు. శ్రీ విశ్వ నాథ సర్వనారాయణ ప్రభువులు మాట్లాడుతూ చిత్రాన్ని ప్రశంసించారు. ఈ ఉత్సవాలను పురస్కరించుకొని, దర్శకుడు శ్రీ కె. వి. రెడ్డి, సంగీత దర్శకుడు శ్రీ పండ్లాల శాగ్వీరరావు, కళాదర్శకుడు శ్రీ కృష్ణ రావు, కవి శ్రీ సముద్రాల రాఘవాచార్యులు, నటీనటులు

ఎ. వి. ఎం. వారి 'భాయ్ భాయ్'లో నిమ్మి.

శ్రీయుతులు శాగ్వీరరావు, జగ్గయ్య, రేలంగి వెంకటరామయ్య, రామన్న పంతులు, శ్రీ మతులు సావిత్రి, జమున ప్రభువులు విజయ వాడ వెళ్ళారు. శత దినోత్సవ సభలో ఈ కళాకారుల బృందానికి సన్మానం జరిగింది. చిత్రాన్ని విడుదల చేసిన వనయగ పిక్చర్స్

ఆ రోజునే నటీనటుల, దర్శకుల గౌరవాత్మక కేసీటివిండు చేశారు.

పెంకెపిల్ల ముంకు పట్టరా

అల్లాడు ముద్దుగా పిల్లల్ని పెంచుకోవడం అంటే, వాళ్ళి అల్లరి నటించి ఊరుకోవడం.

సేత్ గిరిధరలాల్ తన ఒక్కగానొక్క కూతుర్ని అల్లారు ముద్దుగానే పెంచాడు. పెంకెనెంచునాసి ముచ్చట పడ్డాడు కూడా. తను ఆన్న ప్రతిమాట చెల్లడం ఆ పిల్లకు పరిసాటి అయిపోయింది ఈ సత్యం ప్రదాయం నిరాఘటుంగా సాగిపోయేదేకాని, గారాబు కూతురు తన జీవిత భాగస్వామిని ఏరుకోవడం తండ్రికి నచ్చలేదు. కూతురును వలచి వల పించుకున్న 'డాన్ వాన్' ధోరణి గిట్టలేదు. అల్లుడవుతావని బెదిరిస్తున్న 'ఆ డాన్ వాన్' సేత్ గిరిధరలాల్ అంతా చూసాల్సి వేవలం 'కోడ్లు గోల్లు' ఆపామిగా లేలాడు. 'అమ్మాయి విడు మంచి వాడు కాడు' అంటే వినే ధోరణిలో లేదు కూతురు. అందుకని దేశాటనం చేదాంపదమని ప్రయాణం కట్టించాడు ఓడ మీద. ఆ ఓడలో, గిరిధరలాల్ కూతురు చేసిన అల్లరి ఆర్వాటం ఇంతా అంతా కాదు.

అల్లరి చేస్తేనేం, మొత్తానికి "ఆటాకరా కురాణ్" మర్చిపోతుందని ఆశపడ్డాడు గిరిధరలాల్. ■ పైని ■ బంగారు తండ్రిని తెచ్చి పెళ్లి చేయవచ్చువని తలచాడు. కూతురు మాత్రం తను వరించిన 'సుమంత' నే పెళ్లి చేసుకోవాలని తలచింది. చివరికి దర్శకుడు అనంత తాకూర్ సంకల్పం ఏమిటో వెండి తెరమీద తేలా లిక్కాని, మొన్నటి మాటింగ్లో మాత్రం, అల్లరిపిల్ల, తండ్రి కన్ను మరగేసి, ఓడ దిగి ఉదాయించింది.

అనంత తాకూర్ దర్శకత్వాన ఎ.వి.ఎం. వారు నిర్మిస్తున్న 'హోరీ హోరీ' లో ఒక ఘట్టం ఇది. ఈ ఓడలోపలి భాగం ఘడియోలోనే కట్టారు. అల్లరిపిల్ల కమ్మగా నర్తకి, ఆమె తండ్రి సేకతగా గోప్, ఇంజనీర్ సటించారు. ఇందులో డాన్ వాన్ రాజ్ కత్తూర్, ప్రాణ్, భగవాన్, జానీ వాకర్, ఇతర నటులు. ఈ చిత్రానికి శింకర్ బైకిదనలు సంగీతం సమకూర్చారు.

నరసూ వారి 'కిస్సత్'

బాంబేలోని వారి "కిస్సత్" ఆధారంగా నరసూవారు నిర్మిస్తున్న చిత్రచిత్రాన్ని ఫీల్మ డరిలోని ముదల చేయడానికి నిర్మాత క్రినరసూ గారు సన్నాహాలు చేస్తున్నారు. ఈ చిత్రానికి ఇంకా పేరు పెట్టలేదని అయిన చెప్పారు. వేదాంతం రాఘవమ్యుధర్ దర్శకత్వాన తియారవుతున్న ఈ చిత్రంలో సావిత్రి, నాగేశ్వరరావు, గిరిజ, కలంగి, సీత, కులం, గుమ్మడి, సి. ఎన్. ఆర్. పేకటి ప్రభులు నటిస్తున్నారు. సంగీత దర్శకుడు క్రి ఎన్. రాజేశ్వరరావు.

ఆంధ్రాపిష్టర్స్ (బందరు) విజయ, మారుతి ల శివ-పార్వతి నృత్యభంగిమ.

నరసు అధిపతి క్రి. వి. ఎల్. నరసుగారు ఇప్పుడు ఒక హిందీచిత్రం విర్తింప నిశ్చయించారు. ఈ చిత్రంలో తొలిసారిగా అశోకకుమార్, వైజయంతిమాల కలసి నటిస్తారు. దీనికి "సితారోం పే ఆగ్" అని పేరుపెట్టారు. క్రి గ్యాంగ్ ముఖ్య దర్శకత్వం వహిస్తున్నారు శిచిన్ జేట్ బర్మన్ సంగీతం సమకూరుస్తారు. ఫీల్మ డరి రెండో వారం నాటికి 'వెల్స్' మీదకు వెక్తారని తెలుస్తుంది.

* * *
ఫీలిం ప్రొడక్షన్ 'బాగ్యూతి' నిర్వహించినది

విశాలమంది ఆశేక వేరాలు వస్తున్నాయి. డెన్యూయల్ ప్రభుత్వం అవుతే, ఒక ప్రతిని కొన్నది కూడా. ఈ చిత్రాన్ని వేన్ భావలోకి దాటేసి, అక్కడ జో వ్యాప్తంగా పాఠశాలలలో ప్రదర్శించాలని ప్రభుత్వం సంకల్పించింది.

కోత్తరకం జంట

ఇక వెంకటేశ్వరమీద కోత్తరకంజంట కనబడుతుంది. ఈ జంటలో హీరో హీరోయిన్లు వున్నారు. అవగనగా రోజులమంచి ఈ నాటివరకూ వెండి తెరమీద హీరోగా వెలుగుతూ, ఆదరాభిమానాలు చూరగొ

లున్న ఆశోకమూర్తి, అక్షరాలా అతిగాడి
పంట వుండే 'రూప్యమూర్తి'ల జంట
'బండిమ్'లో పరిచయం అయింది.

అబ్బాయి పేరు పెట్టుకుని, అబ్బాయి
వేదంలో, 'బండిమ్'లో ముచ్చటగా నటించి
'ట్రామాటో' అసలు పేరు దీనే ఇరానీ.
ఆశోకమూర్తి కోటు పట్టుకుని రగడం
ఈ విద్య 'నటిమణి' బాగా అలవాటై
పోయింది. ఇప్పుడు ఈ కొత్తరకం జంట
నటిస్తున్న కొత్తచిత్రాలు ఏకహిరాస్తా,
భాయ్ భాయ్, దువా. నవ్వుతూ నవ్విస్తూ
వుండే ఈ కొత్తరకం జంటతో వెండితెర
కలకలాడగలదని ఆశించవచ్చు.

జూపిటర్ ఉమాసుందరి

జూపిటర్ పిక్చర్స్ రెండవ తెలుగు
చిత్రం "ఉమాసుందరి" నిర్మాణం నెల్లూర్
లో మరుగుగా సాగుతున్నది. మార్చి
రెండవ వారానికి విడుదల చేయాలనుకుంటు
న్నారు. ఎన్. టి. రామారావు, శ్రీరంజని,
నాగయ్య, కన్నాంబ, రేలంగి, సురభి బాల
సరస్వతి, వంగర, పేకేటి మొదలగువారు
నటిస్తున్న ఈ చిత్రానికి లంక సత్యం దర్శకుడు.
పర్యవేక్షణ పి. పుల్లయ్య. నల్ల
తింగారో ఆసే తిమిర్ చిత్రం ఆధారంగా
నిర్మిస్తున్న ఈ చిత్రానికి మాటలూ పాటలూ
సదాశివబ్రహ్మం వ్రాశారు.

లక్ష్మీ ప్రాడక్షన్స్ నెం. 1

లక్ష్మీ ప్రాడక్షన్స్ నిర్మిస్తున్న సాంఘిక
చిత్రంలో అంజలి నాకేవ్వర రావులు ప్రధాన
భూమికలు నిర్వహిస్తారు. మరొక ముఖ్య
భూమికలు మొన్న నేజమునమతీసుకొన్నారు.
ఈ పాత్రల ప్రమేయం లేని సన్నివేశాలన్నీ
బాదాపులూర్తి అయినట్లే. వాటిలో రేలంగి,
డా|| శివరామకృష్ణయ్య, గుమ్మడి, రమణా
రెడ్డి, పద్మనాభం కృష్ణమూర్తి, సురభిమల
నటించారు. సంగీత దర్శకుడు దక్షిణా
భూరి. దర్శకుడు యోగానంద్ ఈ చిత్రా
నికి కూడా ఇంకా పేరు పెట్టలేదు. ఇప్ప
టికి పాతికకాల్ పీట్ల పని జరిగింది.
ఫిబ్రవరి నెలఖరుకు విడుదల చేయాలను
కుంటున్నారు. సుకీయోవాహిని.

భరణివారి 'చింతామణి'

భరణివారి 'చింతామణి' పూర్తి కావడం
కానికి ఇంకొక్క నెట్టుపై పని మాత్రం
తిరునాయి. ఫిబ్రవరి నెలఖరులోగానే విడు
దల చేయాలన్న సంకల్పంతో, దర్శకుడు
రామకృష్ణ మురుగుగా నిర్మాణం సాగిస్తు
న్నారు. భానుమతి, జమున, ఋష్యేంద్ర

మణి, ఎన్. టి. రామారావు, రంగారావు,
రేలంగి, రఘురామయ్య ఇందులో నటిస్తు
న్నారు. సంగీతం శ్రీమతి భానుమతి సమ
కూర్చింది.

1954 లో ఉత్తమ నటీనటులకు బహుమతులు

ఫిలింఫ్యాన్స్ సంఘం (మద్రాసు) 1954 వ
సంవత్సరంలో ఉత్తమ నటీనటులుగా ఎమ్మె
కొన్నవారందరికీ జనవరి 25 వ బహుమతి
ప్రధానం జరుగుతుంది. ఇంకొక ఈ సంఘం
వారు పండుగ నెలవులలో చలించిత్రాలు
ప్రదర్శించి, అవసరమైన ధనం సేకరిం
చారు.

ఈ సంఘం నియమించిన నిర్ణేతలబృందం
గత అక్టోబరులో తమ నిర్ణయాలు ప్రకటించిన
సంగతి తెలిసినదే.

1954 వ సంవత్సరానికి తెలుగు చిత్ర
లలో వాహినీవారి 'పెద్దమనుషులు' ఉత్తమ
చిత్రంగా ఎన్నిక అయింది. అందులో నటించిన
శ్రీ ఎం. లింగమూర్తిని ఉత్తమ నటుడుగాను,
విప్రనారాయణుని నటించిన శ్రీమతి
భానుమతిని ఉత్తమ నటిగానూ, ఎమ్మె
కున్నారు. శ్రీ రేలంగి (పెద్దమనుషులు)
ఉత్తమ ఉపపాత్రధారిగాను, శ్రీమతి జమున
(మాగోపి) ఉత్తమ ఉపపాత్రధారిణిగాను,
బాల నటుడు మాస్టర్ వెంకటేశ్వర్
(మాగోపి) పిల్లలలో ఉత్తమ నటుడుగాను
ఎన్నిక అయ్యారు.

తిమిర్లో ఉత్తమ చిత్రం ఎ. వి. ఎం.
వారి 'అందనాల్'. ఉత్తమ నటుడు శ్రీ
శివాజీ గణేశన్ (తూక్కుతూక్కి) ఉత్తమ
నటి శ్రీమతి పద్మిని (ఎదిర్ పారాదిను)
ఉప పాత్రధారి లింగవేల్ (కుటుంబం)
ఉప పాత్రధారిణి శ్రీమతి ఎం. ఎస్. రాజం
(రక్తకన్నీర్).

నగరంలో ఉత్తమమైన థియేటర్ గా మిడ్
లాండ్ నిర్ణయించ బడింది.

ఈ నిర్ణయాలు చేసిన సంఘానికి డా||
య్య. కృష్ణరావు అధ్యక్షుడు. వీరు 10
తెలుగు చిత్రాలు 12 తిమిర్ చిత్రాలు మాచి
ఈ నిర్ణయాలు చేశారు.

ముదావహం

ఆంధ్రలో సినిమా ఆపరేటర్ల పరిశ్రమ నిర్వహించడానికి ఆంధ్ర ప్రభుత్వం విజయ
వాడలో ప్రత్యేకం ఒక బోర్డు యేర్పాటు
చేయ నిశ్చయించారు.

ఆంధ్రలో ఈ పరిశ్రమ ముఖ్య నేత
అంతా మద్రాసు వెళ్లవలసి వస్తున్నందువల్ల
మనరాష్ట్రానికి ఒక పరిశోధన సంఘం నెలకొల్పా
లని ఆంధ్ర ఫిలిం వాణిజ్యమండలి కొంత
కాలంగా ప్రభుత్వాన్ని కోరుతున్నది.
మొన్న డిసెంబరు ఆఖరువారంలో ఆంధ్ర
ప్రభుత్వం ఈ నిర్ణయం చేయడంతో ఆంధ్రలో
పరిశోధకులకు ఒక పెద్దయిబ్బంది తీర్చింది.
కొత్త పరిశోధన సంఘంలో విరుగుదల సభ్యులం
టారు. దీనికి ఆంధ్ర ప్రభుత్వ నిర్ణయంపై
కాఫీ చీఫ్ ఇంజనీరుగాని ఆయన నియమించే
వారుగాని అధ్యక్షుడుగా వ్యవహరిస్తారు.
పరిశ్రమ పాఠ్యాభ్యాసక, రుసుము, యితర
నియమ నిబంధనలు ఈ సంఘమే నిర్ణయ
స్తుంది. పరిశ్రమల విజయవాడ కేంద్రంగా
ఉంటుంది.

ఇంకొక సంబంధించిన పనులన్నీ మాడ
డానికి ఒక గౌరవ కార్యవర్గిని నియమి
స్తారు. దీనికి అయ్యే ఖర్చులన్నీ పరిశ్రమలకు
కట్టే రుసుములద్వారా వసూలు అవుతాయి.

మద్రాసు ఫిలిం డిల్-1956

ప్రచురణకర్త: శ్రీ వి. రామారావు ఈ
సంవత్సరం దీనిని, భారత బాక్స్ రజతోత్సవ
సంపుటంగా ప్రచురించారు. ఏటేటా
పొందు పరచే వివిధ విషయాలతో పాటు
మనదేశంలో తీసిన మొట్టమొదటి బాక్స్
ఆలం ఆరా, దక్షిణ భారతదేశంలో నిర్మించ
బడ్డ మొదటి బాక్స్ శ్రీనివాసకల్యాణం,
మొదలయిన వాటికి సంబంధించిన కొన్ని
చిత్రాలు, గత 25 సంవత్సరాల చరిత్రలో
విశేషాలుకూడా ప్రచురించారు.

చలనచిత్ర పరిశ్రమ వివిధ శాఖలకు సంబం
ధించిన విశేషాలు ప్రముఖుల గురించిన వివ
రాలుకూడా ఉన్నాయి. ప్రాప్తిస్థానం
శ్రీ వి. రామారావు, 19, ఉడ్చిపాడి,
మద్రాసు 2.

* * *
"ఆంధ్ర ఫిలిం కేంబర్ జర్నల్" నవం
బర్, డిసెంబరు నెలల జంటసంచిక మా
కార్యాలయానికి చేరింది. ప్రచురణ:
ఆంధ్ర ఫిలిం వాణిజ్యమండలి—విజయవాడ.
సంపాదకుడు శ్రీ ఎస్. కె. ఎస్. అయ్యం
గార్.

(గత నందిక తరువాయి)

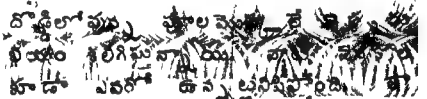
కమల నుంచుమీద ఎలా పడి ఉందో అలాగే ఉండిపోయింది. భర్త వెళ్ళిపోయిన తరువాత ఇక ఎదుపు ఆపుకోలేక పోయింది. చుట్టి పిల్లలా ఏడ్చేసింది. పరువు దుప్పటి ఆమె కన్నీళ్ళతో తడిసి పోయాయి. అయినా లోపలినుంచి ఇంకా బాధ కట్టలు తెంచుకు వస్తూనే ఉంది. ఆ బాధలో చచ్చి స్వర్గాన ఉన్న తల్లిదండ్రుల్ని తలచుకుంది. వారే బ్రతికి ఉంటే! ఒక్కసారి అమ్మ ఒడిలోకి తలదూర్చి "అమ్మా" అని బాధతిరా ఏడవ గలిగి ఉండును. ఓదార్పుకోసం ఆమె పుడయం తల్లిడిలిపోతోంది. అన్నగారైనా ఆఖరికి వదినగారైనా తనదగ్గరుంటే బాగుండుననిపించింది. అన్నయ్య తన కొక ఉత్తరం, భర్తకు రెండుమూడు ఉత్తరాలు రాసి ఉడుకున్నాడు. అంతే. తనకెవరూ లేరు. తానెంత బాధపడినా జాలిపడేవారు లేరు. తాను బసలకా ఇక్కడే చనిపోతుంటేమో. స్నేహితురాళ్లు తనను ఒకసారి నాగ మణిని తలచుకున్నట్లే తలచుకుంటారు, మరచిపోతారు. కమల 'అమ్మ అమ్మ' అంటూ లేని అమ్మకోసం ఏడుస్తూనే ఉంది. చివరికి ఎంతటి బాధలనైనా మరపించే నిద్రా డి. ఆనహించి చామెను.

బాగా ప్రాద్దు పోయేవరకూ లేకలేదు కమల. మెలకువ వచ్చిన తరువాత లేవబోతే పరీరం విపరీతమైన భారంగా ఉంది. మెలగా లేచి అద్దంలో చూసుకుంది. ఎడమ చెంప ఇంకా కొంచెం వాచే ఉంది. చేత్తో బిళ్ళ గుర్తులు పూర్తిగా పోలేదు. జాట్లు చిందర వందరగా పడిఉంది. తన రూపం చూసు కుని తనే కాడలిపోయింది కమల. అటు భర్తవచ్చి ఇంట్లోకి తిరుగుతున్నాడు. కమ లకు మళ్ళీ అభిమానం వచ్చింది. త్వరగా లేచి స్నానం చేసివచ్చి ఒంటిమీద దబ్బలు తగిలినచోటు అమ్మతాంజనం ఉడుకుంది. మొగంమీద భర్త వెళ్ళుగుర్తులు కనిపిస్తా యేమోనని పొడరూ స్నానం దిట్టంగా పట్టించు

కుంది. ఆపూట వంటచేయలేదు. అలాగే పోయి తన గదిలో కూర్చుంది. రాజారావు కొంతసేపు ఇంట్లో అటూ ఇటూ తిరిగి ఎక్కడికో పోతున్నాడు వస్తున్నాడు. కమల కిప్పుడు అన్నగారిమీదా, వదిన గారిమీదా కోపం వచ్చింది. వారే జరిగిన దానికంతా కారకులు. ఈ కష్టాలు చూస్తే తెలుస్తుంది ఎవరికేనా వారెటువంటి పని చేశారో. అన్నగారూ వదినగారూ ఈ కష్టాలకు కారణం 'నీవే' అని ఆరోపించి తిప్పుకుంటారు. తను తెలివైనదేగాదా, తన తెలివితేటలతో భర్త నగుపులో పెట్టుకో లేకపోతే దానికి తామెట్లా బాధులమం టారు. అవును, తానూ అనుకుంది తన తెలివి తేటలకల్ల భర్తను సరియైనదారిలో పెట్టగల నని. కాని ఇప్పుడా ఆ కి బట్టిదైపోయింది. తా నోడిపోయినట్లేనా? తన చేతకానితనం చేతనేనా ఈ కష్టాలు? తనకు తెలివితేటలు లేనట్లేనా? భర్త చెప్పినట్లు నడచుకుంటే ఈ బాధలేవి ఉండవు. కాని అలాంటి జీవితం నడపేకన్న ఉరిపోసుకు చావడం మేలు. తన వ్యక్తిత్వం నిలుపుకుం టూనే భర్త ప్రేమానురాగాలు పొంది ఆతని మనస్సు మారుద్దామనుకుంది. ఆ ప్రయత్నంలో అసఫలమవడం తన అసమర్థతేనా? అయితే తెలివితేటలు లోపించేనా, తెలియ జెప్పేవాళ్లు లేకనా ప్రపంచంలో వాత్యిలూ, కొట్లాటలూ, ముద్దాల్లా జరుక్తున్నది? ఎప్పటినుంచో ఏదోరెండో మహానుభావులు గొప్ప గొప్ప సంకీర్ణాలు వెలువరిస్తున్నారే, సదుపక్షాలు చేస్తు న్నారే, అయినా ప్రపంచంలో అన్యాయం ఇంకా ఉండడమేమిటి? అక్రమం జరుగు తూండడ మేమిటి? కేవలం బుద్ధి క్లిష్టతలే కాని బాగుచేయగలిగే లోకం ఏనాడో బాగుపడిపోయేది. భూమి కూడా స్వర్గంగా మారిపోయేది. బుద్ధి క్లిష్టత బాటు పశుక్లిష్టత కూడా ఉండడంవలన ఈ విధంగా ఉంది ప్రపంచం. ప్రతిసారి బుద్ధి

కక్ష విజయం పొందుతుందని చెప్పలేం కని పటి విజయం దానిదైతే కావచ్చును కాని. తను కూడా తన భర్తను తన తెలివితేటలకల్ల మార్చగలుగుతా ననుకోవడం పెద్ద పాత బాటు. అటువంటి అవకాశమే ఉంటే తన ప్రయత్నమే అక్కరలేకపోయి ఉండును. అతనే ఎప్పుడో తెలుసుకొని ఉండేవాడు. అతని ముందు తన తెలివితేటలు పనిచేయక పోయినంతలో తన తెలివితక్కువ కాదు. ఈ విషయంలో తాను చేయగలిగింది ఏమీ లేదు. మరి తాను రోజూ ఇలా దెబ్బలు పడవలసిందేనా? ఎంత ఆలోచించినా ఏ ఉపాయమూ వోడడంలేదు. ఈ ఇంట్లో నుంచి పారిపోతే! అవును, పారిపోతే! కాని పారిపోవడమేలా? ఒకమారు నొడ్డి వైపుకూ ఇంటి చుట్టూరా చూసింది. నాకర్లు తిరుగుతున్నారు. అందులోనూ ఒకడు చూస్తేనే రాకుండుడిలా ఉన్నాడు - నల్లగా దున్నపోతులా తెల్లనినాలతో - వీడెవడో కొత్తివాడు. కాపలాకే పెట్టిఉంటాడు భర్త. నాడు వేటకుక్క చూసినట్లుగా చూస్తూ తిరుగుతున్నాడు అటూ ఇటూ. వాడి చేతిలో కర్రకూడా ఉంది. అవును తనకు కాపలాయే ఇది. ఈ యింటినుంచి బయటపడడం అసంభవం. తనేమైనా తొందరపడితే ఎంతపనైనా చేయగలభు. గట్టిగా ఆరవడానికి కూడా వీలుండను. దొడ్డిలోనుంచి పట్టాలవేస్తే ఇంట్లోకి వెళ్ళిపోతాను. కాని అప్పుడు కూడా ఎవరో ఉన్నట్లున్నట్లుంది. నిక్కడనుంచి పారిపోలేదు. మరి ముందు మాట ఏమిటి?

సుధాన్మం మళ్ళీ చుట్టుపక్కల స్త్రీలంతా వచ్చి పడ్డారు. కమల ఈవేళ వాళ్ళ నాన్యాయించే పరిస్థితిలో లేదు. అయినా వాళ్ళను తినిపిమీద కూర్చోమని తనూ కూర్చుంది. వాళ్ళ యధాప్రకారంగా వంట కాలోనే ప్రారంభించారు సంభాషణ, కమల నోటికొచ్చినవి చెప్పివేసింది. ఆ

కరచాత వాళ్ళు మామూలు శ్రుకాణంలో
పడ్డారు. కమలకావేళ లోపల శాధనలా
చిరాకువల్లా వాళ్ళు సంభాషణ విసలేక
పోయేది. వాళ్ళంటే అసహ్యంకూడా
చేసింది. అసహ్యం స్పష్టంగా కనిపించే
టట్లు ఏమీ మాట్లాడకుండా కూర్చుంది. కాగి
కాగి ఎంతోకేకమలనూటాడకపోయేసరికి వాళ్ళు
“సరే వెళ్లివస్తామండీ” అని లేచారు. నుంచి
దినుకొని కమలవాళ్ళను సాగనంపింది.
వాళ్ళు వెళ్తూ ఒకరికోకరు సైగలు చేసుకుంటూ
గుసగుసలాడుతూండడం కమల గమనించింది.
వాళ్ళను మఱింత అసహ్యించుకొని లోపలికి
వచ్చింది. భర్త వచ్చాడు. దస్తావేజులు
ఏవో చూశుకుంటున్నాడు. ఇంతలో సత్వ
వారాయణరావుగారి భార్య మరో నలు
గిరు స్త్రీలూ బండిలో నుంచి దిగారు. భర్త
కేసి చూసింది కమల. అతనికోసారి వచ్చిన
వారికేసి చూసి తలవంచుకొని దస్తావేజులు
తిరగవేయసాగాడు. కమల పిధిలోకి పరు
గెత్తి ప్రక్క గుమ్మంనుంచి వచ్చిన వారిని
లోపలికి తీసుకొని వచ్చింది. సూర్యవారాయణ
రావుగారి భార్య ఆ కొత్తివారిని కమలకు
అంతకు ముందురోజు పేరంటంలోనే పరి
చయం చేసింది. వారు చదువుకున్న వారే.
అందువల్ల ఒకరికోకరు సంతోషంతో నకు
పూర్వాలూ చెప్పకున్నారు. కమల వారి
కిలంతా చూపించింది. చివరకు దొడ్డివైపు
గదిలో కూర్చోని కబుర్లలోకి దిగారు. కమ
లకు వాళ్ళ రాక ఎంతో సంతోషం కలిగిం

చింది. ఆ క్షణంలో తన బాధ మరచి
పోయింది. ఉల్లాసంగా కబుర్లు చెప్పసా
గింది. చాలాసేపు ఆ కబుర్లు ఈ కబుర్లు
చెప్పకున్నాక మహిళాసంఘం స్థాపన విష
యమై ఆలోచించారు. ఎలా స్థాపించాలి,
ఎవరెవరిని చేర్పించాలి, ఎవరి సభ్యులూ
లుగా పెట్టాలి, యే వరు కార్యదర్శినిగా
ఉండాలి, నుం చేయే కార్యక్రమాలు ఆరం
భించాలి మొదలైనవి చర్చిస్తూ ఆ పప్పు జే
వారికోత్సవాలవంటివి ఎలా జరపాలనే
వరకూ వెళ్లిపోయారు. తన ప్రస్తుత పరిస్థి
తులదృష్ట్యా తాను మహిళా సంఘంలో
పాల్గొనడమనేది అనుమానాస్పదమేనని
కమలకు తెలుసు. అయినా వారి ఉత్సా
హాన్ని అణచడానికి ఇష్టపడలేదు. తన బాధ
కూడా పైకి కనబడకుండా చూసుకుంది.
వారెవరూ ఆమెలో మార్పు కనిపెట్టలేక
పోయారు. చివరికి వరలక్ష్మి మృగకారే కని
పెట్టింది. “ఏమిమ్మీ ఈ వేళ యెందుకో
నీరసంగా కనిపిస్తున్నావని అడిగింది.
“ఏమీలేదు నిన్నరాత్రి భోంచేయలేదు.
అందువల్ల నీరసంగా కనిపిస్తున్నా”నంది
కమల. “అయ్యో మందుపుచ్చుకున్నారా?
ఇప్పుడేలావుంది? మా తెలివి తగలెయ్యాలి.
మేము మొదట్లోనే తెలుసుకోలేకపోయాం.
నిన్నవసరంగా శాధపెట్టాము” అంటూ
వారు ఆందోళన వెల్లబుచ్చారు. “ఈ వేళ
బాగా జేలికపడింది. నిన్నరాత్రి ఉప
వాసంతోనే తగ్గిపోయిందండి బద్దకం. ఏమీ

చైనాలో వినబడే నూత్తి:
ప్రపంచం మొత్తంమీద
నుంచి వాళ్ళను రెండే రకాలుగా
విభజించవచ్చు.
పుట్టనివారు
గిట్టినవారు.

పరవాలేదండి ఇప్పుడు” అని చెప్పి వాళ్ళను
కూడా సాగనంపి వచ్చింది కమల. వాళ్ళు
బండిలో వెళ్తూంటే వారికేసే మాన్తూ ఉండి
పోయింది. ఎంతసేపలా నిలబడి ఉండో
ఆమెకే గుర్తులేదు. “ఏం సరదా తిరిందా?”
అని భర్త ప్రశ్నకు ఉలిక్కిపడి తిరిగి
చూసింది. భర్త వసకాల నిలబడి వెలకా
రంగా చూస్తున్నాడు. కమల ఏమీ జవా
బీయలేదు. “ఏం ఇకనా చదువుకున్న
ఆడవాళ్ళ మర్యాద. ఇంకో మగాడున్నా
డని తెలిసికూడా ఇకిలింపులూ పరిహా
సాలూ ఏమిటి? ఏమైనా సిగ్గు అభిమానమూ
ఉండేవాళ్ళేనా వారు?” అని అడిగాడు.
కమలకు చాలాకోపం వచ్చింది. తన
స్నేహితురాండ్రు ఆక్షేపించడమా!
లేమీ అసభ్యంగా ప్రవర్తించలేదే! నలు
గురూ కలుసుకున్నప్పుడు సరదాగా ఉండక
పోతే ఎందుకు? అతిని స్నేహితులు అంత
గోలచేస్తే, తననుగురించి కూడా అంత
నీచంగా మాట్లాడితే లేదుకాని ఏరు కాస్త
సవ్యకుంటూ మాట్లాడారని ఆక్షేపణ!
వారికి సిగ్గు అభిమానమూ లేదనడమా?
కమల సహించలేక “వాళ్ళు నాక్షేపించ
నక్కలేదు” అంది. రాజారావు కళ్ళలో
మళ్ళీ మంటలు వెలిగాయి. “ఏమిటి వాళ్ళు
నాక్షేపించ నక్కలేదు. వాళ్ళను వెనక
వేసుకు వస్తున్నావా? నీవుకూడా వాళ్ళు
ఇంటికి పోయినప్పుడు ఆడవాని కుండవలసిన
సిగ్గు సంకోచమూ లేకుండా ప్రవర్తించు
న్నావన్నమాట. మీ చదువుకున్న స్త్రీలం
దరికి ఇదేనన్నమాట ప్రశ్నోకత”, అంటూ
ఎడరకు వచ్చాడు. అతని కళ్ళలా వాలకం
చూసేసరికి కమలకెందుకో ఒక్కసారిగా
భయమేసింది. చటుక్కున తనగదిలోకి పరు
గెత్తి తెలుపు వేసుకోబోయింది. కాని రాజా
రావు వెనకా లేవచ్చి ఆపేశాడు. పట్టు
కున్నాడు. “ఏం భయమేస్తోందా? ఊరి
మెల్లమెల్లగా తెలిసినస్తోందన్నమాట! ఏం
ఇప్పటికయినా బుద్ధి తెచ్చుకున్నావా?”
అన్నాడు అతను. ఆమెను దగ్గరకు లాగి

ఇప్పుడు తాత బుద్ధుడు
శకటం మీదేని సేపు
అల్ప
50 పండ్లకు కైగా
తోందిన
ముద్రాక్షర గర్భాకం తోగనివారికి

అంగ్రరాష్ట్రమునకు విశేషం : కేరళం జనరల్ స్టోర్సు ఏజెన్సీస్, విజయవాడ

మొగం లోకి తీసుకొని చూశాడు. కమలకు మళ్ళీ అభిమానం వచ్చింది. నిర్భయంగా కళ్ళలోకి చూసింది మీరేం చేయగలరన్నట్లు. రాజారావు ఆమె మొగంలో మొగం పెట్టబోయాడు. కమల చేతితో గట్టిగా తోసింది. దానితో అతడు అగ్గయిపోయి మళ్ళీ కొట్ట నారంభించాడు. కమల పళ్ళు విగించి ఒక్క ఊరి అన్న కబ్బ మైనా పైకి రానియలేదు. మంచంకోడు మీదకు తోసివేశాడు రాజారావు ఆమెను. గట్టిగా గప్పడైంది. అయినా కమలనోట కబ్బం రాలేదు. రాజారావు దీర్ఘంగా ఊపిరి తీసుకొని “ఒక పట్టాన లొంగవన్నమాట. ఊహూ.. లేవటిలోగా నీచేత ఏమృతైప్పించి నాకాళ్ళ మీద పడేటట్లు చేయకపోతే నా చేరు రాజారావుకాదు” అని విసురుగా లేచి వెళ్ళిపోయాడు.

రాజారావు వెళ్ళగానే కమల ఎలాగో లేచి వెళ్ళి తలుపు గడియ వేసుకొని మళ్ళీ మంచంమీద పడిపోయింది. తెల్లవారిన తరువాత లేచిందికాని గడచిననాటి సంఘటనలు తలచుకొని భయంతో బాష్పతో వెనకకు పడిపోయింది. ఇప్పుడామెను భయం పూరిగా ఆవహించివేసింది. భర్తమాట తలచుకుంటే గుండె దడదడ కొట్టుకుంటోంది. భర్త ఎదుట సడకుండాఉంటే చాలునని పిస్తోంది. తనమాట నిలుపుకోవాలన్న పట్టు దల ఇప్పుడు సడలిపోతోంది. భర్త గుడ్డురిమి చుంకరిస్తే ఇప్పుడు తాను ధైర్యంగా నిలబడగలనన్న నమ్మకంకూడా పోయింది. భర్త బయట తిరుగుతూంటే ఏదో భయం కలమైన వ్యంగం ఇంటిమట్టారా తిరుగుతున్నట్లుగా ఉంది. చాలాసేపటికి భర్త వెళ్ళిపోయాడన్న నమ్మకం కలిగినతరువాత మెల్లగా లేచి తలుపుతీసి ఇవతలకు వచ్చింది. నీళ్ళుపోసుకుందామని నీళ్ళుగదివైపుకు నడచింది. నాకర్దు పొయ్యిచేసి ఉంచారు. నీళ్ళు కానకూనే ఉన్నాయి. చన్నీళ్ళు పోసుకోవాలేమనని భయపడిందికాని వేడినీళ్ళు ఉంచానని తెరకెనబడింది. గదిలోపలికి ఎదుగు పెట్టానే బోరగిల పడిపోయింది. అలాగే నేలమీద ఉండిపోయింది. ఒళ్ళు లేలిపోతున్నట్లుంది. చెవులు గళ్ళకు తున్నాయి. కళ్ళు మూతలుపడుతున్నాయి. తాను పొరబాటు చేశాననుకుంది. కమల ముందుకోజూ, అంతకు ముందు రాత్రి భోజనం చేయకపోవడంలో. ఇప్పుడు నీరసంవల్ల తనే బలహీనమయిపోతోంది. ఒంట్లో బలమున్నట్లుంటే బాధ నెక్కువగా సహించడానికి శక్తిఉండేదేమో. కమల అలాగే ఉంది విదునివిషాలు మూలుగుతూ. ఎంత మూరిగినా ఆలకించేవారెవరు?

పైకి లేవనలేవారెవరు? ఆఖరికి తనే మెల్లగాలేచి కుర్చీపీటమీదకున్నాని వేడి నీళ్ళు తీసుకోబోయింది. చెంబు నీళ్ళలో ముంచిందికాని పైకి తీయడానికి ఓపికలేక పోయింది. ఒళ్ళు దడదడలాడుతోంది. మళ్ళీ కొంతసేపటికి ఎలాగో ఓపిక తెచ్చుకొని రెండు చెంబులు పోసుకుంది. కాని వేడి నీళ్ళు పోసుకోవడంవల్ల కొద్దిసేపు నీరసం మరీ ఎక్కువైంది. అలాగే చెంబు వదిలేసి ప్రక్కనుండి గమీద ఆనుకుంది. తన పరిస్థితి తలచుకొని వెక్కిరివెక్కిరి ఏడవసాగింది. ఏడుపు పైకి వినిపిస్తే నాకర్దుకు తెలుసుం దేమనని నోట్లో గుడ్డ కుక్కుకుని ఏడ్చింది. కొంతసేపటికి ఏడుపు ఆపుకొని నీళ్ళు పోసుకుంది. తుడుచుకోకుండా కొంతసేపుంది. ఎవరైనా తుడిస్తే బాగుండును అనిపించింది. ఎలాగో లేచి తుడుచుకొని పొడిబట్టలువేసుకొని గోడకొనుకుంటూ అవతలికి నడిచింది. కాని తన గది చేరగలనా లేనా అని భయం వేసింది. ఈలోపుగా భర్తవస్తే! ఆభయంతో త్వరగా నాలుగడుగులు వేసింది. అన్నం తింటే బాగుండునేమో. కాని ఇంట్లో అన్నమేది? వండందే ఎలావస్తుంది? వండుకోవడానికి అసలు శక్తిలేదు. పోనీ కాఫీ చేసుకొనిత్రాగుదామని వంటింట్లోకి వెళ్ళింది. కాఫీ చేయడానికికూడా సత్తువ లేక, వేడి పాత తీసుకొని, పడుకొని కూర్చుని ఎలాగో చల్లార్చుకొని త్రాగింది. కొంతసేపక్కడే ఉండి. కాస్త ఓపికవచ్చినట్లయిన తరువాత లేచి వెళ్ళి తనగదిలోకి పోయి తలుపు గడియ వేసేసుకుంది.

రాజారావు వచ్చి ఇంట్లో కొంతసేపుంది మళ్ళీ బయటకు పోతున్నాడు. అతను వీధిలోకి వెళ్ళిన సమయంలోనే కమల తలుపు తీసుకువచ్చి మంచినీళ్ళుత్రాగి తలుపు వేసేసుకుంటోంది. ఎన్నాలా ఉండడం, ఎన్నటికైనా అతని కంటబడకుండా తప్పించుకోగలనా అనేది ఆమె ఆలోచించడంలేదు. అప్పటికి అతని ఎదుటపడకుండా ఉంటే చాలు ననిపిస్తోంది. గదిలో పడుకొని వాచి పోయిన ఒళ్ళు రుద్దుకుంటూ కన్నీరు కారుస్తూ ఉండిపోయింది. సాయంత్రంవేళ తలుపుకొట్టినదప్పుడైంది. కమల అదరిపడిలేచి కూర్చుంది. రాజారావే తలుపు బాదివేస్తున్నాడు. “ఏయ్ తలుపు తీయి, తీయవేం, తలుపు పగలగొట్టుకు రమ్మంటావా? ఆలస్యం చేశావంటే అంతపనీ చేస్తాను” అంటూ అరుస్తున్నాడు. మాటలు బాగా తడబడుతున్నాయి. చాగాత్రాగి వచ్చినట్లున్నాడు. అతను తలుపు కొట్టాంటే కమలకు గుండె మీద సమ్మెలపెట్టి కొట్టినట్లుంటోంది. గుండె చేతితో వొక్కపట్టుకుని కూర్చుంది.

గాలిలో ఆకులాగ గజగజలాడి పోయింది భయం ఇంకా ఎక్కువై మంచంమీద బోరగిలబడి తలగడలో మొగం దాచుకుంది అలా చేస్తే ప్రమాదం తప్పిపోతుందన్నట్లు. కొట్టి కొట్టి విసుగు పుట్టింది కాబోలు రాజారావు వెళ్ళిపోయాడు. చాలాసేపటివరకూ తిరిగి రాలేదు. ఇక ఆ వేళకు రాడేమో ననుకుంది కమల. కాని చీకటి పడిన తరువాత ఏడు ఎనిమిది గంటలమధ్య రాజారావు బయట నిలబడి ‘కె. కమలాజివి, డిస్పాచ్ క్లర్క్, నేవనల్ ట్రేడింగ్ కంపెనీ, విజయవాడ’ అని చదవడం మొదలు పెట్టాడు. కమల ఉలిక్కిపడి లేచి నిలబడింది. రాజారావు “ఫ్రమ్ రఘు, వారి డ్యార్, విమిటి ఉత్తరంనిండా ఇన్ని ముద్రలు, చాలాచోట్ల ప్రయాణం చేసి వచ్చినట్లుండే” అంటున్నాడు. రఘు ఉత్తరం రాశాడు! ఇన్నాళ్ళూ రఘు మాటే మరచిపోయింది. ఇప్పుడు జ్ఞాపకం వచ్చింది. అతను చేసిన ప్రయత్నం కూడా జ్ఞాపకం వచ్చింది. చేసినది చాలక ఈ ఉత్తర మేమిటి? తను బ్రతకడం కూడా ఇష్టం లేదా మరిషికి. గోరుచుట్టుమీద రోకలిపోటులా ఏమిటి ఉత్తరం? కమల తలుపుతీసి బయటకు వచ్చివేసింది. రాజారావు కవరు చింపబోతున్నాడు. “నా ఉత్తరం చింపుతా రెండుకు? నాది నా

రాజా సాఫ్

*
సుఖ మైన స్నాన యనకు
రాజా
కస్తూరి సబ్బు

RAJA
TRADE MARK
Saffron Soap
MANVAM & CO.
BANGALORE.

సుఖ మైన స్నానకు
రాజా బార్ సబ్బు

“చిచ్చివేయండి” అంది కమల దగ్గరకు పరుగెత్తి ఆగుర్తాలో భయం కూడా మరచిపోయి. “ఏం, ఎందుకివ్వాలి. నేను చదవడం ఇంకా” అన్నాడు వికారం గా నివృత్తా రాజారావు. “నా ఉత్తరం చదవడానికి మీకు బుద్ధి ఎలా వస్తుంది? ఇదేనా మీ మర్యాద. నా ఉత్తరం నా కిచ్చివేయండి” అని కమల అతని చేతిలో ఉత్తరం లాగుకోబోయింది. రాజారావు ఆమెను ప్రక్కకు తోసివేశాడు. కమల మళ్ళీ ప్రయత్నించింది. రాజారావు “ఆగు, వెళ్లివేయాలి వేయకు. నేను ఉత్తరం చదివి తీరుతాను లాగుకోడానికి ప్రయత్నిస్తే ఏమవుతుందో నీకే తెలుసు. నీ సిద్ధాంత ప్రకారం నీ ఉత్తరం నేను చదవక్కావడమే. కాని నా సిద్ధాంతం భర్త సర్వాధికారి, ఏం చేసినా చేయవచ్చు. నా సిద్ధాంతం ప్రకారం నేను నీ ఉత్తరం చదివవచ్చు. నా హక్కు నేను సుయోగించుకుంటాను. అనవసరంగా అడ్డురాకు. పద, నీ ముందే చదువుతాను” అని లోపలికి నడిచి మంచం మీద కూర్చున్నాడు. కమలను కూడా ప్రక్కన కూర్చోమన్నాడు. కాని కమల నిలబడే ఉంది అడుగుతున్న గుండె నగుపులో పెట్టుకుందు కన్నులుగా చేతిలో నొక్కుకుంటూ. “సరే నీకు నిలబడాలని సరదిగా ఉన్నప్పుడు నే నెందుకు బలవంతం

రం నీ ఉత్తరం నేను చదవక్కావడమే. కాని నా సిద్ధాంతం భర్త సర్వాధికారి, ఏం చేసినా చేయవచ్చు. నా సిద్ధాంతం ప్రకారం నేను నీ ఉత్తరం చదివవచ్చు. నా హక్కు నేను సుయోగించుకుంటాను. అనవసరంగా అడ్డురాకు. పద, నీ ముందే చదువుతాను” అని లోపలికి నడిచి మంచం మీద కూర్చున్నాడు. కమలను కూడా ప్రక్కన కూర్చోమన్నాడు. కాని కమల నిలబడే ఉంది అడుగుతున్న గుండె నగుపులో పెట్టుకుందు కన్నులుగా చేతిలో నొక్కుకుంటూ. “సరే నీకు నిలబడాలని సరదిగా ఉన్నప్పుడు నే నెందుకు బలవంతం

చేయాలి” అని రాజారావు కవరునుంచి తీసి తం తీసి చదవడం మొదలు పెట్టాడు. హరివార్సా, శ్రీకమలా దేవి గారికి నమస్కారాలు. మీరు బహుశా చేసింది చాలక ఏమిటీ ఉత్తరం అనుకుంటారు. అలా అనుకుంటారనే భయంతోనే వ్రాయనా వద్దా అని సందేహించాను. ఇప్పుడు వ్రాసే వేస్తున్నాను మీ రే శిక్ష విధించినా స్వీకరించడానికి. ఇప్పుడు మీకు తుమావణ చెప్పకోవడం కాలితో తన్ని పారబాటవడం వంటిది. చేసిన పని తుమార్నం కాదు కాబట్టి. అయినా ఆశించరానిదైనా ఆశించడం మానవలెనెడ కదా—ఆశించిన ఫలితం లభించకపోయినా. హృదయంలోని భారం వెళ్ళిబుచ్చుకోవడమే నే చే ఫలితంగా భావించుకోవచ్చునేమో. అనాడు నేను చేయబోయినది నీచాతినీచమైనదని నేను చింతిస్తున్నాను. మీరు దేవతాతుల్యులు కాబట్టి నేను పూర్తిగా పశువునై పోకుండా కాపాడారు. ప్రమాదం తప్పించారు. అందుకు సదా కృతజ్ఞుణ్ణిగా ఉంటాను. మీ ధైర్యం నేను కొనియాడుతున్నాను. నన్ను ఒకటి బాధిస్తూ ఉంటుంది మానవుడు ఇటువంటి తప్పులు చేయాలి ఎందుకు వేస్తూంటాడా అని. అప్పుడే లోపాలే లేకపోలే మానవుడేకూడా దేవుడై పోవునేమో. లోపాలుంటే మానవుడుగా ఉంటున్నాడేమో. ఆ లోపాలను తొలగించి అంతఃంతకు పైకిపోవడం మానవలక్షణం—కాను, లక్ష్యం. అలక్ష్యాసాధనకు ప్రయత్నంలోనే మానవుడు తన నిజవ్యక్తిత్వం నిరూపించుకుంటా ఉన్నాను. కాని ఒక్కొక్కపోరి చేసినతప్పు ఎంతో హాని చేస్తుంది! ఒక్కమాట, ఒక్కచేతి చాలు కడివెను పాలను ఒక్క మజ్జిగ ముక్క విరిచి వేసినట్లు, మనిషి మర్యాదను మంటపాజేయడానికి. అనాడు నేను వివశుణ్ణుని పోయాను. నన్ను నేను మరిచిపోయాను. పశువుగా ప్రవర్తించాను. కాని రఘు మొదటి నుంచి అలాంటివాడేనని మీరు భావిస్తారేమోననే ఆశ్చర్యంతోనే ఈ లేఖ వ్రాస్తున్నాను. రఘు మొదటినుంచి అటువంటివాడు కాడని తెలుసుకోడానికి ఈ వివరణ. నేను చేసిన తప్పును కప్పిపుచ్చడానికి ప్రయత్నించను. అనాడొక్క చేపు చేసినందుకు ఈనాటివరకూ ఎంత బాధ పడుతున్నాను. ఏ వంశవా పశ్చాత్తాప దండంతో సమానం కాదేమో ననుకుంటాను. మనస్సులో పుటిక చిచ్చు చల్లారడం లేదు. మంచుమలల మీదేనా మన శ్వాంతి లభిస్తుందేమోననే ఆశతో పోతున్నాను. కాని ఆ ఆశ ఫలిస్తుందో లేదోకూడా చెప్పలేను. ముందేమో.

అబ్బ.యెంత చీల!

హమామ్ తో వేడినీళ్ళ స్నానము చేసి, జీవితములోని అనురాగమును పొందండి.

అత్యధిక ఉష్ణావమును పొందండి

టాటా ఆయిల్ మిల్స్

హమామ్

టాటా యొక్క

చారిత్రకములో, చారిత్రక పెట్టెలలో, చారిత్రక విర్యహాని క్రింద కలపబడినది.

SISTA'S TOM-4 Telugu

కుందో భవిష్యద్గర్భంలో దాగి ఉంది. చేయబోయిన పని ఎంత అత్యుచ్య మయినా అంతకు ముందువరకూ చూపిన సహృదయతే ఇప్పుడు కూడా చూపి హృదయంలో తీసుకుని నీరసే ఆశతో చూస్తూ పశ్చాత్తాప జ్వాలలతో దహించుకు పోతున్న దీనుడు,

రఘు.

అని చదివి “ఎవడో కవిలాగున్నాడే. చేటభారతం రాశాడు” అన్నాడు రాజారావు ఆశ్చర్యంతో కాగితంకేసి చూస్తూ. కమల గుండె లేరికపడింది. ఈ తీరం తాను కున్నంత హానికరంగా లేదు. “అయిందిగా చదవడం, ఇప్పుడేనా ఈ ఉత్తరం యిస్తారా?” అని అడిగింది. రాజారావు ఆమెకేసి తీక్షణంగా చూశాడు. నీకూ ఏదో రహస్య మున్నదన్న మాట. కాని ఆ ఉత్తరం నీలాటి వాళ్ళకు పెద్ద పెద్ద కబుర్లు చెప్పడమేకాని పెడదారి పట్టేటంత సాహసం ఉండవని నేననుకున్నది నిజమని చూపించింది. నీనడక విషయంలో నాకు అనుమానం లేదు. అందుకే నిన్ను పెళ్ళిచేసుకున్నాను. నా నిర్ణయం తిప్పికొని ఈ ఉత్తరం చూపిస్తోంది. నీ రహస్యం నీవే దామోలే. నేనడగను. కాని ఈ ఉత్తరం నా దగ్గరే ఉండాలి. అవసరమయితే ఆయుధంగా ఉపయోగించేందుకు” అని రాజారావు ఉత్తరం ముడిచి జేబులో పెట్టుకున్నాడు. లేచి చటుక్కున కమల చేయిపట్టుకొని మంచంమీదకు లాగాడు. కమల విడిపించుకోవడానికి ప్రయత్నించేసింది. రాజారావు ఉక్కుపట్టులో ఆమె చేయి ఓగించి బలవంతం కూర్చోబెట్టాడు. “ఏం, తిలపులు వేసుకొని కూర్చుంటున్నావే! తప్పించుకుందామా? ఎన్నాళ్ళని ఇలా తప్పించుకు తిగుగుదామనుకుంటున్నావు? వంటయింటి కుండలు ఎన్నాళ్ళు తప్పించుకు తిగుతుంది? భయం వేస్తోంది కదూ. ఏవో పెద్ద కబుర్లు చెప్తున్నావే నాతో నీవు సమానమని. మరి ఎందుకు తిలపులు వేసుకొని దాగుంటావు? నాకు రహబలం ఉంటే నీకు సహనబలం ఉందిన్నావు కాదూ. అది చూపించు. అలా ఒంకుతావెందుకు? ఇప్పుడు బాగా తెలిసి వచ్చిందనుకుంటాను భర్తతో సమానం కావడం ఎంతకష్టమో! ఏం? మళ్ళీ చెప్తున్నాను కమలా. నీవు నన్ను తప్పించుకోలేవని. నీ ప్రతిచర్య నాకు తెలుస్తూనే ఉంది. ఎన్నడైనా నాకు తెలియకుండా గడపదాటావంటే ఏం జరుగుతుందో నేను చెప్ప నక్కర్లేదు. పరిస్థితులు అనకూలంగా లేనప్పుడు వాటినిబట్టే నడచుకోవడం తెలిసినవారేలేతేతే నీవు తెలివైన దానివి కాదూ. ఈ యింట్లో నన్ను కాదని బ్రతిక

నేవు. కాబట్టి నేను చెప్పినట్లు నడచుకొని తెలివైనదాని వదిలించుకో. ఆఖరిసారి ఐదు నిమిషాలున్నాను లొంగిపోవడానికి. నేను చెప్పాను కాదూ ఈవేళ నీచేత ఏడిపించినా కాళ్ళమీద పట్టెట్లు చేయకపోతే నాపేరు రాజారావు కాదని. ఆ మాట చెల్లించుకు తీరుతాను” అన్నాడు భయం కరమైన విషయం చేస్తూ. అతని కళ్ళు తేలికైతే చూసిన పులి కళ్ళల్లా వెలుగు తున్నాయి. కమలగుండె జారిపోతోంది. అతని మాటలు విని ఒక్కసారిగా నిలుచెలా వణికిపోయింది. బింకంగా ఉందామని ప్రయత్నించింది కాని కఠినం వశంలా లేనట్లుంది. చెదిరిపోతున్న మనస్సును చిక్కబట్టుకోవడానికి ప్రబల ప్రయత్నం చేస్తోంది. మళ్ళీ అన్నాడు రాజారావు వెటకారంగా. “ఏం పల్కవేం? పెద్దగా వాదిస్తావేం. ఆ వాదన ఏమయిపోయింది? ఇంట్లో మీడియేట్ చదివిన దానివిగా, ఉద్యోగంచేయ నేర్చినదానివిగా. ఊర వాదించు” కమలకు వాదించడానికి శక్తియొక్కడ ఉంది ఇప్పుడు? రాబోయే విపత్తు నెనుగొప్పదానికే శక్తి నంతా కేంద్రీకరించుకోవలసి వస్తోంది. శరీరాన్ని అదుపులో పెట్టుకోవడంలోనే నిమగ్నమైఉంది. “ఊర మాట్లాడవేం. నిమిషాలు గడిచిపోతున్నాయి ఒకటి, రెండు, మూడు- నాలుగునిమిషాలు గడిచాయి” అన్నాడతని మెల్లగా. కమల ఒక్కమారు అన్ని కళ్ళల్ని కూడగట్టుకుంటోంది. “పసుపుగా బ్రతికే కన్న ప్రాణం పోగొట్టుకోవడానికై నా సిద్ధం-” అంటూనే ఉంది రాజారావు ఎడమచేతితో నోరు నొక్కివేశాడు. దవడ ఎముకలలో పలికి విరిగిపోతున్నట్లున్నాయి. సరాలు పట్టు తిప్పిపోతున్నాయి. మనస్సును తెరలు కప్పుతున్నట్లువుతోంది. ఊపిరి త్వర త్వరగా వచ్చి వేస్తోంది. ఆఖరి తీణం వచ్చిందనుకుంది, కమల. కాని రాజారావు అంత తేలికగా విడిచేవాడు కాదు. నోటిమీద చేయితీశాడు. చేతులు పట్టుకొని నలిపి వేయనాగాడు. వేళ్ళు పిప్పి ఆయిపోతున్నట్లున్నాయి హృదయం పగిలిపోయింది. ఏడుపు కట్టతెంచుకుంది. రాజారావు ఇంకా పట్టుబడివలేదు. “ఊర ఏడు, ఏడు అహంకారం కడిగివేసుకో” అని ఆమెను కిందకు తోశాడు. కమల అక్కడే అతని పాదాల దగ్గర పడిపోయి పేగు లరిగిపోయేటట్లుగా ఏడుస్తూనే ఉంది. రాజారావు కొంతసేపు చూసి చూసి ఆమెను పైకి లేవనెత్తి ఒడిలో కూర్చోబెట్టుకొని రొమ్ముకు చేర్చుకొని ఆమె మొగంలోకి చూస్తున్నట్లున్నాడు. కమల కన్నీటి కంతులేనట్లుంది. ఎక్కడ ఉందో అంత నీలవ! క్రమంగా అ కన్నీరు

న గ్న స త్తం

“నేను మొట్టమొదట

చెన్నపట్టం వచ్చిన నాడు చేతిలో చిల్లిగవ్వ లేదు. మారు కట్టుకోడానికి మరో జతబట్టలు కూడా లేవంటే నమ్ము...” అన్నాడు ఇల్లూ వాకిలి కట్టి ప్రయోజకుడైన పెద్దమనిషి.

“నేను అన్నలు ఒక్క జత కూడా లేకుండా ఇక్కడికి వచ్చాను తెలుసా?”

“నిజంగా?”

“ఒట్టు...నే నిక్కడే పుట్టానుగా.”

గూడా ఇంకిపోయింది. రొమ్ముపిరి పడడం తగ్గింది. నిస్సత్తువతో మైసపుబొమ్మలా అయిపోయింది. రాజారావు ఆమెను మెల్లగా పడుకోబెట్టాడు. లేచి వెళ్లి తలుపు వేసి వచ్చాడు.

మర్నాడు ప్రాద్దున, కమల లేచేటప్పటికి రాజారావు ఆమెమీదట నిలబడి ఆమెమీదకు వంగి చూస్తున్నాడు. అతన్ని చూడగా కమలకు తిరిగి కన్నీరొకలేదు. ఏడుపుపెకనించు వస్తోంది. రాజారావు కొద్దిసేపుండి మెల్లగా జోగొట్టుకున్నట్లు అన్నాడు: “ఊ, ఇక ఏడుపు కవసరం లేదులే మలా ఇకముందు నిన్నెలాచూస్తానో చూడు. లే మొగంకడుగు కొని నీళ్ళు పోసుకో. నీవు ఇలావుంటే బాగుండుదు. ఏదైనా ఆహారం వెంటనే తీసుకొందువుగాని. నీరసం నిన్నే బలహీనం చేస్తుంది, లే” అని ఆమెకు చేయి అందిచ్చి లేపబోయాడు. కమల ఒంట్లో సత్తువ అనేదే లేకపోయింది. ఎలా పడవేస్తే అలా ఉండిపోతోంది. రాజారావు ఆమెను చేతుల్లోకి ఎత్తుకొని స్నానాలగడికి తీసుకు వెళ్ళాడు. అక్కడకుర్రీ పీటమీద కూర్చోబెట్టి వేడినీళ్ళూ, పొడరూ, ఆకు ఇచ్చి “మొగం కడుక్కొని నీళ్ళుపోసుకో. ఇంటిలో కాఫీ చేస్తాను” అని చెప్పి తిలపు జేరవేసి ఇవతలకు వచ్చాడు. కొంతసేపటికి కమల స్నానం చేసి బయటికి వచ్చింది. ఆమె మనస్తేమి పని చేయడంలేదు. మాయలో పడిపోయి

వలెంది. రాజారావు వచ్చి ఆమెను మళ్ళీ ఆమెగదిలోకి తీసుకువెళ్ళి మంచం మీద కూర్చోబెట్టి కాఫీతీసుకువచ్చి ఆమెచేత త్రాగించాడు. అతనేంచెప్పితే అది వంటనే చేతవేస్తోంది కమల. రాజారావు తేచి వాకరుచేసి ఊళ్లో ఉన్న ఇంకో వంట మనిషిని పిలిపించి వంటచేయించాడు. పాతమనిషిని కలు రంపించాడు. వంట అయిన తరువాత వంటమనిషిని పంపివేసి తను పెట్టుకు తిని, నెండి కంచంలో అన్నంకూర వగైరాలు పెట్టుకొని కమలకు తీసుకువచ్చి తిని పించాడు. తిలిముండు కూర్చున్న చంటి పిల్లవాడిలా ఉంది కమల. భోజనమయినతరువాత రాజారావు కమల ప్రక్కనే కూర్చోని ఆమెతల నిమిరుతూ “వెరిపిల్లా, కస్తూలు కోరి తెచ్చుకున్నావు. అనవసరంగా ఊళ్ళ పడావు. నన్ను రెచ్చగొట్టడం ఎప్పుడూ మంచిది కాదు. నీవు నేను చెప్పినట్లు వచ్చి ఉంటే ఎప్పుడూ ఎదురు ప్రశ్నలు వేయకుండా ఉంటే నీకే బాధ తేకపోవును. ఎప్పుడో నాకు గోచినప్పడు నేనే చెప్పేవాణ్ణి నీవు సూర్యనారాయణరావుగారి ఇంటికే ఎందుకు వెళ్ళకూడదో. ఆ సూర్యనారాయణరావు మాగోవిందానికి ఎదురు పక్షాన పనిచేసి చేతిలోకి వచ్చిందనుకున్న చక్కని ఆస్తిరాకుండా చేశాడు. పెద్ద నిజాయితీ పరుడనని ఆయనకు గర్వం. ఆయన నిజాయితీపరుడైతే ఎవరికి కావాలి, నిజాయితీ పరుడు కాకపోతే ఎవరికి కావాలి? ఆయన మా గోవిందానికి శత్రువు. అందు చేత నాకు శత్రువే. నాకు శత్రువైనవాళ్ళు నా భార్యకూ శత్రువులే అయి ఉండాలి. అందుకే నిన్ను వారింటికే వెళ్ళవద్దన్నది. నిన్ను పరీక్షించడానికే నీకు కారణం చెప్పలేదు. నీవు నానాట విన్నావుకావు. నా తల్లియార్యం చేసుకోకుండా ప్రవర్తించావు.

అద్భుత హాస్య కథలు

ఇండియా, అమెరికా, రష్యా, ఇంగ్లండు, ఫ్రాన్సు మొదలయిన అనేక దేశముల్లోని వత్స పుట్టించే చిన్నచిన్న హాస్యకథలన్నీ తెలుగులో “అద్భుత హాస్యకథలు” అని ప్రచురించాము. దీనిలోని ప్రతికథ కడు పుబ్బ నవ్వించును. పిల్లలు, పెద్దలు చదివి ఆనందించలేగిన పుస్తకము. వి. పి. పోస్టు ఖర్చులతో పహారా. రె-10-0 మాత్రమే. దేశీయ ప్రచురణలు, ఏలూరు అనే ఆడ గుర్రుకు, మీకుకూడ ఒక పుస్తకం పోస్టు ద్వారా పంపమని ఉత్తరం వ్రాయండి.

ఎదిరింపు సహించని తత్వం నాది. నేను చెప్పినట్లు వడమకున్న నాడు నాలో ఎంత జాలి ఉందో, ఎంత ప్రేమ ఉందో నీకే తెలుస్తుంది. సరే, ఈవేళ ఎక్కువగా కదలకు. రెండురోజులు అన్నం తినకుండా కూడావు. ఇంకా నీరసంగా ఉన్నావు. కాస్త తిండి ఒంటబట్టి బలం వచ్చినతరువాత లేవవ్వు. ఏమీ తొందరలేదు. వంట మనిషికి కబురంపాను. నీ వికనుంచి మళ్ళీ కొలు కదప నక్కర్లేదు. అన్ని పనులూ అవే జరిగిపోతాయి. నీవు రాణిగారిలా కూర్చోని అనభవించు, అంతే” అని ఆమె బుగ్గన చిటికెవేసి లేచివెళ్ళాడు.

మధ్యాహ్నం రెండుగంటలవేళ తిరిగి వచ్చాడు. చేతిలో ఒక పాకెట్టూ కొన్ని పాట్లూ ఉన్నాయి. పాట్లూ విప్పాడు. మెసూర్ పాక్, మిక్చర్ కమలకు పెట్టాడు. తిను తిన్నాడు. తరువాత పాకెట్లు విప్పాడు. పట్టుచీర, ఎర్రగా మెరిసిపోతోంది. దాని మీద అంతలా బంగారు మామిడిపళ్ళూ, చుట్టూ అరచేతి వెడల్పు అంచా ఉన్నాయి. మడలివిప్పి కమలమీదవేసి కట్టుకు రమ్మన్నాడు. కమల రేచివెళ్ళి కట్టుకు వచ్చింది. ప్రక్కను కూర్చోబెట్టి జేబులోనుంచి ఏదో తీసి మెడలో వేశాడు. కొత్త గాకలెన్. నీలం, ఎరుపూ, తెలుపు రాళ్ళతో విచిత్రమైన డిజైనులో తళతళ మెరిసిపోతోంది. రాజారావు కమల ఆ పట్టుచీర కట్టుకొని, గాకలెన్ పెట్టుకుంటే చూసి ఆనందం పట్టలేక దిగ్రకు లాగుకున్నాడు. కాని కమల మొగంలో పంపొకమూ లేదు విచారమూ లేదు. ఏదో నిర్దిష్ట నిండిఉంది. బొమ్మ మాదిరిగా చలనం లేకుండా ఉండిపోయింది. రాజారావు ఇప్పుడెక్కువసేపు ఇంటిదగ్గరే ఉంటున్నాడు. కమలను విడిచిపెట్టిపోవడం లేదు. కమలలో కాలక్షేపం చేయని వేళల వస్తావేజులలో మునిగి ఉంటున్నాడు. అప్పుడప్పుడు మాత్రం ఊళ్ళో పోయి వస్తున్నాడు. ఇంట్లో వంటమనిషి వచ్చింది. పనిమనుషులు అన్ని పనులూ చేస్తున్నారు. కమల తన గదిలోనే కూర్చోని చాకిరి చేయించుకుంటోంది రాజారావు చెప్పినట్లు. ఆమెను చూసినవారు ఇప్పుడామెను గుర్తించడమే కష్టం. ఆమె మాట్లాడడమే తక్కువైపోయింది. ఎప్పుడూ మంచమీద పరుండో, కుర్చీలో కూర్చునో, సూర్య దృక్పథంలో చూస్తూ కూర్చుంటోంది. పుస్తకాలెలా ఉన్నాయో కూడా చూడడం లేదు. భర్త వచ్చినప్పడు మాత్రం భర్త చెప్పినట్లు యంత్రవంత చేస్తోంది. ఆమె

మనస్సులో ఏ ఆలోచనయో పని చేయడం లేదు. కాలం దొరిపోతోంది.

నాలుగురోజులు పోయిన పిమ్మట ఒక నాడు కమలకు అన్న గారి దగ్గరనుంచి ఉత్తరం వచ్చింది. తాను రాజారావుకు మూడు ఉత్తరాలు వ్రాసినా అతను సరిగా జవాబియలేదని, నాయం చేస్తానని మొదట్లో మాట ఇచ్చినవాడు ఇప్పుడు ఇలా ఎందుకు మాట్లాడడం లేదో తన కర్ణం కావటంలేదనీ, తనపరిస్థితి చాలా కష్టంగా ఉందనీ, సమయానికి రాజారావు నాయం అందకపోతే తన వ్యాపారం పూర్తిగా ఎలితేసి మామగారింటికే చేరుకొని వాళ్ళ కొట్టులో గుమాస్తాగా ఉంటూ వారి దయా దాక్షిణ్యాలమీద ఆధారపడవలసి వస్తుందనీ, అది తనకంతమాత్రం ఇష్టంలేదనీ కాబట్టి రాజారావుతో తనపరిస్థితి వివరంగా తెలియజేసి చేస్తానన్న నాయం అండెట్టు చేయించ వలసిందనీ, రమ్మని రాస్తే స్వయంగా వస్తానని రాశాడు గోపాలం. కమల ఉత్తరం చదివింది. పూర్తిగా దణ్ణరి పోయిందనుకున్న కమల హృదయంలో మళ్ళీ ఎక్కడో చిన్న నివ్వరగ్గ రగులుకుంది. వేడి బయలుదేరింది. ఆవేడికి మనస్సు మళ్ళీ పనిచేయసాగింది. వేడి క్రమంగా హెచ్చింది. ఆలోచనా, ఆవేశము, అభిమానమూ తిరిగి జోరుగా పనిచేయడం మొదలుపెట్టాయి. అన్నగారి ఉత్తరం పెట్టెలో పడింది. దాని మీద క్రియ సూర్యమని నిశ్చయమైపోయింది. “ఏమిటి తనపరిస్థితి? తానేం చేస్తున్నట్టు? తాను నిజంగా బ్రతికి ఉన్నట్టేనా? తన ఆక గూలూ, ఆదర్శాలూ, అభిలాషలూ అన్నీ ఏమైపోయాయి? ఇలా జీవితం గడుపుతుంటే బహుశా ఏ ఒడుదుడుకులూ ఉండక పోవచ్చును. జీవితం సాఫీగా సాగిపోతుంది. కాని ఇలా ఏదాది బ్రతికినా పట్టే ప్రాణి నా, నూరళ్ళు బ్రతికినా ఏమిటి చేదా? ఏమిటి ప్రయోజనం? తన కూ ప కు వు కూ లేదా ఏమిటి? యజమాని వేసే మేత పింటుంది పశువు. పాలిస్తుంది. పిల్లల్ని కనికాలం చెర్చిన తరువాత కనాయిఖానా కీడ్చి నేయబడుతుంది. అంతేనా? తాను మాత్రం ఏమిటి? దయాదాక్షిణ్యాలమీద ఆధారపడే కాదూ బ్రతకడం. సమస్త భోగాలూ ఉన్నాయికాని జీవితంలోని ముఖ్యమైన విలువలు దూరమైపోయాయి. ఏది తన వ్యక్తిత్వాని కవసరమో, ఏది తన ప్రాణంతో సమానమో అది లేనప్పడు ఎన్ని భోగాలుంటే మాత్రమేం? తను పంజరంలో చిలుక—బంగారు పంజరంలో చిలుక!” ఇది తలచుకునేసరికి కమలకు ఉక్కిరి

క్కిరి అయినట్లునిశ్చయపడింది. ఒడ్డున పడ్డ చేపలా కొట్టుకోసాగింది. ఈబంధనం నుంచి బయటపడాలి. వెళ్లి పోవాలి. ఎక్కడికో! తరువాత ఏమవుతుందో? అయినా వెళ్లిపోవాలి. ప్రయత్నంలో ప్రాణం పోయినా సరే!

అప్పటినుంచి కమలకు ఇక్కడినుంచి తప్పించుకు పోవాలనే ధ్యాన తపస్సు మరొకటి లేదు. ఎల్లప్పుడూ ఆ ఆలోచిస్తోంది. ఉపాయాలలో చిన్నోంది. ఆ తేళ్ల తెగించి వేసింది. రాజారావు మరొకరింటికి వెళ్లాడు. స్నేహితులు రాజారావును చేతులుపట్టుకొని లాగుకు పోయారు. కమల రాత్రి నిద్ర పోలేదు. పారిపోయేందుకు పథకమాలా చిన్నా కాలంగడిపింది. తెల్లవారు జాము మాడున్నార అయింది. బస్సు హార్న్ విని పిస్తోంది. మొదటి మాడు కార్లకు పోలే మొదటి లాంచి అందుతుంది. మూడో కారుకు పోవడమేమయింది తన తరువాత వెదకడానికి ఎవరు వచ్చినా మొదటిలాంచి దొరికరు. మూడో కారు నాలుగున్నరకు బయలుదేరుతుంది. మూడింటికి లేచి కమల తన బట్టలు తీసుకుంది. భర్త పెట్టిన చీరలు అక్కడే విడిచి వేసింది. తన కొన్నవీ, అన్నగారు పెట్టినసవీ మాత్రమే తీసుకుంది. భర్త పెట్టిన నగలన్నీ తీసి దిగి పెట్టిన చీర మడతలి మధ్య పెట్టి వేసింది. తన కదివరకున్న ఒంటిపేట గొలుసు, చేతి గాజులూ, కమలాలూ ఉంచుకుంది. తన దగ్గర ఉన్నది పదిపాను రూపాయలే. అవే తీసుకుంది. భర్తదంటూ ఒక పూతక పుల్లయినా తీసుకు పోకుండా జాగ్రత్తగా చూసుకుంది. అంతా సరిచేసుకొని కిటికీ దగ్గరకు పోయి చూసింది. కృతజ్ఞతలు రాత్తుకు. కారు చీకటి. అంతా నిశ్శబ్దంగా ఉంది. అప్పుడప్పుడు రోడ్డుమీద రెండెళ్ల బండ్లు మాత్రం పోతూ ఉన్నాయి. నాకర్లు నిద్రపోతున్నారు. ఎక్కడా సంచలనం లేదు. లేచి తలుపు వగ్గరకు వెళ్లింది. భయంవేసి వెనక్కి వచ్చింది. నువ్వు ధైర్యం తెచ్చుకొని తలుపు తీసుకొని దొడ్లోకి పోయింది. ఏదీ వైపుకు పోవడం ఆమెకు అపాయకరంగా తోచింది. దొడ్డివైపు పోలే ఎవరూ ఎదురు పడరు అని మల్లె మొక్కలూ, గులాబి మొక్కలూ ప్రక్కనుంచి ఆగుతూ చూసుకుంటూ పోయింది. దొడ్డి తలుపు తాళం వేసి ఉంది. కాళ్లు చలబడాయి. ఏమీ తోచలేదు. ఏం చేయాలి? గొడచాలా ఎత్త. తను ఎక్కడో. మరి ఏమి చేయాలి? మళ్లా ఇంట్లోకి వెళ్లి తాళం చెవి తేవలసిందే. మళ్ళీ ఇంట్లోకి పోవడమే! వచ్చినంతవరకే! అయినా

తప్పవని. వెనక్కి తిరిగి వెళ్లి ప్రాణాలు విగపట్టుకొని తలుపుతీసి లోపలకు వెళ్లి తాళం చెవుల గుత్తితీసి బయటకు వచ్చింది. తాళం చీరతోపట్టుకొని చప్పుడు కాకుండా చెవి తిప్పింది. మెల్లగా గడియతీసి తలుపు తెరచి బయటికి నడచింది. తలుపుదగ్గరగా వెళ్టింది. అవతల అంతా కటిక చీకటిగా ఉంది. అన్నీ పొదలూ, ముళ్లదొంకలూ. తగలే పాములు తిరిగే ప్రదేశం. ఏ త్రాసుపామో ఎదురైతే! ఏ కల్లు పురుగో కారికింద పడితే! అయినా ప్రాణం ఉగ్గపట్టుకొని ముందుకు నడచ సాగింది. గొట్టలూ గొప్పలూ. ఏమీ కనుపించడంలేదు. రెండు మాడుసార్లు క్రిందపడింది. కాళ్ళ నిండా ముట్టా ఎండుపుల్లలూ గుచ్చుకుంటున్నాయి. కంగారులో చెప్పలు తొడుగుకు రావడం మరచిపోయింది. బాధపడుతూనే పోయి మెల్లగా మెయిన్ రోడ్డుచేరుకుంది. తలమీద చీర కప్పకొని, చీకటి పంచనే నడచి వెళ్లి బస్సుస్టాండు చేరుకుంది. తను బస్సుఎక్కి, బస్సు కదిలే వరకూ ఎవరూ రాకుండా ఉండాలని కోరుకుంటూ వెంటనే బస్సు ఎక్కక ప్రక్కన ఒక కొట్టు నీడలో నిలబడి ఉంది. మూడో బస్సు జనం నిండుతున్నారు. బస్సు కదిలేటట్లుండగా కమల త్వరగా ముందుకు పోయి బస్సు ఎక్కింది. తలవంచుకొని కూర్చుంది. టికెట్టు డబ్బు ఇచ్చింది. బ్రతికొంరా భగవంతుడా అనుకుంది. కాని బస్సు కదలబోతుండగా మరికొందరు జనం వచ్చి ఎక్కారు. వారిని సాగనంపడానికి వచ్చినవారిలో కమల తన భర్తకోసం అప్పుడప్పుడు వచ్చే మనిషిని చూసింది. భయంతో తలవంచుకొని మడుచుకొని కూర్చుంది. కాని ఆ మనిషి కమలను చూడనేమాకాదు. ఏదో అనుమానం తట్టేట్లుంది ఆమెకేసి అదేవనిగా చూడసాగాడు. ఇంతలో బస్సు కదిలిపోయింది. ఆ మనిషి అక్కడే సోరుతెరచుకొని నిలబడిఉన్నాడు. కమల గుండె వేగంగా కొట్టుకుంటోంది వెళ్లి చెపుతాడేమో. వెనక కారులో వస్తారేమో? ఎలాగోతను మొదటి లాంచిలో పడితే చాలు. బస్సులో ఎవరితోనూ మాట్లాడడం ఇష్టం లేక మొగం నెలపటికి పెట్టుకుని కూర్చుంది. బస్సు పోతోంది. కాని మరొకబస్ విని పించినప్పుడలా కమల ఉరికిరిపడుతోంది. బస్సు బొబ్బర్లంక చేరుకుంది. తెరవినబస్ ప్రాణంతో కమల దిగి లాంచి రేవుకు వడిగా నడిచింది. లాంచిలో కూర్చుంది. లాంచి త్వరగా బయలుదేరితే బాగుండును అని జరితూ కూర్చుంది. కాని

“దానికేం జాగ్రం!”
 “ఒక్క వన్ను ఊడతీసినం దుకు ఏదు రూపాయ లిమ్మం బారా? దారుణం. రెండు కుణాలుకూడా వట్టలేదే?”
 “దానికేముంది. ఈ సారి కిలా కానివ్వండి. పక్క వన్ను రెండు గంటలనేపు పట్టేలా ఊడదీస్తాను లెండి.”

లాంచిమనిషి “ఇంకా జనం ఉంటే త్వరగా రందోహాయ్. లాంచి బయలుదేరుతోందోహాయ్” అని అరుస్తూనే ఉన్నాడు. ఆఖరికి లాంచి బయలుదేరింది. అప్పుడే ఒడ్డుమీద కొందరు జనం పరుగెత్తుకు వస్తున్నారు “అపండి ఆపండి” అంటూ. కాని లాంచి అప్పటికే నడిప్రవాహంలోకి పోవడంవల్ల వెనక్కి తిప్పడానికి ఏలులేకపోయింది. ఒడ్డుమీద జనంలో రాజారావును, గోవిందాన్ని, రాడీ ఆకారపు మనిషిని కమల గుర్తించింది. వాళ్లు లాంచిలో ఆడవాళ్లు కూర్చునే వైపుకే తీవ్రంగా చూస్తున్నారు. తనను రాజమండ్రికికూడా వెంబడిస్తారా? భారం భగవంతుడి మీద వేసి కూర్చుంది కమల. లాంచి రాజమండ్రి చేరుకుంది. కమల అన్నగారింటికి పోదలచుకోలేదు. ఈ పరిస్థితుల్లో వెళ్లే అన్నగా రాదరిస్తాడా? వైగా అలా వెళ్లే రాజారావు చేతిలో వడకడమే అవుతుంది. అందువల్ల బండిమీద గోదావరినీవనుకు వెళ్లింది. టికెట్టు తీసుకుంది కాని బండి రావడానికి ఇంకా గంటపైన ప్రేమందని తెలిసి కమలకు నీరసం వచ్చింది. ఈలోగా వాళ్లు వచ్చేస్తారేమో! ఆ గంటలో ప్రతిక్షణమూ ఒక యాగంగా గడుపుతూ కూర్చుంది. చిరరికి బండి వచ్చింది. వెళ్లి ఆడవారిపెట్టెలో కూర్చుంది. గార్డు విజిల్ ఊదాడు. బండి కూతవేసింది. కమల ప్లాట్ ఫారంమీద రాజారావును గోవిందుగాడువగైరాలనుచూసి తల దించేసుకుంది. బండి కదిలింది. కమల వాళ్లు కూడా బండి ఎక్కగలిగారేమో వీక్షేషనులో నయినా తనని వట్టుకుంటారేమోనని భయంతో ముసుగు తీయకుండా మడుచుకు కూర్చుంది.

(ఇంకా వుంది.)

బాలసాహితీ

గౌరవ అనే తోటమాలి స్వర్గ లో కం లో నివసించాలని గాఢంగా అభిలషించేవాడు. పసి తనంనుంచి అందుకై కలలు కన్నాడు. అయితే అక్కడకు వెళ్ళడం ఎలా? స్వర్గలోకానికి ఈ స్థూలదేహంతో వెళ్ళడం అసాధ్యమని ఎవరైనా చెప్పితే “అది వత్తి మూర్ఖత. నేను నేనుగానే వెళ్ళాలి. నా వెంట నేను అభిమానించే వాళ్ళంతా రావాలి” అనేవాడు.

పుచ్చపువ్వులాపెన్నెలకాస్తున్న పూజ్ఞిమనాటిరాత్రి ఒకపెద్దజంతువు దేవాలయ ప్రాంగణంలోని అరటి తోటలో తిరుగుతూవుండడం గాబా చూశాడు. అతను ఆ తోటకాపరి కనుక వెంటనే ఒక పెద్ద కర్ర తీసుకొని “ఓసి! టుండ్రజంతువా! ఎందుకున్నావు అక్కడ? ఈ తోట పవిత్ర దేవాలయానిదని నీకు తెలియదా?” అని పెద్దగా అరుచుకుంటూ ■ తావుకు పరుగుతీశాడు.

■ జంతువు గాబా అరుపులను లక్ష్యపెట్టకుండా తోటవెంబడి తిరుగుతూనే వుంది. అది ఒక తెల్లని వనుగ! ఎంత తెల్లగా వుందంటే హిమాలయపర్వతశిఖరాగ్రంమీద

కురిసే మంచు అంత తెల్లగా వుంది. దాని తొండం వెండి స్తంభంలా, దంతాలు పెద్దనిగా, అందంగా నోరు ఎర్ర గన్నేరులా, చెవులు పెద్ద దంతపు విననకరల్లా, కళ్లు తళతళ మెరిసే వజ్రాల్లా వున్నాయి.

గాబా ■ జంతువువంక ఆశ్చర్యంగా చూశాడు. తెల్లని వనుగలు స్వర్గలోకానికి చెందుతాయనీ, ఏదో ఒక ప్రత్యేక కార్యంపై భూలోకానికి వస్తాయనీ, మానవుడు వాటిని దర్శించడం శుభసూచన

కె. రామచంద్రరావు

అనీ పురాణగాథలలో చదివిన విషయం అతనికి జ్ఞాపకం వచ్చింది. “దీని అర్థం ఏమైవుంటుంది? ఈ తెల్లవనుగ ఎందుకు వచ్చివుంటుంది? నా ప్రార్థనలను భగవంతుడు ఆలకించి ఈ నిర్భాగ్య గాబాను స్వర్గలోకం తీసుకురమ్మని ఈ తెల్ల వనుగను పంపించాడా?” మొదలైన పశ్నలు ఉదయించాయి.

“ఓ గజేంద్రమా! నా శ్రమ ఫలితమైన ఈ తోటను నాశనం చేయకు. ఈ ఫలములన్నీ దేవు

నికై ప్రత్యేకించబడినాయి” అన్నాడు వనుగను ఉద్దేశించి.

ఆ తెల్లవనుగ అతని వంకచూసి అతనివైపు కదిలి అతనిని భయపెట్టసాగింది. అయితే గాబా భయపడి పారిపోలేదు. పైగా ఆ వనుగముందు మోకరిల్లి “జీవజాలంలో కెల్ల సాందర్యమైనదానా! నీ దర్శనం వలన నా జన్మపాపనమైంది. నీకు ప్రణామములు” అన్నాడు చేతులు జోడించి.

తీవిగా ■ వనుగ “నీ కోరిక ఏమి?” అంది. గాబా లేచి నిలబడి “నేను ఈ జీవితంతో విసిగి విసిగి వేసారిపోయాను. స్వర్గలోకంలో జీవించాలనే కోరిక గా వుంది” అన్నాడు.

“అయితే స్వర్గలోకంలో ఆనందమయ జీవితం గడిపేందుకు నీవేమి చేశావు? నీ అర్హతలేమి? నువ్వు కనీసం దేవాలయ అర్చకుడవు కూడా కాదే” అంది వనుగ ఘోర రిస్తూ.

“నా మొర ఆలకించమని ప్రార్థిస్తున్నాను. నా జీవితం అంతా ఈ తోట సంరక్షణకు వెచ్చించాను. ఈ స్వామికి అందమైన పూవులను

స్వర్గారోహణ

పూయించాను. ఈ దేవుని ఆరగింపుకు అనేకపండ్లను పండించాను. నే నెవరికి అవకాశము చెయ్యలేదు" అన్నాడు గాబా.

"బాగుంది. నేను తిరిగి పార్లమెంటు భూలోకానికి వస్తాను. నాకోసం వేచివుండు. స్వర్గలోకానికి ఎగిరిపోయేటప్పుడు నాతో కనుగట్టిగా పట్టుకుని నా వెంబడిరా. అర్థమైందా?" అని హెచ్చరించింది ఏనుగు.

గాబా ఆనందం పట్టలేక పోయాడు. వంగి నమస్కరించి పండిన అరటిపండ్ల అత్తలమును, స్వీకరించమని అందిచ్చాడు. ఏనుగు వాటిని ఆరగించి "నువ్వొక్కడవు స్వర్గలోకం వచ్చి ఏమి చేస్తావు?" అని అడిగింది.

"ఒక్కడినా? ఒక్కడినే ఎందుకు నస్తాను? అతివాగుడుగల భార్యను, పెంపుడు కోతిని నేను విడిచిరాను" అన్నాడు గాబా.

ఏనుగు గట్టిగా నవ్వి "అయ్యో! మానవుడా! నేను ఇందరనూ ఎలా తీసుకు వెళ్లగలను?" అని ప్రశ్నించింది.

"నువ్వు తీసుకు వెళ్లడానికి అనుమతిస్తే ఆ ఏర్పాట్లన్నీ నేను చేస్తాను. నా భార్య నా నడుం పట్టుకుంటుంది. కోతి నా మెడ పట్టుకుంటుంది" గాబా మాటలకు ఏనుగు ఆశ్చర్యపడింది. చివరకు అనుమతించింది. అతను తన కృతజ్ఞతను వెల్లడించేసరికే ఏనుగు స్వర్గానికి ముఖంగా ఎగిరిపోయింది. సంభ్రమాశ్చర్యాలతో గాబా చూపుకొందిన మేరకు అతని చూస్తూ నిలబడిపోయాడు.

బాలగేయం:

ఎదురు ప్రశ్న

అలపర్తి వెంకటసుబ్బారావు

'రామం' అను బాలు డొకడు రామదండు స్థాపించెను!
తుంటరిండ్ర తోడగూడి కొంటెపనులు చేయనాగె!

గ్రామజనం ఈ విషయం రామం తండ్రికి చెప్పగ,
"మది నాటగ ఒక్కమాట మానవునకు చాలుగదా!

"వీలుజూచి బుద్ధిజెప్పవలె"ననుకున్నాడు తండ్రి!
కాని - వీలుదొరక లేదు. కడకు ఒక్క దివసంబున -

"నెఱిసె కొన్ని వెండ్రుకలివె నీ తలలో చూడు! నాన్న!
తెలియజెప్ప వెండ్రుకేల తెల్లబడునో వివరముగా?"

అని, రామం ప్రశ్నించెను! అపుడు - తండ్రి, బుద్ధిజెప్పి అదనిదియని మదిదలంచి అనియె నిట్లు కొడుకుతోడ;

"కొడుకుజేయు ప్రవీ ఒక్క కొంటెపనికి నా తలలో తెల్లబడెను ఒక వెండ్రుక కల్లగాదు నిజముబాబు!"

"అయితే మరి, తాతకేల! అన్ని కురులు తెల్లబడెను! కొంటెపనులు నీవుజేసి ఉంటివేమో! ఎక్కువగా!"

అని, రామం ఎదురు ప్రశ్న అడిగినాడు - అంత...తండ్రి గుక్క త్రిప్పు కొనగలేక పక్కన ఒక నవ్వు నవ్వె!

అనంతరం ఇంటికి పరుగు పరుగున వెళ్ళి భార్యతో వైకుంఠయాత్రను గురించి సవివరంగా చెప్పాడు. భర్త మాటలకు ఆమె విస్తుపోయింది. తన భర్తకు మతి చలించిందేమో అనుకొంది.

"ఈ అవకాశాన్ని మాత్రం నేను జార విడుచుకోను. నువ్వు నా వెంట రావా? ననే! కోతి వస్తుంది చాలు" అన్నాడు గాబా.

కొద్దిక్షణాలుపోయాక ఆమె తన సుముఖతను వెల్లడించింది. కాని భర్త పొందినంత ఆనందాన్ని ఆమె

పొందలేకపోయింది. ఈ జీవితంలోని సౌఖ్యాలనన్నిటినీ ఆ స్వర్గలోకంలో పొందలేనేమోనని ఆమె భయం. గాబా కోరికపై ఈ వైకుంఠయాత్ర ఏర్పాట్లు అన్నీ రహస్యంగా జరగాలనే నిర్ణయానికి వచ్చారు యిద్దరూ.

అయితే అతివాగుడు ప్రతి ఇటువంటి శ్రుభవార్తను తన బంధువులకు చెప్పకుండా ఎలా వుండగలడు? తన ముసలి అత్తనుంచి, మేనల్లుళ్ళు, మేనకోడళ్ళనుంచి, గౌరవించే గుడిపూజరినుంచి కలవు

పుచ్చకోకుండా ఎలా వెళ్లగలదు? తమకు ఇన్ని సంవత్సరాలుగా పాలు, పెరుగు, నూనె, బట్టలు యిచ్చిన గ్రామస్తులు ఏమనుకుంటారు? పోనీ తన భర్త దేవాలయ ఆరామానికి చేసిన సేవకు మెచ్చి భగవంతుడు ఒక తెల్లపనుగను ఆ భక్తులను తీసుకు రమ్మని పంపించాడని ఎందుకు చెప్పకూడదు? ఈ సామాన్య ప్రజలు అసూయపడతారేమో! పోనీ, వడనీ; ఏంపోయింది?

ఆ పూర్ణిమనాటి రాత్రి తన బంధుమిత్రులను తమ వెంట స్వర్గ లోకం తీసుకు వెడతానని ఆమె వాగ్దానం చేసింది.

నిండు పున్నమచంద్రుడు చల్లని కిరణాలను ప్రసరిస్తున్నాడు. గాబా యింట్లో కోలాహల మధికమైంది. తోటలో దూరంగా తెల్లపనుగ ప్రత్యక్షమైంది.

దేవాలయ అర్చకులు గాఢ సుషుప్తిలో వున్నారు. చప్పుడు కాకుండా వైకుంఠ యాత్రికుల జట్టు తోటలోనికి ప్రవేశించింది. అంత మంది ప్రజలను చూసేసరికి ఆ గజేంద్రునికి ఆనందమైంది. గాబాకు, అతని భార్యకు వీడ్కోలు చెప్పడానికే ఇంతమందీ వేంచేశారని ఆ పనుగ భావించింది.

ఏనుగ మోకాళ్లపై వంగ గానే గాబా దాని లోకను గట్టిగా పట్టుకున్నాడు. కోతి అతని మెడను పట్టుకుని భుజాలపై కూర్చుంది. గాబా భార్య అతని నడుమును, ఆమె ముసలి అత్త ఆమెను, ఆ

అత్తను మేనల్లుడు, ఆతనిని... ఇలాగే అంతా ఒకరిని పట్టుకొని ఒకరు ప్రేలాడుతూ గొలుసులా వున్నారు.

వైకుంఠ యాత్రికుల జట్టును తీసుకుని తెల్ల పనుగ అంతరిక్షానికి ఎగిరింది. హిమాలయ శిఖరాలను అధిగమిస్తూండగా ఇక తమ గమ్య స్థానానికి చేరుతున్నామని సంతోషించాడు గాబా!

ఈలోగా జట్టువారిలో కబుర్లు మొదలైనాయి. కోతి మాత్రం నిశ్శబ్దంగా వుంది. గాబాను పట్టుకొని నిద్రలో మునిగింది అది. మిగిలిన వారు తమ భవిష్యజీవనం గురించి చర్చించ నారంభించారు.

“నాకు చెప్పండి, స్వర్గ లోకంలోని ప్రజలు మనవంటి సామాన్యులను అభిమానిస్తారా?” అని అడిగింది గాబా భార్య.

“ఓసీ పిచ్చిదానా! ఎన్నిసార్లు నీకు చెప్పలేదు. ఆ లోకంలోని ప్రజల రీతులే వేరుగావుంటాయని?” అని సమాధానం ఇచ్చాడు గాబా.

కొంతదూరం పోయాక తిరిగి ఆమె ప్రశ్నించింది “ఈ విషయం చెప్పండి. నేను యింటివద్దలాగే అక్కడ కూడా కష్టపడి పని చేయాలా?”

“మనం ఏమీ శ్రమపడనక్కర్లేదు. అక్కడ డబ్బుకూ, గుడ్డకూ ఇబ్బంది వుండదు. నువ్వు చివరకు వంటకూడా చెయ్యనక్కర్లేదు. దేవ కన్యలే వండివెడతారు” అని హామీ యిచ్చాడు గాబా.

దురికొంత దూరం వెళ్ళారు.

ఆలస్యం

తండ్రి: ఏవీటా వెధవా. ఇలా రైలు దిగానో లేదో, అప్పుడే డబ్బులిమ్మంటా వేమిటి? హన్నా!

సుపుతుడు: అది కాదండీ. మీరు వచ్చిన అరగంటకి అడుగుదా మనుకున్నా. తీరా చూస్తే, రైలే అరగంట లేటుగా వచ్చింది.

“ఈసారి చెప్పండి. అక్కడ పెద్ద రకం చేపలు దొరుకుతాయా అని అత్త అడుగుతూ వుంది” అని అడిగింది గాబా భార్య.

“ఓసీ నీచురాలా! అలాంటి అనన్యమైన వాటిగురించి ఆలోచించకండి మనం స్వర్గలోకం వెళుతున్నాం” ఈ హెచ్చరికతో ఆమె మానం వహించింది. ఇంతలో ఆమె మేనల్లుడు “మామా! అక్కడ గొట్టెలుంటాయా?” అని అడిగాడు. “నోరు ముయ్యి” అని అరిచాడు గాబా.

కాని ఎంతో కాలం గాబా భార్య మానంగా వుండలేక పోయింది. “మరొక్క విషయం అడుగుతాను దయచేసి చెప్పండి. అక్కడ కర్బూజా పుచ్చకాయలు దొరుకుతాయా?” అని అడిగింది.

“మాట్లాడకు పిచ్చిదానా! అక్కడ తప్పక దొరుకుతాయి. అని అంటే దేవతల కెంతో ఇష్టం” అని విసుక్కున్నాడు గాబా.

ఆమెకు పరమానందమైంది. ఆ శ్మర్యంతో “ఎంత పెద్దవి

ఉంటాయి?" అని ప్రశ్నించింది కుతూహలం ఉట్టిపడగా.

ఈ పర్యాయం గౌబా సహనం కోల్పోయాడు. కోపంతో "ఇంత పెద్దవి మూర్ఖురాలా!" అని పట్టు విడిచి రెండు చేతులూ బార చాచాడు.

ఇక ఆపైన ఏమైందో ఊహించు కోండి! వైకుంఠయాత్రకుల జట్టుకు ఎట్టి గతి పట్టింది?

ప్రయాణీకులందరూ భూపతన మైనారు. కాని కోతిమాత్రం గౌబా పట్టువిడిచి సంతనే త్రుళ్ళిపడి ఏను

గపై కురికింది. అందువల్ల అది స్వర్గలోకం ప్రవేశించ గలిగింది. మిగిలిన వారందరూ ఆ ఏనుగదయ వలన దేవాలయం తోటలో సుర క్షితంగా నేలకూలారు. క్షణం నుంచీ గౌబా విచారగ్రస్తుడైనాడు. స్వర్గలోకం వెళ్ళలేక పోయా నని కంటే, తను ఆప్యాయంగా పెంచు కున్న కోతి తనను విడిచి వెళ్ళి పోయిందే అని. విచారంతోనే ప్రతిదినం దేవాలయానికి వెళ్ళి భక్తిశ్రద్ధలతో పూజించేవాడు తన కోతిని తన కిప్పించమని.

ఒకరోజు రాత్రి కోతి కిచకిచ ధ్వని విని గౌబా ఆత్రంతో తలుపు తెరిచాడు. కోతి ప్రత్యక్షమైంది.

"ఏమమ్మా! తిరిగివచ్చావా?" అన్నాడు గౌబా ఆప్యాయంగా. కోతి తల ఆడించింది.

"స్వర్గలోకం ఎలా వుంది?"

"అక్కడ కాయలూ లేవు ఏమీ లేవు. అరటిపళ్ళులేవు, కర్బూజా పుచ్చకాయలూ లేవు" అంటూ కోతి చలుక్కున గౌబా వైకురికి అతనిచేతుల్లో యిమిడిపోయింది.

(మూల కథ : ఎన్. గంగూలీ) ★

'అనాసిన్' లోని నాలుగు మందులతో మీ బాధా విముక్తిని పొందండి

'అనాసిన్' నాలుగు మందులమొక్క వైద్యవిక చిత్రమును లభి పరముం ముఖ్య సావముండు తీవ్రమైన చిత్రములందు లభి. వాపు, కంవాపు, జ్వరము, జ్వరం, వస్తువాపు మరియు కంకరం వాపులందు తీవ్రముక్తి లభిగించును

అనాసిన్లో ఇవి ఉన్నవి

- 1 క్విన్ : అధిక క్విన్ మరయు జ్వరవివారణ మొదలగు గుణము ప్రత్యాతి గానివది, జ్వరాన్ని తగ్గించడంలో చిక్కిరి క్విన్ గంది.
- 2 కపిన్ : అంహివానికి మరియు చిక్కిపోయినందుకు తగిన దానముని విరివిగా వాడబడుచున్నది.
- 3 ఏనాసిన్ : తీవ్రమైన బాధా వివారణ జ్వరవివారణ యని త్యాతిరెందివది.
- 4 అసిన్ : పొందిరికి అసిన్ : కంవాపు, మరియు అలాటి బాధలను పోగొట్టుటకు ఉపయోక్తమైనది.

ఈ నాలుగు మందుల వరిగ్గా వైద్యవిమొక్క దానముగము కలిపి పరియును 'అనాసిన్' గుంరెకు హరి కలిగించడు కనువున అవకతవక చేయదు. వాపు, కం వాపు జ్వరము వస్తు వాపు మరియు కంకరం వాపులందు తీవ్రంగా మరకతమైన మరియు బాధియున విముక్తి కొరకున్నప్పుడా 'అనాసిన్' వే వాడండి.

లక్షలాది మందికి బాధా విముక్తిని కలిగించును

అమాయకులు

అనగనగా అపురూప నగరంలో విక్రమవర్మ, విజ్ఞాని, సునంజాడు, మల్లయ్య అనే నలుగురు స్నేహితులు వుండేవారు. విక్రమవర్మ రాజకుమారుడు - విజ్ఞాని మహామంత్రి ముద్దులకొడుకు - సునంజాడు పురోహితుని పుత్రుడు - బోతే, మల్లయ్య రాజుగారి మంత్రి కొడుకు. వీళ్ళ నలుగురికీ వ్యత్యాసం లేకుండా స్నేహం ఎలా కుదిరిందో యెవరికీ తెలీదు. కాని నలుగురూ ప్రాణస్నేహితులనే చెప్పకోవాలి.

ఒకానొకరోజు, యీ నలుగురూ వీధిపెంబడి పోతూవుంటే ఒక అనామకుడు వీళ్ళకి యెదురై ఒకే ఒక్క నమస్కారం పారేసి తన దారిని తాను పోయాడు. కాని వీళ్ళకి మాత్రం పెద్ద నమస్కారం కట్టుకుంది... ఎవరికి నమస్కరించాడు? అని—

“నేను యీ నగరానికి అధిపతి అయిన రాజుగారి సుపుత్రుడనని నాకు నమస్కారం చేశాడు...” అన్నాడు విక్రమవర్మ గర్వంతో. కాని, అది తక్కినవాళ్ళకి సంతృప్తి కలిగించలేదు.

“కాదు రాకుమారా! నేను మహామంత్రి కుమారుణ్ణి తెలుసుకాడికి. అందుకే నాకు వందనం చేశాడు” నవ్వుతూ అన్నాడు

విజ్ఞాని. మనండుడుమాత్రం తక్కువ తీన్నాడ!

“అబ్బే! మీ రిద్దరూ పొరబడ్డారు. మౌనాన్న వాళ్ళింటికి కూడా పురోహితులే. మా నాన్న పెంట అశ్వుడప్పుడు నేనూ పెళ్ళాండేవాణ్ణి. ఆ పరిచయంవల్ల నాకే నమస్కారం చేశాడు” అన్నాడు సునంజాడు. వీళ్ళందరి మూటలు విన్న మల్లయ్య ఫక్కున నవ్వాడు.

“బావుందండోయ్ మీ అందరి వరన! మీ రనుకున్న వేలీ గరైనవి

‘ది లిప్’

(ఔగాల్లో చెప్పకొనే ఒక కథ అధారంగా)

కావు. అసలు వాడు మాబంధువు. నే నెక్కడ కన్పించినా చిన్న నమస్కారం పారేస్తాడు. ఆ అలవాటు ప్రకారం యీవాళా నమస్కరించాడు” అన్నాడు మల్లయ్య అతి నమాజంగా. అయితే నేం వాడి మాటలు నమ్మే పరిస్థితిలో ఎవరూ లేరు.

“మనలో మనకి తగు పెండుకు? యీ నమస్కారం ఒకంతట పరిష్కారమవదు... యీ నగరమంతటికీ తెలివైన పండితుడు పిచ్చయ్యశాస్త్రి కదా! అతనిదగ్గరికే వెళ్ళి యీ మన అనుమానం తీర్చుకుందాం

వదండి” అన్నాడు విక్రమవర్మ అందుకు అందరూ నమ్మించారు. నలుగురూ కలిసి పిచ్చయ్యశాస్త్రి యింటి వేపు నడిచారు.

రాకుమారుణ్ణి, మంత్రికొడుకునీ పిచ్చయ్యశాస్త్రి కొద్దిగా యెరుగును. అందుకని వాళ్ళిద్దరినీ చూడడంతో ఆప్యాయంగా ఆహ్వానించి ఆననాలు చూపించాడు. కాని, వాళ్ళు కూర్చోలేదు... తాము వచ్చిన వని వివరంగా చెబుతూ “ఎవరికి నమస్కరించాడో వ్యక్తి.” ప్రశ్నించాడు రాజకుమారుడు. తక్కిన ముగ్గురూ నవినయంగా చేతులు కట్టుకుని పండితుని నోట యేమి వస్తుందోనన్న ఆత్రంతో అతనివేళే చూస్తున్నారు.

పిచ్చయ్యశాస్త్రి మాత్రం గోర చెబుతాడు? సూటిగా కనిపిస్తున్న బవాలు ఒక్కటే అతనికి.

“రాకుమారుడవు కాబట్టి ఆ అర్హత నీకే వుంది రాకుమారా!” అన్నాడు. విక్రమవర్మ చిరునవ్వుతో తలిహస్తా ముగ్గురికేసి చూశాడు. వాళ్ళు మాత్రం పూరుకుంటారా? అందరూ ఆ నమస్కారం తమకే అన్నాడు.

పిచ్చయ్యశాస్త్రికి యిప్పుడంతా అర్థమయింది. ఇంత చిన్న విష

యాన్ని యిలా పెంచుకోవటంలో వాళ్ళ తెలివితక్కువతనం బోధ పడింది. ఒహారి నంటే తక్కినవాళ్లు ఒప్పుకోవటం లేదు. ఎలా పరిష్కరించటమూ, అని తుణం ఆలోచించి వాళ్లకి తగిన బుద్ధి చెప్పా లనుకుని “మీలో యెవరెవరికి వివాహం లయ్యాయ్?” అన్నాడు నవ్వుతూ.

“నాకు వివాహం మయ్యింది” విక్రమవర్మ చప్పున అన్నాడు.

“నాకూ వివాహం మయ్యింది” విజ్ఞాని అన్నాడు.

“నాకూను అయింది” అన్నాడు నునందుడు. మల్లయ్య ఒక్కడు మాత్రం మిగిలిపోయాడు. వాడు గిగ్గులుతో :

“నాకింకా పెళ్లి కాలేదండీ! మా అమ్మ కయ్యింది” అన్నాడు.

“సరే! వివాహమయిన మీ గుర్తూ మీ మీ అత్తవారిళ్లకి తక్షణం బయల్దేరి వెళ్ళి యీవేళ రాత్రి అక్కడుండి తెల్లవారంగానే బయల్దేరి తిన్నగా నాదగ్గరికి వచ్చి అక్కడ మీకు యేవిధమైన మర్యాదలు జరిగాయో చెప్పండి.. అప్పుడు నీ నేను తీర్పు చెప్పలేను” అన్నాడు శాస్త్రి.

“మరి, నా మాటండీ?” తనని మర్చిపోయాడేమోనన్న భయంతో అడిగాడు మల్లయ్య.

“నువ్వు మీ అన్నయ్య అత్తవారింటికి వెళ్ళు. వీళ్ళు వచ్చేవేళకే యెలాగన్నా నువ్వు రావాలి... అప్పుడు యెవరికి నమస్కరించిందీ చెప్తాను” అన్నాడు పండితుడు. ఈ పద్ధతి నలుగురికీ నచ్చింది. వుత్సాహంతో పిచ్చయ్యశాస్త్రికి వంద

నాలు చేస్తూ ఎవ రిళ్ళకి వారు పోయారు.

* * *

మధ్యాహ్నం భోజనం ముగియగానే విక్రమవర్మ తండ్రివద్దకి పోయి తను అత్తవారింటికి తక్షణమే బయల్దేరుతున్నట్లు మనవి చేసుకున్నాడు... కొడుకు అకస్మాత్తు ప్రయాణానికి ఆశ్చర్యపోతూ కారణమడిగాడు. విక్రమవర్మ కారణం చెప్పదల్చుకోలేదు. తనకి వెళ్లాని బుద్ధి పుట్టింది గనుక వెళ్తున్నానన్నాడు... ముద్దుల కొడుకు, ఒకే ఒక్క కొడుకూ అవటంవల్ల ‘రాజు గారు యింకేం ఆటంకపర్చకండా పూ: కొట్టి పరివారాన్ని తీసుకెళ్ళమన్నాడు. “ఎవ్వరూ వద్దు నాన్నా! నే నొంటరిగానే వెళ్తాను” మారాంచేశాడు విక్రమవర్మ. రాజుకి దేం అర్థంగాక యెంతో బోధపర్చాడు. కాని లాభం లేక పోయింది.

“సరే నీ యిష్టం... త్రోవలో జాగ్రత్త... ఆ మళ్ళీ యెప్పుడొస్తావు?” అన్నాడు రాజు.

“రేపు వుదయం...” ముక్తసరిగా జవాబిచ్చి సంతోషంతో గంతు లేస్తూ గుట్టపుకాలవేపు పోయాడు విక్రమవర్మ. కొడుకు చిలిపితనానికి లోలోన నవ్వుకున్నాడు రాజు.

నిజం చెప్పాలంటే విక్రమవర్మ అత్తవారి నగరం ఆట్టే దూరం లేదు. వీళ్ళ ప్రక్క రాజ్యమే! గుట్టం మీద ప్రయాణమయితే అయిదు గంటలు పడుతుం దంటే! అందుకనే కొడుకు ఒంటరిగా వెళ్తానన్నా పూరుకున్నాడు రాజు.

ఇలా వుండగా, అడే తేళకి

‘జాలి లేదూ’
“ఎందుకు బాబూ ఏడుస్తున్నావు?”
“మా నాన్న సుత్తితో బాటకన నేలు చితకొట్టుకున్నాడండీ.”
“నా తండ్రి. మీ నాన్నకి దెబ్బ తగిలిందని నువ్వేడుస్తున్నావా? ఎంత జాలిగుండె?”
“కాదండీ. ముందస్తుగా, నాన్న ‘అబ్బా’ అంటే నవ్వాను. అప్పుడేమో నాన్న ‘వెధవా’ అని కొట్టాడండీ.”

విజ్ఞాని కూడా తన అత్తవారింటికి వెళ్తున్నట్లు తండ్రితో చెప్పాడు. మంత్రి, కొడుకు హఠాత్పర్యంగానికి అచ్చెరువంది కారణమడిగాడు. విజ్ఞాని అసలు కారణం చెప్పలేదు.

“ఇంతవరకూ పెళ్లయ్యాక ఒక్కసారి కూడా భార్యను చూడలేదు నాన్నా! అంతా అడుగుతున్నారు ‘నీ వెళ్లాం యెలా వుంటుందిరా’ అని. ఏం జవాబు చెప్తాను చెప్పండి... అసీగాక ఆమెని చూడాలని నాకూ మనసులో వుంది. మళ్ళీ రేపు వుదయమే వచ్చేస్తాను” అన్నాడు విజ్ఞాని. కొడుకు అభిప్రాయం బాగుం దనుకున్నాడు మంత్రి.

“సరే అలాగే కానియ్... వశ్చి చేతుల్తో వెళ్ళకూడదు గనుక చెట్టుకున్న అరటివళ్ళగల ఒకటి కోసి వీరయ్యచేత పట్టించుకు వెళ్లు... యిద్దరూ ఒకే గుట్టంమీద వెళ్ళి పోవచ్చు” అన్నాడు మంత్రి.

వీరయ్య అంటే వాళ్ళ యింటి

సోకరు. వాడు తన వెంట రావటం విజ్ఞానికి యిష్టం లేకపోయినా, అంటిపళ్లగెల పట్టుకుంటాడుకదా అని సమాధానపడ్డాడు. తక్షణం మంచిగుట్టు తీసుకుని వీరయ్యని వెనుక కూర్చోపెట్టుకుంటూ బయల్దేరాడు.

ఇక పురోహితునికొడుకు తండ్రి అడ్డుతీసుకుని కాలినడకనే బయల్దేరాడు అత్తవారింటికి. జేను మరి! అతడికి గుట్టు ఎక్కణ్ణించి వస్తుంది? మధ్య త్రోవలో ఫలహారం చెయ్యాలని కొన్ని అటుకులు ఒక మట్టి పాత్ర మాత్రం పట్టుకున్నాడు.

పోతే మిగిలివచ్చాడు మల్లయ్య ఒక్కడే! వామీ తండ్రితో చెప్పాడు వనం గారింటికి వెళ్తానని. మల్లయ్య తండ్రికూడా కాదనలేదు. “నరే పెళ్లి నాయనా! వదిన పిల్లిలున్నారు గనుక యిదిగో ఈ అయిదు రూపాయలూ పట్టుకో! బజార్లో యేవో ‘అవీ, ఇవీ’ కొని పిల్లలకోసం తీసుకోవ్వు...” అంటూ అయిదు రూపాయలు మల్లయ్య చేతిలో పెట్టాడు.

ర వి టా య్ ట్స్
అందిమనసు, సుఖవర్షిస్తును

సోల్ ఎజెంట్లు:— డిస్ట్రిబ్యూటర్లు.
సి. హ్యూస్ & కో., మద్రాసు 21

మల్లయ్య బాగా ముస్తాబై వుత్సాహంతో బయల్దేరాడు.

విక్రమవర్మ సాయం కా లం అయ్యేసరికి అత్తవారి నగరు చేరుకున్నాడు. రాకుమారుడు ఓరివార సహితంగా కాకండా ఒంటరిగా రావటం చూసి అంతా ఆశ్చర్యపోయారు...కొందరు గుసగుసలాడుకున్నారు.....అయినా యెవరూ పల్లెత్తు మాటనలేదు విక్రమవర్మ యెదురుగా.....కాని చాటున యేమేమో అనుకొన్నారు. ‘ఇదేం వోద్యం - రాజకుమారుడై వుండి హోదా కాన్యయినా లేకండా ఒంటరిగా సాధారణ మనిషిలా వచ్చేవాడే!’ అని. ఇలా యేమేమో అనుకోవటం విక్రమవర్మ భార్య రుమా దేవి చూచాయగా విన్నది. భర్త వ్యవహారం ఆమెకి అట్టే నచ్చలేదు. అందుకే భర్తపై ఒకవిధమైన కోపం పుట్టుకొచ్చింది.

ఆరోజు రాత్రి రుమాదేవి చాలా నేపటివరకూ విక్రమవర్మతో మాట్లాడకండా హానంగా, కోపంతో మూతి ముడుచుకుంటూ కూర్చుంది.

అర్ధరాత్రి అయ్యింది. రుమాదేవి అలాగే నేలమీద కూర్చుంది ఆమెకి దగ్గరసా కూర్చున్నాడు విక్రమవర్మ ప్రాణేయపడుతున్నట్లు. ఎంతసేపని అలా కూర్చుంటాడు? భార్యకి యెందుకోపం వచ్చిందో ఒకంతట అర్థం కాలేదు. మెల్లగా ఆమెదగ్గరికి వెళ్లి—

“కోప మొచ్చిందా రుమా?” అన్నాడు చివరికి ధైర్యంతో. రుమా

మేజస్ట్రేటు: నీకేమో డబ్బులోటు లేదంటావు. పోనీ, దొంగిలించిన ఈ హోస్టోనీ వాయిచడం వచ్చా అంటే అదీ రాదంటావు. మరెందుకు ఎత్తుకుపోయినట్టు?

ముద్దాయి: ఆ మాటకొస్తే అసలీ హోస్టోనీ స్వంతదారుడికి కూడా ఏం రాదు తెలుసాండీ!

దేవి తీవ్రంగా అతని వేపు చూసింది. విక్రముడు గుటకమింగుకున్నాడు.

“కోపం రాదూ మరి? ఓరివారం వెనక లేకండా ఒంటరిగా మీరు రావటం యెంతమంది యెన్నెన్ని అన్నారో. మీకేం తెలుసు?” అవమానంతో బాధపడుతున్నట్టుగా అంది. భార్యకోవానికి అర్థం వెలిసినందుకు ఆనందించాడు. నిజమే. అని కొంత ఓరివారాన్ని వెంటేసుకు రావల్సింది.

“ఒంటరిగా యెలా రాగలిగారు?” అంది మళ్ళీ.

“గుట్టుంమీర వచ్చాను. నా గుట్టుం మహావేగంగా పరుగెత్తిందిలే!” సంకోషంతో అన్నాడు.

“గుట్టుంమీరవచ్చారన్నమాట! గుట్టునుంటే యేనింటండీ?” గుట్టుమంటే తన కనం పలికదన్నట్లుగా మార్గదండి రుమాదేవి. నిజానికి ఆమె, భర్తను వేళాకోళం చెయ్యాలన్న అభిప్రాయంతోనే యీ ప్రశ్న వేసింది. లేకుంటే రాకుమారికి యేనింటి—గుట్టుమంటే తెలికపోవటమేనింటి? అయితే విక్రమవర్మ మాత్రం అది పూహించక నిజంగా

ప్రాఫెసర్ గారు: ఏమోక్క
జేనా కొడుకు?

తండ్రి: అబ్బే. ఇద్దరున్నా
రండి.

ప్రాఫెసర్: మొగా?
ఆడా?

భార్యకి గుట్టం యెలా వుంటుందో
తెలిసు గామోను! అనుకున్నాడు.
గుట్టమంటే యెలా వుంటుందో
నోటితో పట్టించటం చేతకాక
రెండు చేతుల్ని భూమి కానించి
గుట్టం నడిచేట్టు నడిచి ఆమెకు
తెలియచేశాడు. భర్త అమాయిక
త్యానికి రుమాడేవికి నవ్వు
వచ్చింది. ఆమె చిన్నతనంలో పరి
చారకుడు యిలాగే గుట్టంవలె పంగి
నడుస్తూ ఆమెని వీపునై కూర్చుండ
బట్టుకోవటం జ్ఞాపక మొచ్చింది.
గుమాడేవికి?

“అయితే, ఒకశేఖ గుట్టాన్ని
నేనంగా పరుగెత్తించాలంటే యేం
చేస్తాను?” అని అడిగింది రుమాడేవి.

“ఏముంది...చేతిలో కొరడా
యెలాగూ వుంటుంది...కొడతాం..
లేదా రికాబులతో నొక్కుతాం”
అన్నాడు విక్రమవర్మ; అతడు
అలా అనటమే తడిపుగా రుమాడేవి
అతని వీపుమీద కూర్చుని చేతు
లతో అతన్ని కొడుతూ వేగాన్ని
కొచ్చించమని సవ్వించింది. ■
రాత్రంతా అదేవిధంగా నవ్వు
లాటల్లో గడిచిపోయింది...తెలతెల
వారింది...విక్రమవర్మ అలసి
పోయాడు...అతని పెళ్ళంతా పచ్చి
నొప్పిగా వుంది. నడిచే పరిస్థితిలో
కూడా లేడు...మామగారిలో

కూడా తను వెలిపోతున్నట్లు చెప్ప
కుండా ఒక్క భార్యతోనే చెప్పి,
బ్రతిమలాడి ఆ మనకవెన్నెలో
గుట్టం తీసుకుని తన సగరానికి
తిరుగుముఖం పట్టాడు...

• * •

ఇక విజ్ఞాని యింటి నౌకరు వీర
య్యతోపాటు అత్తవారింటికి బయ
వైరాడని చెప్పకున్నాం కదూ:
ముందు కూర్చుని విజ్ఞాని స్వారీ
చేస్తుంటే అతని వెనుక అరటిపళ్ళ
కొం పట్టుకుని కూర్చున్నాడు
వీరయ్య. కొంతదూరం వెళ్ళిన తరు
వాత వీరయ్యకి దాహం వేసింది.
గుట్టం దిగి మంచినీళ్లు వెదికి త్రాగ
టం బద్ధకమనిపించింది. అందుకని
రెండు అరటిపళ్లు తిని దాహం తీర్చు
కుని తొక్కలు పారేశాడు...అతడు
తొక్కలు విసురుతూన్నప్పుడు
విజ్ఞాని చూడటం తటస్థించింది. అత
నికి మహాచెడ్డ కోపం వచ్చింది.

“ఏయ్ వీరయ్యా ఏమిటది? ■
అరటిపళ్లు మా అత్తవారింటికి తీసు
కళ్తున్నాం గాని నువ్వు తినడాని
క్కాదుగా! ఏం?” అంటూ పురి
మాడు. వీరయ్య బిక్కచచ్చి
పోయాడు.

“మరేం చేయనాడీ. దాహం
అనరిమితింగా వుంది. నాలుక పిడచ
గట్టకుపోతోంది ... అందుకే
రెండింటే రెండు...” అని యికా
చెప్పుడగానే గుట్టం ఆపి వీరయ్య
వేపు తీళ్లంగా చూశాడు విజ్ఞాని.

“ఛీ! నోర్చుయ్...చెప్పడాని
కైనా సిగ్గులేదూ! దాహం వేస్తే
అనే తినాలిగామోను! నాకు
మాత్రం దాహం నేయలేదూ...
యెందుకు పూరుకున్నాను మీరి?

మనం వశ్చిచేతుల్లో వెళ్ళకూడదు...
ముఖ్యంగా నేను వశ్చిచేతుల్లో వెళ్లను.
ఈసారి యేమన్నా తిన్నావా, నేను
వశ్చిచేతుల్లోనూ, సగం గలతోనూ
వెళ్ళను గనుక నువ్వే నాబదులు
వాళ్ళ అల్లుడుగా వెళ్లాలి...అప్పుడు
నీకు తగిన శాస్త్రీ జరుగుతుంది
తెలుసా?” అన్నాడు విజ్ఞాని.
వీరయ్య మరేం జవాబు చెప్ప
లేదు...గుట్టం మళ్ళీ కదిలింది. యజ
మాని అన్నమాటలు వీరయ్యకి
భయం కంటే సంతోషం కలిగిం
చాయి. నిజానికి నౌకరయినా
వీరయ్య, విజ్ఞానికంటే యుక్తి
పరుడూ, తెలివైనవాడూను; ఒక్క
రాత్రికయినా తను మంత్రి కొడు
కయితే యింకేం కావాలి? అన్న
సంతోషం అతడాపుకోలేక
పోయాడు...ఒక్క రాత్రి తను
మంత్రి కొడుకవ్వాలంటే అరటిగెల
ఒకపండు లేకుండా ఖాళీచెయ్యాలి.
యజమాని అన్నంతపని
తప్పకండా చేస్తాడు...అనుకున్నాడు
వీరయ్య విజ్ఞాని మనస్తత్వం, తెలివి
తక్కువతనం యింతకుముందెన్నో
సార్లు అజగాహన చేసుకున్నాడు.
మరి! అందుకని విజ్ఞాని చూడకండా
తిన గలిగినన్ని అరటిపళ్లు తినిమిగ
తాని త్రోవబోడుగునా ఒక్కొక్క
టి విసురుకుంటూ, యెలాగవుతే
నేం ఒక్కపండా లేకండా చేశాడు.

విజ్ఞాని అత్తివారి పూరు పాలి

కాశ్మీర్ శాలువ రు 2/8/-

96" X 54" సైజు ధర రు. 2/8/-
పొడవ రు. 1/2. సరకు పరిమితిగా
ఉన్నవి. నేడే వ్రాయండి.

GENERAL SUPPLY CO,
P.B. 1860, (A P M) Delhi

మేరలకి రావటంతో అరటివళ్ళగల నూరకీరంగా వుందా, లేదా, అని ఓమారు వెనక్కి చూశాడు. ఇంకేముంది? ఒక్కపండ్లా మిగిలేదు... విజ్ఞాని కోపం ఆపుకోలేకపోయాడు. తక్షణం గుఱ్ఱాన్ని ఆపి వీరయ్యని బలవంతంగా క్రిందికి లాగి—

“నేను యింతా చెప్తే చివరికి ఖాళీచేశావా? వశ్చిచేతుల్తో యేముఖం పెట్టుకుని వెళ్తాను? ఎంత అవమానం?

నువ్వే వెళ్లు...ఆ జరిగే పరాభవమేదో నీకే జరగనీ! వూరి నీబట్టలు నాకివ్వు ... నా దుస్తులు నువ్వు వేసుకో...అలా చూస్తూనే? వూరి కానీయ్...” అన్నాడు కోపంగా. ■ సమయంలో విజ్ఞానికి అంతవరకే తట్టింది...తన నౌకరు తన వేషంలో తనభార్యదగ్గరికి వెళ్తున్నాడే! అన్న ఆలోచన కలగలేదు. వీరయ్యకి కావల్సిందేమిటి? భయపడుతున్నవాడిలా నటించి మెల్లగా తన దుస్తులు తీసి యజమానికిచ్చాడు. విజ్ఞాని తన దుస్తులు వీరయ్యకిచ్చి వాడి దుస్తులు తను ధరించాడు. క్షణంలో వీరయ్య ‘విజ్ఞాని’అవగా, విజ్ఞాన్ని ‘వీరయ్య’గా మారాడు. మళ్ళీ ప్రయాణం సాగించారు.

విజ్ఞాని అత్తవారింటికి వెళ్ళటం యిదే మొదటిసారి. ఇంతవరకూ భార్యను పరికించి చూడలేదు. ఎప్పుడో వివాహం తరువాత ఒక్కసారి చూశాడు. ఇంతా భార్యను చూడాలని బయద్దేరినవాడు చివరికి నౌకరుని మంత్రి కొడుకుగా మార్చాడు అంతా మర్చిపోయి.

అట్లుడు చాలాకాలానికి వచ్చినందుకు ఆయింట్లో వారంతా ఆనందించి విజ్ఞానివేషంలో వున్న వీరయ్యని ఆదరంతో లోనికి తీసుకు వెళ్లారు...అతడు వశ్చిచేతుల్తో వచ్చినందుకు యెంతో పరాభవం జరుగుతుందనుకున్న అనలైన విజ్ఞాని నివ్వెరపోయాడు. కాని, అప్పుడు తనే ‘విజ్ఞాని’ అని చెప్పకోలేడుగా! మరి అవమానపడాల్సి వస్తుందనుకుని బాధపడ్డాడు. అంతకంటే చేయగలిగిందేమీలేదు.

ఇంట్లోపలికి పోయింతరువాత వివేకవంతుడైన వీరయ్య ఒక తెలివైన పనిచేశాడు. అత్తని దగ్గరసాపిల్చి “చూడత్రయ్యా: నాతోవచ్చిన నౌకరుకి వంట్లో యేం బావుండలేదు...త్రోవలో రెండు వాంతులు కూడా అయినవి. అందువల్ల వాడికి మరి భోజన మేం పెట్టకండి...గుఱ్ఱపుశాలలో ఓమూల పక్కవేసి పడుకోమనండి...వాడి మతిగూడా స్తిమితమైంది కాదు...ఏం చెప్పినా నమ్మకండి.” అన్నాడు ముందుగానే జాగ్రత్తపడుతూ. అత్తయ్య ‘నశే’ అంది.

కాని అతడి ఆశలన్నీ ఒక్కసారి కూలి పోయాయి. విజ్ఞాని భార్యకి రెండురోజులుండి తీవ్రంగా జ్వరం వస్తుందని విన్నాడు చూచాయగా ... అత్తగూడా చెప్పింది. అమ్మాయికి జ్వరం ఒకపట్టున వదలకండా వుందని. కథ అడ్డం తిరిగినందుకు వీరయ్య చాల విచారించాడు. యీ విషయం యెలా తెలిసిందో వీరయ్య వేషంలోవున్న విజ్ఞానికి

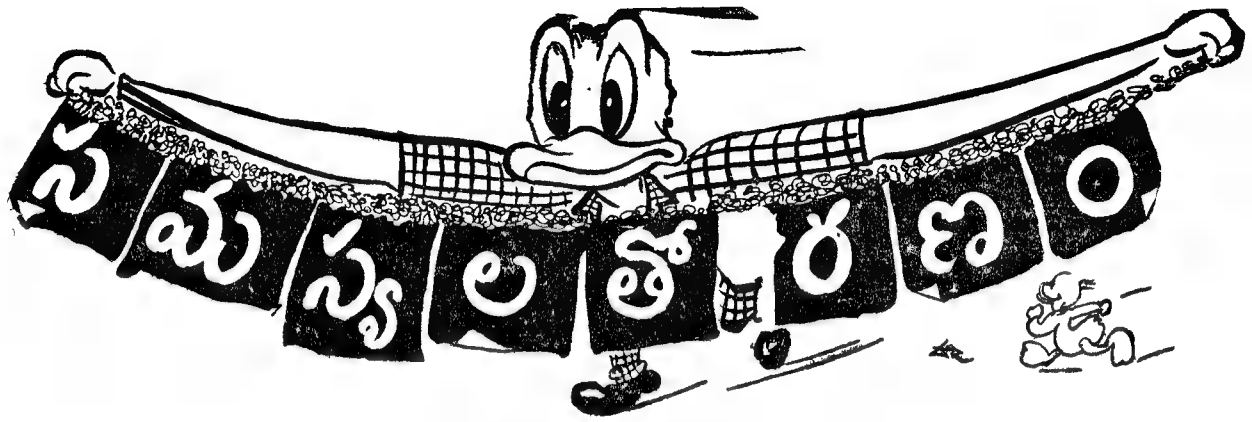
తెలిసింది. అతడు తన అదృష్టానికి భగవంతుణ్ణి మనసులో ప్రార్థించుకున్నాడు.

ఆరాత్రి భోజనం పెడతారని యెంతోనేపు యెదురు చూశాడు విజ్ఞాని. కాని యెవరూ పిలవలేదు... చివరికి పడుకునే సమయంలో అత్తయ్య వచ్చి:

“ఎలా వుందోయ్ వంట్లో వీరయ్యా! మీ యజమాని నీకు భోజనం పెట్టవద్దన్నాడే...మధ్య త్రోవలో రెండు వాంతులయ్యా యిటగా! ఆ నిద్ర వస్తున్నట్టుంది— ఆ గుఱ్ఱపుశాలలో పక్కవేయించాలే ... అక్కడికిపోయి పరుండు” అంటూ వెళ్ళిపోయింది.

‘విజ్ఞాని’ నిలువునా కృంగి పోయాడు...అదే సమయాన అతనికి కోపం వుధృతంగా వచ్చింది వీరయ్యపై. ఏదో తన తెలివితక్కువ వల్ల ఒక రాత్రికి ఆపాటి అధికారం లభించిందని యెంత క్రూరంగా ప్రవర్తించాడు...తనకి తిండికూడా పెట్టవద్దన్నాడే! ఇంత బ్రతుకు బ్రతికి చివరికి గుఱ్ఱపుశాలలో పడుకోవటమా? ఒకేయే వీరయ్యా! ఎంత దుష్టుడివిరా! అయినా నువ్వేం చేస్తావులే! పరిస్థితులు కల్పించిన వాణ్ణి నేను...అనుకుని చాలనేపు విచారించాడు విజ్ఞాని.

మొదట్లో అనుకున్న విధంగా తెలతెలవారుతుం దనగానే నశిలి విజ్ఞాని భవనంనుండి బయటపడ్డాడు. వచ్చేస్తున్నప్పుడు అత్తకి మరికొందరికీ చెప్పాడంటే! అసలు విజ్ఞాని కూడా గుఱ్ఱపుశాలనుండి బయటపడ్డాడు గుఱ్ఱంతోసహా. ఇద్దరూ తెల్లవారేసరికి వూరు పోలిమేరలు

ఎర్రబొట్టూ, నల్లబొట్టూ

ఒకప్పుడు మన దేశాన్ని 'సూక్ష్మ బుద్ధి' అనే మహారాజు పరిపాలించేవాడు. అతడు ఎర్ర గుర్రాత్ముని లేదు, అతనికి తెలియని ధర్మమూ లేదు. రాజకీయంగాగాని సాంఘికంగాగాని శాస్త్రోపాధ్యాయులను ఎటువంటి విషమమనస్సు వచ్చినా ఎటువంటి నిమిషాలమీద స్వయంగా కురిక్యులం చేసేవాడు. సూర్యుని తాతకు సుహృద్భావం ఉండేలా ఉండేలా - అతనికి మనస్సు

దాటిపోయారు... అక్కడ యెవరి ముష్టిలో వారు మూర్ఖులున్నారు... రసం తిండి తేనెండా చేసినందుకు వీరయ్యని ఎడమ తిట్టాడు ఎడమ. వీరయ్య దేం జవాబు చెప్పాడు? చిక్క మొహం వేశాడు.

"ఏమోనండీ! నేననలు అమ్మగార్ని చూడనేలేదు. నాకిచ్చిన గదిలో యిలా కూర్చుండిపోయాను" అన్నాడు వీరయ్య. నిజానికి జరిగింది కూడా అదేనా. విజ్ఞానికి కావల్సిందీ అదే! తరవాత ఇద్దరూ ప్రయాణం సాగించారు అప్రతాప దగ్గరకు.

—వివేకానంద శ్రీకారం.

నచ్చిన 'బుద్ధిశాలి' అనే బ్రాహ్మణుడు మంత్రిగా లభించాడు. ఈ యిద్దరూ కలిసి రెట్టింపుయిన బుద్ధి జలంతో తమ కాలాన్ని స్వర్ణయుగంగా, తమ పరిపాలనని రామరాజ్యంగా చేశారు. కాని దైవబలం

అవసరాల రామకృష్ణరావు

ముందు బుద్ధిబలమైనగా ఎంత? అయిదురోజుల జ్వరంతో 'బుద్ధిశాలి' మరణించాడు. ఎందుకూ కనికరానికాని తన సామర్థ్యాన్ని చూసుకొనే నరికి సూక్ష్మబుద్ధికి చెప్పలేని విచారం కలిగింది. బుద్ధిశాలివంటి నీతిశాలిని బ్రతికించుకోలేని తనకిరాజ్యమెందుకు? ఈ తానత్రయమెందుకు? ప్రాణమిత్రుని బ్రతికించుకోలేని తనకివేకమెందుకు? కుడిచేయిని పోగొట్టుకున్న తన తిరిగి అడ్డులేకుండా పరిపాలించగలడా? స్థాన మెవరయినా తూర్తిచెయ్యగలరా? అని నరణం

త్యజించడానికి సిద్ధపడగా రాజపురం హితుడయిన 'ధర్మబుద్ధి' అతనిని వారించాడు.

'మనస్సు మాత్రమే మహారాజా! దేవుడిమీద, విధిమీద అలిగి మనం ఏ చెయ్యగలం? బుద్ధిశాలి నిజంగా గొప్ప బుద్ధిమంతుడే. కాదనలేము. కాని అతని కీమత చంలో వని అయిపోయింది. అతని కోసం 'రాజ్యాన్ని ప్రజల్ని వదులు కుంటావా మహారాజా!'

'మరేం చెయ్యను మహాత్మా? బుద్ధిశాలివంటి వివేకమంతుడు ఈ లోకంలో మరొకడున్నాడా? అతని స్థానం ఎవరైనా పూరించగలరా?'

'ఎందుకు లేరు మహారాజా? దేశం గొడ్డుపోయినదా? ఎవరి ముటుకో ఎందుకు, బుద్ధిశాలి కొడుకులు లేరా?'

'జారు తండ్రి అంత బుద్ధిమంతులారా?'

'తండ్రిని తలదన్నే తెలివితంతులు'

'నిజంగానా?'

'పరీక్ష చెయ్యండి. గల్పనశానికి మంత్రిపదవి చాటించండి అంతగాని యిదేంస్వయం మహారాజా!'

★ సమస్యలతోరణం ★

అంతే. అనాటినుంచీ పరీక్షలు తెలివైనవాడు ఎవరో అది ఎలా ప్రారంభమయ్యాయి.

కీ. శే. బుద్ధిశాలి ముగ్గురు కొక సమస్య అయి కూర్చుంది! ఆఖరికి ఆరాజు సమీపంలో

వారిపేర్లు వరుసగా తెలివి, అతి ఉన్న సప్తపండితులతో సంప్రదించి ఒక విచిత్రమయిన పరీక్ష ఏర్పాటు చేశాడు. అది ఇది.

ఎన్ని చిత్రమయిన ప్రశ్నలు వేసినా, ఎన్ని చమత్కార సమస్యలు సాధించమన్నా, ముగ్గురూ వెంటనే ఒక్కసారే జవాబు చెప్పే సేవారు!

ఈ యువకుల తెలివి తేటలు చూసి రసకుడయిన సూక్ష్మబుద్ధి మహారాజు తన విచారమే మరచి పోయాడు. వీళ్ళలో అందరికన్న నలుపు బొట్టుగాని ఏదో ఒక రంగు

బొట్టు పెట్టేను. ఇప్పుడే మీ గంతులు విప్పించి వేస్తాను. గంతులు విప్పించినా ఎదుటివారి బొట్టు తప్ప తనబొట్టు ఎవరికీ కనిపించదు గదా! మీ ముగ్గురినీ కూర్చో బెట్టి గంతులు విప్పేస్తాను. ప్రతివాడూ తక్కిన యిద్దరి బొట్టులోనూ ఏ ఒక్కరిది ఎట్టుటి బొట్టుయినా చాలు వెంటనే లేచి నుంచోవాలి. ఇలా జరిగిన తరువాత ఎవడు ముందు తన రంగు చుక్క ఫలానారంగుది అని చెబుతాడో వాడే మహామంత్రి!

ఈ విధంగా బోధపరచి రాజు వాళ్ల కళ్ల గంతులు విప్పించాడు. ముగ్గురూ వెంటనే లేచి నిలబడ్డారు.

ఒకటి రెండు నిమిషాలు అతి భారంగా గడిచాయి.

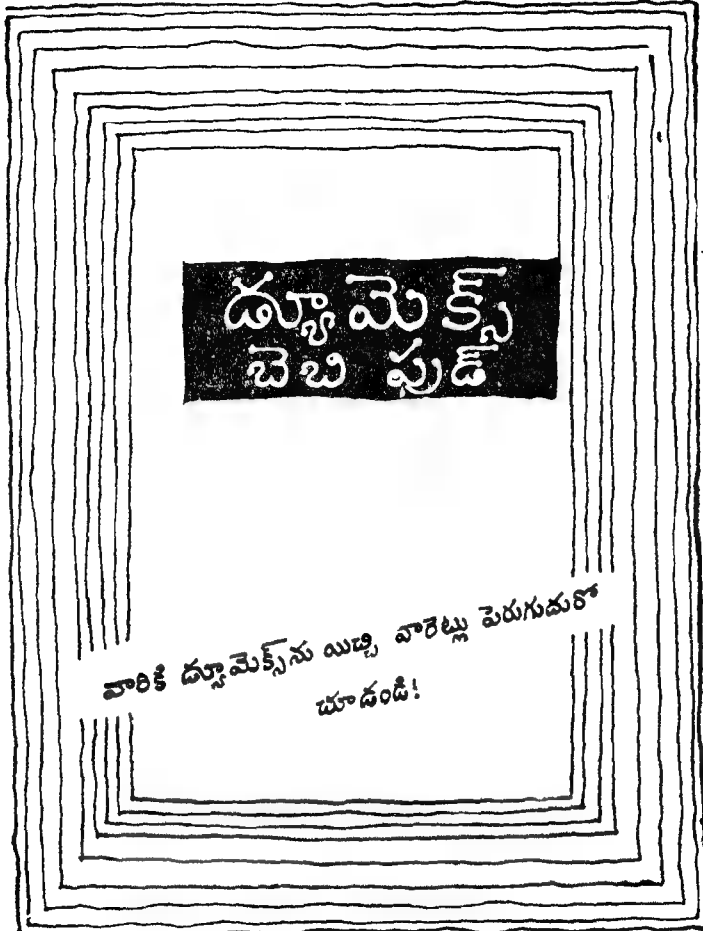
‘నా బొట్టు రంగు ఎరుపు రంగు!’ అని మహా తెలివి గట్టిగా అగచాడు.

ఆ మాట నిజమే. మహా తెలివిన మహామంత్రిగా చేశారని మల్లీ చెప్పనక్కర్లేదు. అంతా బాగానే వుంది. సమస్య మాత్రం అక్కడే ఉండి పోయింది. రాజు ఎవరి నుదటను ఏ రంగు బొట్టు పెట్టేడు?

తన బొట్టు రంగు ఎరుపని మహా తెలివికి ఎలా తెలిసింది?

అదే మనం చెప్పకో వలసిన సమస్య. ★

(జవాబు వచ్చేసంచిలో చూడండి.)

నాంపత్త్యరహస్యములు ఇది పటములతో 254 పుటలుగలది వెం. రు. 2/- కామకళారంగ అనే కోళ్లకంపటారతో రు. 1/1. కామకళా లేక కోళ్లకంపటము పటములతో వెం /4- మూడునుకొన్నచో పోస్టుబిల్లు రు1/- వ్రాయండి. D.S. మి.కె. డి. 26 వీడ్ పొకాడపేట. మద్రాసు.

భంగపడిన రాగబంధం

(12-వ పేజీ తరువాయి)

“మరి భోజనం చేశారా?”

“చేశానండీ”

ఆమె పట్టుకొచ్చిన “అన్నా కెరినా!” తెలుసు అనువాదం లేబిలుమీద పెడుతూ “బడలికగా ఉందంటూనే ఏమిటో చాలా పత్రికలు చదువుతున్నాడు” అని అడిగింది.

“లేదు వూరికే చూస్తున్నా...మీరా నవల పూర్తి చేశారా?” అని అడిగాడతను.

“చదివాను, ఆ అన్నానుమాస్తే జారి వేస్తుంది”

“నవల చదివితే జారి వేస్తుంది అవిడమీద. కాని అజ్ఞానంలా యధార్థంగా జరిగితే అటువంటి స్త్రీని లోకం కోడైపోతుంది.”

అన్నాడతను ఉద్వేగంగా.

ఆమె కేవల సందేహం కలిగి ఏమో అడ గాలనుకుంది. కాని మానం వహించింది. అతను తల అటు తిప్పి కిటికీలోంచి బైటికి చూస్తున్నాడు. సంభాషణను మారుస్తూ “సరళ ఎప్పుడొస్తుంది” అని అడిగింది అవిడ.

అతను కొంచెం పెద్దగా నవ్వి “అవిడ బుట్టింటికెళితే మళ్ళీ తిరిగొచ్చే సంగతి ఆమెకు జ్ఞాపకం ఉండు” అన్నాడు వెలు ారంగా.

“అదేమిటి, అలా అంటారు”

“అవిడ సంగతి అంతే. నేనే ఉత్తరం ద్వారా జ్ఞాపకం చెయ్యాలి”

అంతటితో ఆమె సంభాషణముగించి తన ఇంట్లోకి వెళ్లి కొంతసేపటికి తిరిగివచ్చి కాఫీగ్లాసు లే బిలు మీ ద పెట్టి వెళ్లి పోయింది.

విజయలక్ష్మి వెళ్లిపోతూవుంటే మహా లక్ష్మమ్మగారు ప్రక్కనేవున్న వాళ్ళ వాకిట్లోకివచ్చి ప్రత్యేకంగా దిర్ఘమిచ్చి మనిషి చూడబోతే ఏదోనిగూఢమైన విషయాన్ని ఆరా తీస్తూవున్న అపరాధ పరిశోధక శిఖామణిగా కనిపించింది. అయినా విజయలక్ష్మి కలవరపడకుండానే వెళ్లిపోయింది. ప్రకాశరావు కాఫీత్రాగి గ్లాసుపట్టుకొని గది తలుపుదగ్గరికివచ్చిదానిని ఏలా విజయలక్ష్మి కి అంద జేయాలి అని ఆలోచిస్తూ అప్రయత్నంగా మహా లక్ష్మమ్మగారి వాకిలివైపు చూచాడు. అవిడ అక్కడే నిలబడివుంది. అతని వైపు అదో చూదిరిగా నిక్కచ్చిగా చూచింది. కొంపతీసి ఇందా కటి నుంచి విజయలక్ష్మితో జరిగిన సంభాషణ వివరాలుగా. అయినా ఏం జరిగింది కనుక అవిడ విన్నదని భయపడ్డానికి. ఇలా

అనుకున్నాడేకాని మహాలక్ష్మమ్మగారి లాంటి మనిషి ఏకాంత ఆధారం దొరికినా చిలవలు పలవలు కల్పించగలదని అనుమానించాడు. అయినా తామేమీ తప్పుచేయవచ్చు అనవసరంగా కంగారుపడడమెందుకని మనసు దిట్టం చేసుకున్నాడు. ఆనాటి నుంచి మహాలక్ష్మమ్మగారిని కనిపెట్టే మనులుకుంటున్నాడు.

తెలవోజులు గడిచాయి. ప్రకాశరావు ఆశించని విధంగా ఆత్మవారింటినుంచి ఉత్తరం వచ్చింది. సరళే వ్రాసింది, అది వారం ఉదయం ఎక్కువైతే మనసు వస్తున్నానని. ఇలా సరళ తనకై తాను రావడం విశేషంగానే వుండదుకున్నాడు.

అదివారంనాడు పిల్లలతో సరళ వచ్చేసింది. విజయలక్ష్మి వచ్చి అవిడ పుట్టింటి తేమ సమాచారాలు అడిగిపోయింది. అవిడ అటు పోవడం చూచి మహాలక్ష్మమ్మగారు సరళ ఇంట్లోకివచ్చి “సరళా, ఇదేనా రావడం” అని అప్రయంగా ప్రశ్నించింది.

“అవును మామ్మగారూ” అంటూ సరళ దగ్గరి కొచ్చింది.

మహాలక్ష్మమ్మగారు ప్రకాశరావు కూర్చునే గదిలోకి ఓమారు చూచి అతను ఇంట్లో లేడని తేల్చుకున్న తరువాత సరళతోమెల్లగా “మంచిపని చేశావు. త్వరగా వచ్చి నీ సొమ్ము నీవు దక్కించుకున్నావు” అంది రహస్యాన్ని వెల్లడిస్తున్నట్టుగా.

“అదేమిటి మామ్మగారూ, సొమ్మేమిటీ, దక్కించుకోడమేమిటీ” అని ఆడుర్లాతో అడిగింది.

“సరే, ఇంకా నీకు బోధపడనేలేదు. నెల్లూళ్ళనుంచి ఎంత గ్రంథం వదుస్తాందో తెలుసా?”

ఈ మాటలని సరళ తెల్లబోయి చూస్తూవుంది. మహాలక్ష్మమ్మగారు గది తలుపువేస్తూ సరళను చెయ్యిపుచ్చుకుని అవతలి గదిలోకి తీసుకెళ్ళి కంటం బాగా తగించి “నీదర్జను కాస్త అడుపులోవుంచుకో. ఏం పోయినా వస్తుందిగాని మొగుడి మనసు పోలేరాదు. చిన్న వయస్సులో వున్నావు. నాకుతురు. లాంటి దానిని కాబట్టి చెబుతున్నా. మీ స్నేహితురాలితో ఈయన ఏం వికవికలా, ఏం పక పకలా! ఇటు వంటిది ఎప్పుడూ ఇక్కడ జరగలేదు. అయినా అడదానికి సిగ్గు బిడియమూ లేక పోయిన తరువాత మగవాడి తప్పేముంది? ఏమోలే ఒకరి సంగతి నాకెందుకుగాని ఏదో నీబాగు కోసం ఇంతగా చెప్పాను” అంటూ మళ్ళీ ఇవతలిగది వాకిట్లోకివచ్చి మెల్లగా తలుపు

“ఏమిటోయ్. గంటన్నర నించి, వాడితో కబుర్లుాడుతున్నావ్.”

“ఏదో మంచి చెడ్డాలే.”

“నీ తలకాయ. మీరు మాట్లాడుకునేదాంట్లో మంచే ముం టుం ది?...ఉత్త చైత్రా కారీ సంగతులగురించి చర్చ అమోరిస్తారు.”

“సంగతు లాట్టే లేవులే. ఏదో నీ విషయం ప్రస్తావన కొచ్చింది. దానిమీదే చర్చ.”

తీసి “వెళ్ళనమ్మా సరళా” అంది బిగ్గరగా. సరళ ఆమెను అనుసరిస్తూ ఏమీ బదులు మాట్లాడలేక విజయలక్ష్మి వాళ్ళ వాకిలివైపు ఈసుబోమాసి లోపలి కెల్లింది. ఎన్నడూ లేనంతగా ఆమె మొహం వివర్ణమైంది.

ప్రకాశరావు మధ్యాహ్నం పన్నెండు గంటలకి బహుశానుంచి వచ్చాడు. భోజనానికి కూర్చున్నాడు. సరళ మొహంలో ఏదో గంభీరతచూచి మొదట కొంచెం అనుమానించినా త్రయాగపు బడలికవల్ల అలావుంటేమీరే అనుకొని స్థిమితపడ్డాడు. యధాప్రకారం సరళ వాడించింది. భోజనాల తరువాత అతను వాళ్ళ పుట్టింటి విశేషాలేమిటని అడిగాడు. అవిడ ఏదో పరధానంగా సమాధానం చెప్పింది. తరువాత అసలు విషయాని కొచ్చింది. వాల్లిద్దరికీ చాలాసేపు వాదం జరిగింది. చివరకిద్దరూ ఒక నిర్ణయాని కొచ్చారు. అతను మనసారా అంగీకారం తెలుపడం తోటే సరళ మనస్సుకూడా తేలికై ఉదయంనుంచి పడ్డకలక కేమించింది. వాల్లిద్దరికీ ఏమని ఒప్పందం జరిగిందో కాని ఆనాటినుంచి ప్రకాశరావు మళ్ళీ విజయలక్ష్మి ఇంట్లో అడుగుపెట్టలేదు. అవిడతో మాట్లాడ లేదు. సంగతి గ్రహించినట్లుగా అవిడప్రకాశరావు వైపు చూచేది. కారణమెవరో తెలుసు నన్నట్లుగా మహాలక్ష్మమ్మగారిని పరీక్షించేది. తన యొక్తి పారినందుకు మహాలక్ష్మమ్మగారు ఏదో ఘనవిజయం సాధించినంతగా ఉప్పొంగి పోయింది. ఆరోజుతో ఆరెండు అద్దెవాటాల మధ్య ఏర్పడిన రాగబంధం మాత్రం భంగపడింది.

(24- వ పేజీ తరువాయి)

తోపిస్తే అది మీ చేత్తో యిప్పించండి" అని బామ్మని ప్రాధేయం గా అడిగింది. మా బామ్మ గొంతుకలో పచ్చి వెలక్కాయ పడ్డాది. ఈ అమ్మ గుడ్డపైగించి అక్క పనిగా ముసల కుప్పని చూసింది. ఇద్దరూ పల్లెత్తు మాట్లాడ లేదు.

ముసలమ్మ చాలీ చాలని కొంచని భుజం మీద చిన్న మూట పెట్టుకుంది. ఆ మూటని చూపించి, "ఇదిగో మీ పొరుగుంటి మా బమ్మమ్మగారు బియ్యం పట్టుకెళ్ళుకున్నారు. అవికాక బుద్ధి జవుడు పుట్టించేడు. మాకు మాజ్జాలుగు రోజులు దాకా గుంపునిండా తిండానికి సరిపోతాయి" అని చెప్పింది.

"మీ మనవడేడి?" అడిగేడు నాన్న.

"లోపలికి రారా అంటే మొహం చెల్లక

ఉచిత బహుమానం !

నం. 501 తిలనూరు పునర్యోగింనువారి జులు విరివిగా పొడుగుగా అందించుగా గుమ్మరితలె గుండును.
ఒకసీసా రు. 2-8-0; రెండుసీసా రు. 4-8-0
ఒక్కొక్క బాటిలు కొనుసారికి 15 పం|| గ్యారంటీతో పనిచేయు రిప్టు వాచి, ఒక కొత్తి బంగారు వుంగరం బహుమానం యివ్వబడును. రెండుసీసాలు ఒక్క సారికొన్నవారికి నాలుగు రిప్టు వాచీలు, 4 వుంగరములు బహుమానం. ఇంగులో ఏది వచ్చుకున్నా గిరివాపర్ Sanyasi Ayurvedic Pharmacy, (A.P.M.) P. B. 1397, Delhi.

బిధిలో నిల్చుండిపోయేడు" అంది ముసలమ్మ. బిధి గుమ్మంపక్కనుంచీ దొంగలాగ తొంగి చూసేడు రామారావు.

"ఇలాంటి అబ్బాయి" అని నాన్న పిల్చేడు. వాడు జంకుతూ లోపలి కొచ్చేడు.

"ఇదిగో నీ హక్కా నిక్కరూ" అని నాన్నే వాడి చేతిలో పెట్టేసేడు. దాగ రంతి మొహంతో వాడు వాటిని తీసుకున్నాడు.

"అవ్వగారూ ఇదిగో మీ రూపాయి" అని ముసలమ్మకి రూపాయి యిచ్చేసేడు.

"మీ యిల్లు వెయ్యి మొదలై తండ్రి ఎప్పటికీ వృద్ధిలోకి రావాలి. పాత్ర ఎరిగి దానం చేయ్యమన్నాడు పెద్దలు. నాలంటి దానికి యిస్తే కొటిగుణితం అవుతుంది" అని ముసలమ్మ ఆశీర్వాదస్తూ రూపాయి పుచ్చుకుంది.

"దీని కోసమని మళ్ళాకచ్చేరా? మంచి వారే! ఇవ్వడానికి పిల్లలైతే నేం? మెం అయినే నేం?" అన్నాది బామ్మ.

"ఏ గూటి చిలక ఆ పలుకు పలుకుతుంది. మీ బుద్ధి మీపిల్లల కొచ్చింది" అన్నాది ముసలమ్మ.

"వాళ్ళ తాతగారి పాలికే దానం గర్భం వాడికి పుట్టుకతోనే వచ్చేయి" అన్నాదమ్మ. తమ్ముడు ఫకాల్లు వచ్చేడు.

పళ్ళు కొరుక్కుంటూ, "ఏచిటా వెళ్ళన నచ్చ నోగమూసుకు ఉండు" అన్నాది బామ్మ.

"ఇంకా శివుడు నాలోఉంటే మీకూ మీపిల్లలకీ మామీద యంతి దయ చూపించేడు. మీరు చేసిన సాయం ఎన్ని జన్మలకీ మర్చిపోను. యిహా నింటికెళ్ళి కుర్ర నాగమ్మ కుడికేసిపెట్టాలి. అక్కగారూ వెళ్ళొస్తాను," అని చెప్పి ముసలమ్మ వెళ్ళిపోతానంది.

"మంచిది. వెళ్ళిరండి" అన్నాది బామ్మ.

"మీ దయవల్ల సంవత్సరంపాటు మావాడికి గుడ్డముక్క కక్కరువు లేదు. మీరు రూపాయిచ్చేరా? మరి రెండు రూపాయిలుంటే ఈ నెల వాడి జీతానికి ఇబ్బంది రాదు. ఏదో మీ అందిరూ తిలో పిడికిడూ యిస్తాఉంటే ఎలాగో ఈడ్చుకొస్తాన్నాను. చెట్టంత కొడుకుని పట్టని పెటుకుని ఈ రాతి తెచ్చుకున్నాను. వెళ్ళొస్తాను తల్లి వెళ్ళొస్తాను. బాలూ వెళ్ళొస్తాను. మీ మేలు మరిచిపోలేను. అని చెప్పడూ కళ్ళనిండా నీళ్ళు పెట్టుకుని, "వెళ్ళొస్తాను అక్కగారూ" అని బామ్మతో ఆఖర్ని ఏడుస్తూ

అలవాటు

ఒకయువ రచయిత జార్జి

బెర్నార్డ్ మా ఇంటికి వెళ్ళి, ఎలాగో ఆయనను ఒప్పించి, తన రచన వినిపించసాగాడు. కొంతనేటికీ, కిటికీ తలుపు చప్పుడై, ■ రచయిత తల ఎత్తి చూచాడు. మా తలుపు తీస్తున్నాడు.

"ఏక్కింటి వాళ్ళు వినాలని కిటికీ తీస్తున్నారా" అని అడిగాడు రచయిత ఉత్సాహంతో.

"అబ్బే. కాదోయ్. నిద్ర వచ్చినపుడు కిటికీ తలుపులు తీసుకోవడం నాకు అలవాటు" అన్నాడు మా బద్ధకంగా.

చెప్పి చచ్చిపోయిపోకుక్కోసం ఏడుస్తూ వెళ్ళిపోయింది.

"ఇచ్చేసేవని అంత హంగామా చేసేదా తిరిగి పుచ్చుకోలేక పోయేరా?" అన్నాడు తమ్ముడు.

"అదొకటి తిక్కునైంది" అన్నాదమ్మ.

"సవూర్తి నీ కొడుకూ కలిసి రూపాయె యిచ్చుకొండి. పది రూపాయలే యిచ్చుకొండి. నా రూపాయి మాత్రం నాకిచ్చిక పోతే ఒప్పుకోను" అంది బామ్మ.

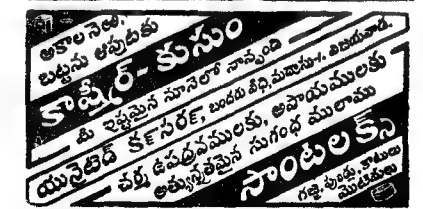
"నేనిస్తే నేమిటి నా పిల్లలిస్తే నేమిటి అని యిప్పుడే అన్నావు కనుకే అమ్మ. అన్నాడు నాన్న.

"అద్దగది అద్దగది" అని 70 లేడు తమ్ముడు.

"ఎలాగ తయారవాలో అలా తయారౌతా రులే నీ పిల్లలు" అన్నాది బామ్మ.

"రెళ్ళ నేనూ యింకేవన్నా యిచ్చేస్తానుండండి" అంది అక్కయ్య.

"అలా యిచ్చిడానికి అందరికీ చేతులు రావు" అన్నాడు నాన్న. ★

"సౌందర్యమునిచ్చు ఈ సబ్బు ప్రత్యేకమైనది."
క్రొత్తది! సువాసనగలది!

బ్రీజ్

"ఇది ఎక్టమర్ ను కలిగియున్నది"

* చర్మంమీది
క్రిములను నిర్మూలించును

మీ చర్మమును
అరోగ్యముగానుంచును!

* ఒడలికంపును
తొలగించును

మిమ్ములను
శుభ్రముగానుంచును!

ఎక్టమర్ (బైక్టోనార్) మాన్ సేంట్ వారి అద్భుతమైన క్రొత్త
పేక్టరియోస్టాట్. అనగా నెమ్మదైన చల్లని గుణముతోగూడిన శ్రేష్ఠమైన
క్రిమి విధ్వంసక శక్తిని కలిగియున్న ఒక రసాయన పదార్థము.
అది చర్మ మచ్చలను మరియు అంటువ్యాప్తములను
నిర్మూలించును—మీ చర్మ బాధను సుందరముగాను,
అరోగ్యవంతముగాను మరియు శుభ్రముగాను ఉంచును.

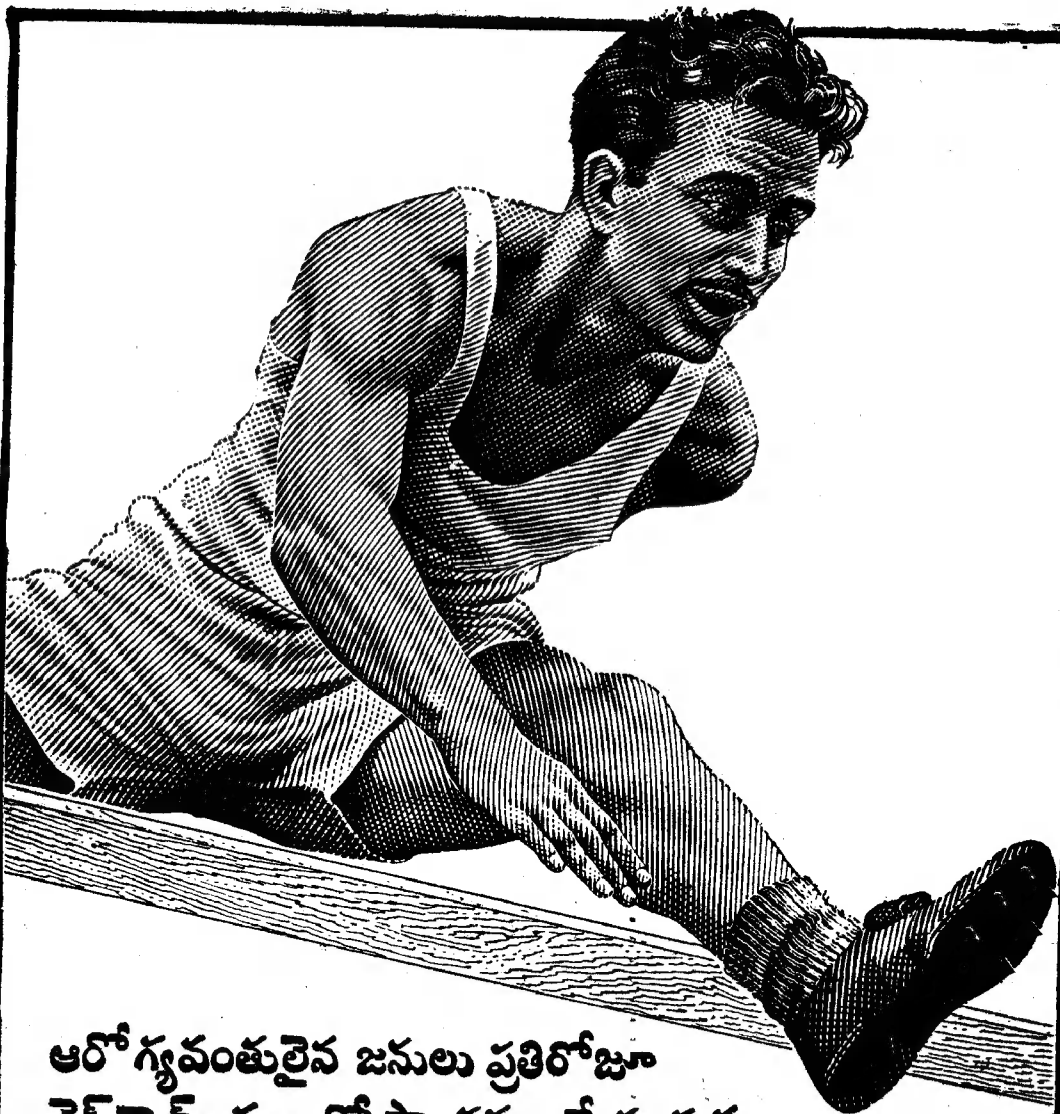
8 అణాలు మాత్రమే

స్థానిక పన్నులు అదనము

బ్రీజ్-ఎక్టమర్ తో కూడిన సౌందర్యమునిచ్చుపబ్బు

BZ-1X52 T3

ఇదాన్ని కంపెనీ, లిమిటెడ్, ఇండస్ వారి తరపున భారతదేశంలో తయారుచేయబడినది

ఆరోగ్యవంతులైన జనులు ప్రతిరోజూ
లైఫ్ బాయి సబ్బుతో స్నానము చేయుదురు

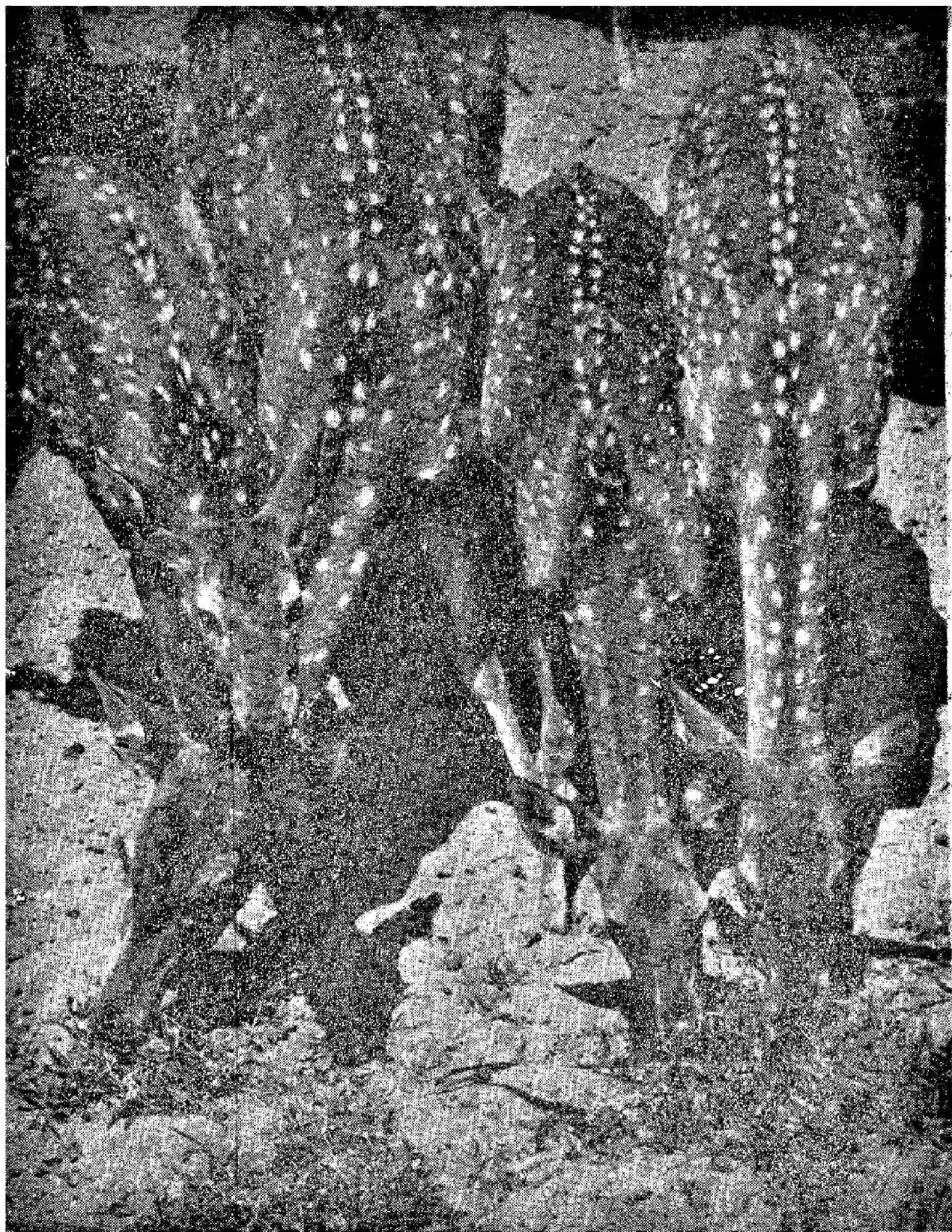
—అది ప్రతిదిన* మలినములొని
క్రిములను కడిగివేయును!

* మనకు ప్రతిదినం ఆర్కవడేమామూలు మరికిలో క్రిములున్నాయి. మనలో ప్రతివారికి యాక్రిములవల్ల రోగాల ప్రమాదంవొంది. అందుచేతనే చాలా మంది ఆరోగ్యవంతులగు జనులు లైఫ్ బాయి సబ్బుతో మురికిని మరియు క్రిములను రోజూ కడిగివేసుకొనుటవల్ల తమ ఆరోగ్యమును కాపాడుకొనుచున్నారు—అది ఆరోగ్యవంతమయిన హాయిని గలిగించును.

L. 256-X52 TL

కారత దేశంలో తయారు చేయబడినది.

అందాల ముక్కలు

—ఫోటో : పి. గురుమూర్తి.

43 లక్షల యిండ్లను కట్టుటకు పునాది ఎంత దిట్టమైనది వేయాలి ?

కొన్ని సంవత్సరములనుండి అనేకమంది గ్రామవాసులు పట్టణములకు పోయారు ఈ పట్టణములలో వీరు దుర్భరమైన పరిస్థితులలో అడ్డె యిండ్లలో క్రిక్కిరిసి నివసించు చున్నారు అసలే యిండ్లు చాలక పోవుటచే వీరి రాక కరువుతో అధిక మాసమువలె వచ్చినది మన పట్టణాలలో యిండ్లకరువును దేర్చుటకు అధమం 43 లక్షల యిండ్లనైనా కట్టవలెను

1947 వ సం॥లో భారతదేశపు సిమెంటు పుత్తుత్తి 14 5 లక్షల టన్నులు కాని యీనాటి పుత్తుత్తి 43 4 లక్షల టన్నులు, అనగా 1947వ సం॥కంటే నేటి పుత్తుత్తి సుమారు మూడు రెట్లు పెచ్చయిన దన్నమాట ఈనాడు 26 ఆధునిక సిమెంటు ఫ్యాక్టరీలు సామర్థ్యముగా నడుప బడుచున్నవి. ఈ ఫ్యాక్టరీలలో 40,000 మంది పని చేయుచున్నారు

ఆర్థికాభివృద్ధికి ఉక్కు ఎంతైనా అవసరము అందుచేతనే తాతా కంపెనీవారు ఉక్కు పుత్తుత్తిని రెట్టించుటకు విస్తరణ కార్యక్రమము నమలు పరచుచున్నారు

తాతా కంపెనీ వారి ఉక్కు పుత్తుత్తి	
1955	10,50,000 టన్నులు
1959	20,00,000 టన్నులు

దేశాభివృద్ధికి ప్రయివేటు పరిశ్రమ
తోడ్పడచున్నది

ది తాతా బరన్ ఆండ్
సీల్ కంపెనీ లిమిటెడ్

